

பட்டி

கே. ஜியாத்தலச

தமிழில்
யாவன்களை எழ்.எழ்.மன்னர்

iiiij

அங்கிரியரின் பிற நூல்கள்

குள்ளன்

(சிறுவர் நாவல்-2011)

III IQ

திருவாறூர் மாவட்டம் - விழுப்புரம்
கிராமம் - பாதி கோட்டை

0-91-95-220-222 எண்

திருவாறூர் மாவட்டம்
கிராமம்

- கே. ஜயநிலக -

சிங்கள சிறுக்கத்தகளின் மொழிபெயர்ப்பு

தமிழில்

மானங்கலை எம்.எம்.மன்ஞார்

0-91-95-220-222 எண்

திருவாறூர் மாவட்டம்

எஸ். கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவேட் லிமிடெட்

பட்டி

**©கே.ஜயதිලක
தமிழில்-மாவணல்லை எம்.எம்.மனீசுர்
முதற் பதிப்பு - 2015**

ISBN 978-955-30-6466-0

அட்டைப்பட வழவழைப்பு
மேமன்கவி

வெளியீடு
எஸ்.கொடகே சகோதரர்கள் பிரைவே லிமிட்ட்
661,663,675, பிழ.எஸ். குரரத்ன மாவத்தை, கொழும்பு-10.

அச்சிட்டோர்
சத்துர அச்சகம்
69, குமாரதாஸ பிளோஸ்,
வெல்லம்பிட்டிய.

BATTI
©K.Jayathilaka
Tamil Translated By
Mawanalla M.M.Mansoor
First Edition 2015

ISBN 978-955-30-6466-0

Cover Designed by
Memonkavi

Published by
S. Godage & Brothers (Pvt) Ltd.
661,663,675, P.de S. Kularatne Mawatha, Colombo 10,

Printed by
Chathura Printers
69, Kumaradasa Place, Wellampitiya,
17825/2625/350

சுமர்ப்பணம்

கருவறையில் சுமந்து
பக்குவமாய் ஈன்றெடுத்து
புகழ் பூத்த ஒருவனாய்
என்னை
பூ உலகிற்கு தந்த
என் அன்புத் தாய்க்கு!

கே. ஜயதிலக

- ஹேமசந்திர பதிரன -

சுத்தியபிரமாணம் செய்த மொழி
பெயர்ப்பாளர் (முழுமொழி)

சிங்கள புனைக்கதை இலக்கியத்தில் முன்னோடி மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். அவர் காட்டிய வழியில் வெகுதூரம் வெற்றிகரமாக சென்ற மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான படைப்பாளிகளில் கே.ஜயதிலக்க முன்னிலையில் திகழ்கின்றார். சிங்கள புனைக்கதை இலக்கியத்தின் குறிப்பாக சிறுக்கதை இலக்கியத்தின் பரிஞாம வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்வதில் கே.ஜயதிலக்கவின் சிறுக்கதைகள் எமக்கு உறுதுணையாக நிற்கின்றன.

சிங்கள புனைக்கதை இலக்கியத்துறையில் அவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள கே.ஜயதிலக்கவின் 14 சிறு கதைகளை மாவனல்லை மன்குர் சிறந்த முறையில் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். மாவனல்லை மன்குர் சிங்களத்திலுள்ள இலக்கியப் படைப்புகளை தமிழில்

மொழி பெயர்ப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் கவனிக்கத் தக்கவர். மொழிபெயர்ப்புகளுக்கு மேலதிகமான அவர் இலக்கியத்துறைக்கு சுய ஆக்கங்களையும் தந்துள்ளார். மன்குரின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனைப் பற்றி ஆராய்வதை விட கே.ஜூயத்திலக்கவையும் அவருடைய படைப்புக் களையும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவது எனது முன் னுரையின் முக்கிய நோக்கமாகும். கே.ஜூயத்திலக்க போன்ற பிரபல எழுத்தாளரொருவரின் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சிறுகதைகள் உள்ளடங்கிய இந்நாவின் முன் னுரை எழுத கிடைத்தமையிட்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

1926ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 27ஆம் திகதி இலங்கையின் தென் மாகாணத்தில் சியனே கோரலையில் ரதாவான என்ற கிராமத்தில் கே. ஜூயத்திலக்க பிறந்தார். தனது ஆரம்பக் கல்வியை ரதாவான கலவன் பாடசாலையில் மேற்கொண்ட அவர் பின்னர் வண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றார். ஸ்ரீ ஜூயவர்த்தனபூர் பல்கலைக்கழகத்தினால் அவருக்கு கலாநிதி பட்டம் வழங்கி கெளரவிக்கப்பட்டமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

கலாநிதி கே. ஜூயத்திலக்க 16 நாவல்கள், 8 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 9 திறனாய்வு நூல்கள், 17 சிறுவர் மூல்கள் என 36 நூல்களை எழுதியுள்ளார் ‘ப்ராஜித்தயோ’ (தோல்வியுற்றவர்கள்) அவர் எழுதிய முதலாவது நாவலாகும். ‘ஆப்பிரசன்ன கதாவக்’ (சுவையற்ற கதை)

‘சரித்த துணக்’ (முன்று பாத்திரங்கள்), ‘தெலோவட்ட நெதி அய்’ (இன்மை மறுமை இல்லாதவர்கள்) ‘பிதாமக’ (குடும்பத் தலைவர்) ‘காலோ அயன்தே’ (இதுதான் தருணம்) ‘புஞ்சிரால்’ போன்ற நாவல்கள் இலங்கையின் அண்மைய கால சிங்கள நாவல்களின் பரினாமம் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. இவற்றில் ‘சரித்த துணக்’ என்ற நாவலை தம் பிஜயா தேவதாஸ் ‘முன் று பாத்திரங்கள்’ என்று தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்பற்றும் கலைத்துவ முறையினாலும் வாழ்க்கை பற்றி பல அர்த்தமுள்ள அனுபவங்களை சித்தரிப்பதற்கு மேற்கொண்டுள்ள முயற்சிகளினாலும் கே. ஜயத்திலக்க எமது கவனத்தை ஸ்ததுள்ளார்.

ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராக கே.ஜயத்திலக்க அக் காலத் து சிங்கள இலக்கியத் தின் மீது அர்த்தமுள்ளதொரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளார் என்பதே அவருடைய சிறுகதை இயற்றும் கலையை ஆராயும்போது எமக்கு புலப்படுகின்றது. விசேஷமாக அவர் கலைத் துறையின் மீது கொண்டிருக்கும் நேரமை காரணமாக அவருடைய சிறுகதைகள் எமக்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

சிறுகதை எழுதுவதில் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்ற சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவராகவே சிங்கள

வாசகர்களும் விமர்சகர்களும் கே.ஜெயத்திலக்கவைப் பற்றி நினைக்கின்றனர்.

கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற வாழ் மக்களின் வாழ்வின் யதார்த்தத்தின் பல அம்சங்களை பல கோணங்களில் அவதானித்து தான் பெற்ற அனுபவங்களி;டாக சிறுகதைகளுக்குரிய கலை பற்றியதான் பல விடயங்களை பரிசீலித்துப் பார்ப்பதில் ஈடுபட்டு வாழ்க்கைப் பற்றியதான் பரந்த புரிந்துணர்வுடன் அவற்றை சித்தரிப்பதில் ஈடுபட்ட படைப்பாளியொருவர்தான் கே.ஜெயத்திலக்க.

வாழ்க்கையும் சமூகமும் இலக்கியமும் பரஸ்பர வேறுபாடு கொண்டுள்ளவையல்ல. ஒன்றினைந்த செயற்பாடுகளின் பல அம்சங்களே என்று கருதி சிறந்த படைப்புகள் மூலம் வாசகர்களுக்கு ஓழமான அறிவு கிடைக்கின்றது. இவ் அறிவானது சாதாரணதொரு விரிவுரையினுடாக கிடைப்பதை போலன்றி நுண்ணிய மூலோபாயங்கள் மூலமே கிடைக்கின்றது. அந்த அறிவினைப் பயன்படுத்தும் வாசகர்களுக்கு தமது வாழ்வு பற்றியும் பிறரின் வாழ்வுகள் பற்றியும் தாம் கொண்டுள்ள மனப்பாங்கை புடம் போட உதவுகின்றது. கே.ஜெயத்திலக்கவின் பல படைப்புகள் இப்பண்பைக் கொண்டுள்ளன என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவல் போலன்றி சிறுகதையானது மனித வாழ்வின் ஒரு சிறு துளியையே பெரிதாக்கி மிகவும் நுணுக்கமாக காட்டுகின்றது. திறமையுள்ள சிறுகதை ஆசிரியர் ஒரு கதாப்பாத்திரத்தின் ஏதேனும் மொரு சிறப்புப் பண்பை சித்தரித்து இதுதான் மனித இயல்பு என்று வாசகர்களுக்கு காண்பிப்பார். மனித வாழ்க்கையை அலசி ஆராய்வதற்கு நாவல் போலவே சிறுகதையையும் கே.ஜெயத்திலக்க உபயோகித்துள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

ஒரு கலைப்படைப்பு யதார் த்தத்தை பிரதிபலிக்கின்றதென்று கூறுவதற்கு வாசகர்களால் அதற்குள் வாழ அதாவது அதனை நியாயப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக அப்படைப்பு அமைந்திருக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கை பற்றிய ஆழமானதொரு விவரணத்தைக் கொண்ட கலை படைப்பொன்றை படைப்பதற்கு மனித வாழ்க்கை பற்றிய சிறந்த அறிவும் அனுபவமும் தேவைப்படுகின்றன. அதேபோன்று அப்படைப்பாளி அவ்வாறானதொரு படைப்பை வாசகர்களுக்கு அளிப்பதற்கு தேவையான முதிர்ச்சியையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இவற்றை கே.ஜெயத்திலக்க பெற்றிருந்தார் என்று அவருடைய சில படைப்புகளை ஆராயும்போது புலனாகின்றது.

கே.ஜெயத்திலக்கவின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘புனருத்பத்திய சஹ தவத் கதா’

(மறுபிறப்பும் மற்றைய கதைகளும்) 1955இலும் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அதன் முன்னுரையில் சிறு கதைகளை எழுதும் கலை பற்றி விபரிக்கும் கே.ஜயத்திலக்க இவ்வாறு கூறுகின்றார்...

“இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகளில் உளவியலோ தத்துவமோ உள்ளடக்குவதற்கு நான் முயயலவில்லை. எனினும் இவ் உலகில் பிறந்த சகலருக்கும் அவரவருக்கு சிறப்பானதொரு ‘தத்துவம்’ உள்ளது. குறிப்பாக நாவலாசிரியர்கள் மற்றும் சிறுகதை ஆசிரியர்கள் உட்பட புனைகதை ஆசிரியர்களுக்கு மிகவும் வளர்ச்சி பெற்றதொரு தத்துவம் உள்ளது. அவர்கள் அதனுடாகவே வாழ்க்கையை நோக்குகின்றனர். ஆகவே என்னிடமும் எனக்கென்று சிறப்பானதொரு தத்துவம் இருக்கக்கூடும்.” இங்கு அப்படைப்பாளி யானவர் நேராக மனித இயல்பு பற்றி கூறுவதை தவிர்த்து தனது படைப்பு மூலம் வாசகர்களை அதனை உணர வைப்பார். மாவளன்லை மன்ஞரினால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கே.ஜயத் திலக்கவின் ‘வேதனை’ மற்றும் ‘பயணங்கள் முடிவதுண்டு’ என்ற சிறுகதைகள் மேற்கூறப்பட்ட பண்புகளைக் கொண்ட சிறுகதை களுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். குறிப்பாக ‘பயணங்கள் முடிவதுண்டு’ என்ற சிறுகதை மூலம் கே.ஜயத்திலக்க உண்மைக்கான தேடுதலில் ஈடுபட்டுள்ள இளைஞரைவரின் மாணசிக நிலைமை

(Mental Condition) மிகவும் கட்டுப்பாட்டுதனும் பரந்த நோக்குடனும் முன்வைத்துள்ளார்.

கே. ஜயதிலக்கவின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள ‘அகுமுனை’ என்ற சிறுகதை சிங்கள இனத்தைப் பற்றி அளவற்ற பற்று கொண்டுள்ள சிலரின் செயற் பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் விமர்சிக்கும் விதத்தில் அங்கதப் பாணியில் எழுதப்பட்ட சிறந்த சிறுகதையொன்றாகும்.

அவருடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி 1959ஆம் ஆண்டில் ‘கட்டு சஹமல்’ (முள்ளும் மலரும்) என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. மாவனல்லை மன்குர் அத் தொகுதியில் இருந்தே பல சிறுகதைகளை தேர்ந்தெடுத்து மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக முள்ளும் மலரும், பட்ட மாற்றம், இரும்பு மனிதன், வேதனை, பயணங்கள் முடிவதுண் டு, மாலா என்ற பெயர்களில் இங்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள சிறுகதைகள் ஜயதிலக்கவின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன. கே.ஜயதிலக்கவின் ஆக்கத்திற்குள்ளார்ச்சி பெற்றுள்ள விதத்திற்கு அவருடைய இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகள் சான்று பகர்கின்றன என்று கூறுவது மிகையாகாது. படிப்படியாக தமது கதை இயற்றும் கலையை விருத்தி செய்து கொண்டு கே.ஜயதிலக்க கதை இயற்றுவதற்கு

தூண்டப்பட்டுள்ள விதத்தை வெளிப்படுத்தும் சிறுக்கதையாக இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘பட்டி’ என்ற சிறுக்கதை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாரும். இச்சிறுக்கதை ஜயதிலக்கவின் ஆக்கத்திற்ணையும் கிராமிய மக்களின் வாழ்வியலைப் பற்றி அவரிடம் காணப்பட்ட அனுபவாதியான அறிவையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஒட்டுமொத்தமாக ஜயதிலக்கவின் இரண்டாவது சிறுக்கதைத் தொகுதியினுள் சிறுக்கதைகளை எடுத்து நோக்கும் போது சிறுக்கதை ஆசிரியர் விவரணை ரீதியில் கதை சொல்வதிலிருந்து விலகி மறைமுகமாக கதையை முன்வைப்பது இத்தொகுதியில் அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

‘வஜிரபசப்பத’ ஜயதிலக்கவின் மூன்றாவது சிறுக்கதைத் தொகுதி யாகும். இதில் இடம்பெற்றுள்ள ‘சம்மா’, ‘வஜிரபசப்பத’, ‘தீ தம்வெல்’ மற்றும் ‘குருஞ் ஜோடுவே’ என்ற சிறுக்கதைகள் அக்கிறுக்கதைகளில் காணப்படும் ஒருமைப்பாடு, குறியீடுகளின் உபயோகம் மற்றும் சிறுக்கதை ஆசிரியர் அக்கதைகளிலுள்ள பாத்திரங்கள் மீது செலுத்தும் நேர்மை கொண்ட மனப்பான்மை என்பனவற்றின் காரணமாக வெற்றி கருமான சிறுக்கதைகளாக விமர்சகர்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அதே போன்று கே.ஜயதிலக்கவின் இக்கதைகளை அராயும் போது அவர் உலகப் புகழ்பெற்ற அன்றன் செக்கவ் போன்ற படைப்பாளிகளின் செல்வாக்கினைப்

பெற்றிருந்தும் அச்செல்வாக்கினை மூலம் தமக்கென ஒரு தனித் துவமான இடத்தை இலக்கியத் துறையில் அமைத்துக் கொள்வதில் அவர் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றே கூற வேண்டும்.

சிறுக்கை ஆசிரியராக ஜயதிலக்க வெற்றி பெற்றுள்ளமைக்கு சாதகமாக அமைந்த முக்கியமானதொரு காரணம் அவர் ஒவ்வொரு கதையிலும் ஏதேனுமொரு ஆய்வினை மேற்கொண்டமையாகும். அது கதை இடம்பெறும் காலம் மற்றும் கதைக்களம் பற்றியது மாத்திரமின்றி உபயோகிக்கப்படும் மொழி கதைக்கருவடன் இணைந்துள்ள யதார்த்த ரீதியான நோக்கு என்பனவுற்றிலும் அவர் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ளமை அவருடைய சிறுக்கதைகளை நோக்கும் போது எமக்கு தெளிவாகின்றது.

எழுத்தாளராக கே.ஜயதிலக்க பெற்றிருந்த வளர்ச்சிக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அவரின் நான்காவது சிறுக்கதைத் தொகுதியாகிய ‘அதீரணய’ (தீர்மானமின்மை) குறிப்பிடக்கூடியதாக உள்ளது. ‘அதீரணய’ சிறுக்கதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ‘குருவரயா சிஸ்யாவ சஹ கெஹனிய’ (ஆசிரியர், மாணவி மற்றும் பெண்) என்ற சிறுக்கதை ஜயதிலக்கவின் முதிர்ச்சியைப் புலப்படுத்துகின்றது. அச்சிறுக்கதையில் சிறுக்கதை ஆசிரியர் நனவோடை (Stream of

consciousness) என்ற உத்தியை பயன்படுத் தி ‘வித்தியாவதனை’ என்ற பேராசிரியரின் உள்ள மனதில் ஏற்படும் எண்ணங்களின் மோதல்களை சிறந்த முறையில் எம் கண் முன்னே கொண்டு வருவதில் முயற்சி கண்டுள்ளார்.

இந்திய சமுத்திரத்தின் முத்து என்றும் தருமதுவீபம் என்றும் அழைக்கப்படும் எமது நாட்டில் சிங்களவர்களும், தமிழர்களும், முஸ்லிம் களுமாகிய நாங்கள் இரண்டாயிரத் திற்கு மேற்பட்ட வருட காலமாக வாழ்கின்றோம். ஆனால் குறிப்பாக சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளில் உள்ள எமது இலக்கியங்களை தமிழ் பேசும் மக்கள் சிங்கள இலக்கியங்களையும் சிங்களம் பேசும் மக்கள் தமிழ் இலக்கியங்களையும் புரிந்து கொள்வதற்கோ புரிய வைப்பதற்கோ எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுவது கவலைக்குரியது. எவ்வாறாயினும் அண்மைக் காலமாக சிங்கள தமிழ் கலைப்படைப்புகளின் பரஸ்பர மொழிபெயர்ப்புகள் செய்வதற்கு எடுக்கப்படும் சில முயற்சிகள் காணப்படுகின்றன. அந்த வகையில் மன்குரினது இம்முயற்சி பாராட்டுக்குரியதாகும். ஆர்ப்பாட்டமின்றி நிதானமாக இலக்கியப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள மாவனல்லை மன்குரின் அவ் இலக்கிய பணி மேன் மேலும் சிறப்புப் பெற்றுத் தொடர வேண்டும்.

மொழிபெயர்பாளரின் உரை

மாவணல்லை எம்.எம்.மன்சூர்

முத்து சிங்கள இலக்கியப் பரப்பிலே கலாநிதி. கே. ஜயத்திலகவின் பெயர் அழிக்க முடியாத நாமம் என்பதை சிங்கள வாசகர்கள் மாத்திரமின்றி தமிழ் வாசகர்களும் நன்கு அறிவிவார்கள். அத்தகைய ஒரு படைப்பாளியின் சிறுகதைகளை மொழி பெயர்ப்பது என்பது அவருக்கு ஈடான ஒருவரால்தான் சாத்தியமாகும். என்றாலும் நான் அதனைச் செய்ய முன் வந்தேன் என்றால் அவரது சிறுகதைகளின் மீது எனக்கு இருந்த மோகமும், தாகமும் அதில் காணப்படும் யதார்த்தமுமே யாகும்.

கிராமிய மணம் கமமும் அவரது சிறுகதைகளைப் படிக்கும் போது நாமும் அக்கதைப் பாத்திரங்களுடன் ஒன்றி விடும் தன்மையை எம்மை அறியாமலேயே அவை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன.

மொழிபெயர்ப்பு என்பது மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியம். அது தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் எந்த மொழி யாக இருந்தாலும் அவற்றில் இரு மொழிப் புலமையைப் பெற்றிருந்தால்தான் ஒரு சிறுகதையையோ, நாவல், கட்டுரையோ ஒரு மொழியில் இருந்து மறுமொழிக்கு பெயர்க்க முடியும். அதிலும் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளன் படைப்பாளியாக இருப்பது அவசியம். அப்பொழுதுதான் சிறுகதை லட்சணங்களுடன் அதைநீத் திறம்பட மொழி பெயர்க்க முடியும். மூலப்படைப்பிலிருந்து முற்றும் மாறாத

விதத்தில் கருக்கொண்டிருக்கக் கூடிய கருத்துக்களையும், உரையாடல், சம்பவங்களையும் ஒன்றோடு ஒன்று முன்னுக்குப் பின் முரணாகாத விதத்தில் பின்னிப் பிணைக்க முடியும். இதிலே ஆரம்பப் படைப்பாளியின் நோக்கம் சந்றும் மாறுபடாத விதத்தில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உண்மையான, யதார்த்த வடிவான படைப்பை வெளிக்கொணர முடியும்.

1970ம் ஆண்டு முதல் நான் தவஸ நிறுவனத்தின் தினபதி சிந்தாமணிப் பத்திரிகைகளின் செய்தியாளராக இருந்ததனால்தான் சிங்களப் புலமை என்னோடு வந்து ஒட்டிக் கொண்டது. ஏற்கனவே தமிழில் சிறுகதை, கட்டுரைகள், கவிதைகளை அக்காலத்தில் தினபதி, சிந்தாமணி, தினகரன் உட்பட தேசிய பத்திரிகைகளில் எழுதிவந்த அனுபவம் இருந்ததனால் சிங்களச் சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து சிங்களச் சிறுகதைகளில் உள்ள சிறப்புக்களை ஏன் தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தரக் கூடாது? என்ற எண்ணம் என்னுள் எழுந்தது. அதற்கு பத்திரிகைகள் உட்பட மல்லிகை, ஞானம், ஜீவந்தி, படிகள், விடிவெள்ளி போன்ற இலக்கியச் சங்கிகைகள், வார வெளியீடுகள் தாராளமாக எனக்கு ஒதுக்கீடு செய்து மாதாந்தம் எனது மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளைப் பிரசரித்து எனக்கு ஆதரவு நல்லின இந்நேரத்தில் அத்தகைய பத்திரிகைகள், சங்கிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் அவற்றின் ஊழியர்களுக்கும் நன்றியறிதலைத்

தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒருமுறை ஞானம் ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் நான் அனுப்பிய சிறுகதையைப் படித்து விட்டு “இது எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான கதை” என்று மறு இதழிலேயே பிரசரம் செய்திருந்ததை என்னால் மறுக்க முடியவில்லை.

‘பட்டி’ என்ற இந்தத் தொகுப்பில் கலாநிதி கே. ஜயதிலகவின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவை பல்வேறு கால கட்டங்களில் மல்லிகை, ஞானம், ஜீவநிதி, படிகள் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவை. அவற்றைப் படிப்பவர்கள் கிராமிய மணத்தை கவாசிக்க முடியும். இதே கதைப் போக்கை சிங்கள எழுத்துலக ஜாம்பவான் எனக் கருதப்படும் மாட்டின் விக்கிரசிங்கவின் கதைகளிலும் காணமுடியும்.

கலாநிதி கே. ஜயதிலக்கவின் சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து ஒரு தொகுப்பாகக் கொண்டு வருவதற்கு அனுமதி வழங்கிய ஜயதிலக பவுண்டேஷனுக்கும், திருமதி. கே. ஜயதிலக்கவுக்கும் முதற் கண் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதன் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றும் எழுத்தாளர் திரு. பொத்தேஜூ அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகும்.

மேலும் இந்நூல் உருப்பெறுவதற்கு அயராது உழைத்த எனது அன்புக்குப் பாத்திரமான அன்பர் மேமன்கவி அப்துல் அபதுல் ரஸாக் அவர்களை என்னால்

மறக்க இயலாது. என்னை விட எனது மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் நாலுருப் பெறவேண்டும் என்பதில் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டவர் மேமன்கவி அவர்கள். எனது கதைப் பிரதியை எடுத்துச் சென்று சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்தவர் அவர். அழகிய ஓர் அட்டைப் படத்தையும் அவரே செய்து தந்துள்ளார். அவரது பெருந் தன்மைக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அதே போன்று சிறந்ததொரு அணிந்துரையை சிறிதும் சளளக்காமல் எழுதித் தந்த திரு.ஹேமசந்திர பதிரன் அவர்களுக்கும், இதனை சிறப்புற அச்சிப்பதிவு செய்து வெளியிடும் கொடகே நிறுவனர் திரு. சிரிசுமண் கொடகே அவர்களுக்கும், ஊழியர்களுக்கும், எனது மனம் உவந்த நன்றிகள் உரித்தாகும். அதேவேளை சிங்கள மொழியாக்கத்தில் எனக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை உடனுக்குடன் தீர்த்து வைக்கும் கலாபூஷணம் உ.நிஸார் அவர்களுக்கும், எனது மனைவி உட்பட பிள்ளைகள், இந்நூல் வெளிவரக் காரணமாக செயற்பட்ட சகலருக்கும் எனது வலுவான நன்றிகள் சென்றடைய வேண்டும் என்பது எனது வேணவா.

460/16, அடுவாவலவத்த,

பெலிகம் மன,

மாவனல்லை.

தொ.பே.இல.0773706374 / 035-4923648 / 0352248374

உள்ளே.....

மாற்றம்.....	23
மாலை.....	28
யாழி.....	37
முன்னும் மலரும்.....	52
கிரும்பு மனிதன்.....	66
வேதனை.....	72
ஜலதோழம் அல்லது யன் கொடுச்சங்கம்.....	83
நூல் நிலையம்.....	92
காட்டு ரோஜா.....	99
செவிட்டு எஜமானன்.....	115
தேன் மாம்பழம்.....	123
பயணங்கள் முடிவகுண்டு.....	129

மாற்றம்

எனது சேவை வெளிமாவட்டம் ஒன்றுக்கு மாற்றலாகியதைத் தொடர்ந்து மனைவி பிள்ளைகளுடன் வாடகை வீடு ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டு அப்பகுதியில் குடியேறினேன்.

அங்கு எனது மனதைக் கவர்ந்தவற்றில் மாகாண சபை மூலம் பொதுமக்களின் பயன்பாட்டுக்காக புதிதாக நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்த விளையாட்டரங்கம் பிரதான இடத்தைப் பெற்றது. கற்பாறைகளின் மீது மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நீரோடைக்கு அருகில் அமைந்திருந்த இம்மைதானம் அதற்கு அப்பால் காணப்பட்ட வயல்வெளி காரணமாக மேலும் அழகாகக் காட்சியளித்தது. ஒய்வு கிடைக்கும் மாலை நேராங்களில் எனது ஆறுவயது நிரம்பிய மகளையும், நான்கு வயது நிரம்பிய மகளையும் அழைத்துக்கொண்டு உலாவுவதற்காக நான் அங்கு சௌல்வதுண்டு. எனது மனைவி மிக அரிதாகவே எங்களுடன் அங்கு வருவாள். அநேகமாக வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்தவாறு வீட்டிலேயே அவள் இருந்து விடுவாள்.

ஒருநாள் நான் பிள்ளைகள் இருவருடனும் மைதானத்தில் மெதுவாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தேன். உதேனி ஒரு கையிலூம், லலிதா மறுகையிலூம் தொற்றிக்கொண்டு அர்த்தமற்ற கேள்விகளைத் தொடுத்த வண்ணம் நடந்தனர். கீழ்வயல் வெளியில் மாலைச் சூரியனின் கிரணங்கள் படவே ஓர் அலாதியான அழுகு

அங்கு தென்பட்டது. அருகே இருந்த மைதானத்தில் சிறுவர்கள் கூச்சலிட்டவாறு விளையாடுக்கொண்டிருந்தனர். சோகம் நிரப்பிய வாழ்க்கையின் நினைவுகளை சற்று நேரம் மறந்து மகிழ்ச்சி கொள்வதற்கு அச்சுமல் மிகவும் ஏற்றது.

நான் பலவற்றைப் பலவாறு நினைக்கப் பழக்கப்பட்டிருந்தேன். ஒரு சிறு விடைத்தைக்கூடப் பொரிதாகச் சிந்தித்து மன்றையைப் போட்டு உடைத்துக்கொண்டு திருப்தி காண்பேன். மனம் இலகுவாக இருப்பது உடம்புக்கு சௌகரியத்தையும், இளிமையையும் தந்தாலும் சிந்திக்கப் பழகிய மனிதனுக்கு அது இல்லாதவிடத்து அபினுக்குப் பழக்கப்பட்ட மனிதனுக்கு ஏற்படும் நிலையை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. வேண்டும் என்றே பிரச்சினைகளைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொள்ள மனித மனம் துடிக்கின்ற விதம்! சிறிது நேரம் ஒரு நிலைப்படாத உள்ளத்துடன் சென்று கொண்டிருந்த நான், மெதுவாகச் சென்று பொழுதுபோக்காளர்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டேன். உதேனியும், லலிதாவும் அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்த பந்தை அங்கும் இங்கும் வீசி விளையாடத் தொடங்கினார்கள்.

நாங்கள் இருந்த இடத்துக்கு அப்பால் சிலர் தங்களது குழந்தைகளை சூழல் ஊஞ்சலில் வைத்து சூழற்றி விடுவதை நான் கண்டேன். அவர்களும் எம்மைப் போன்று அண்மையில்தான் இப்பகுதிக்கு குடிவந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடைகள் இப்பகுதியில் அணியும் ஆடைகளை விட சற்று அலங்காரம் கூடியனதாகக் காணப்பட்டன. அவர்கள் எவராக இருந்தாலும் எனக்கென்ன? எனக்கு எனது கற்பனை உலகில் அவர்களைவிட முக்கியமானவர்களைக் கண்டுகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வப்போது அதிலிருந்து விலகிச் செல்லும் என் முன்னே நித்திய லோகமும் தெரிகிறது.

சிறு பையன்களை ஏற்றிக்கொண்ட ஊஞ்சல், வயது வந்தவர்களின் கைகளினால் வீரியம் பெற்று ஏழு எட்டு முறை சூழன்றது. பின்னர் அவர்களை இறக்கி விட்டு வேறு ஒரு கோஷ்டி அதில் ஏறி அவ்வாறே சூழன்றது. வாழ்க்கைச் சக்கரம் போல் சூழலும் ஊஞ்சலில் மாறி மாறி ஏறி இறங்கும் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் அது மகிழ்ச்சிகரமானதாக இருந்தது. பின்பக்கம் கிழிந்து தொங்கும் கறுப்புநிற காற்சட்டையினால் இடுப்புப் பகுதியை மாத்திரம் மறைத்துக்கொண்டிருந்த ஆறு ஏழு வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன், நீண்ட நேரமாக இதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். பல நாட்கள் கழுவாத பீஸை வடிந்த முகம் அவனுக்கு. ஆனால் அவன் கண்களில் ஓர் அப்பாவித்தனமான

பார்வை தென்பட்டது. பையன் மீது மெதுவாக ஊஞ்சலின் பக்கம் நெருங்கினான். அதில் அமர்ந்து இருந்த பருத்த சீரம் கொண்ட பெண்ணைப் பயத்துடன் நோக்கியவனாக ஒரு கையை ஊஞ்சலின் பலகையின் மீது வைத்தான். அவனும் ஊஞ்சலைக் கூற்றி விடுவதற்கு அனுமதி கேப்பது போலக் காணப்பட்டது.

“ஏய் பயலே, நீ இங்கே என்ன செய்றாய்? போய்த் தொலை இங்கிருந்து. திரித்திரம் பிடித்தவன், புள்ளைங்களுக்கிட்டே வார மாதரியப் பாரு!” கூறிய வண்ணம் அவனது முகத்தில் பாய்ந்தாள் அந்த பருத்த சீர்த்தவள்.

அந்தச் சிறுவன் நன்னந்த நாய்க்குடியைப் போல் தயங்கித் தயங்கி அவ்விடத்தை விட்டு விலகினான்.

இவை எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, அந்தப் பெண் மீது கடுங்கோபமும், அந்தப் பையன் மீது ஓர் அனுதாபமும் ஏற்பட்டது. பொதுமக்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஓர் இடத்தில் ஏழ்மை காரணமாக அதன் அங்கத்தவர் ஒருவரைத் தூரத்தியடிப்பது மாபெரும் கொடுமை. பொதுச் சொத்துக்களை அனுபவிக்க அவர்களுக்கு உள்ள உரிமை அந்தப் பையனுக்கு உண்டு. சம அந்தஸ்த்தில் உள்ள உயிர், சமமற்ற உருவத்தால் ஓரங்கட்டப்படுவதைப் பார்த்து எனக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. பலமானவர்கள் பலமற்றவர்களை அடிமைப்படுத்துவது இப்படித்தான்.

நான் அது குறித்து வெகுவாகச் சிந்தித்தேன். சிந்திக்கச் சிந்திக்க எனது உள்ளத்துக்கு அதிகளவு துன்பம் விளைந்தது. அடுத்த வாரம் மருதானை சமூக சேவைகள் சங்கத்தில் என்னை உரையாற்ற வருமாறு அழைத்திருந்தார்கள். இந்தப் புதிய அனுபவம் எனது பேச்சைக் கட்டி எழுப்ப மிகவும் நல்லதோரு அழிப்படையாகும் என எண்ணிக்கொண்டேன். இந்தச் சம்பவத்தை சுவைபடச் சொல்வதற்கு அவ்விடத்தில் இருந்தவாறே பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

“அரசாங்கமோ, பொதுமக்கள் அமைப்புக்களோ சமூக மேம்பாட்டுக்காக எவ்வளவுதான் நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டாலும், அந்த சமூகப் பிரஜைகள் ஒவ்வொருவரும் உள்ளீதியான முன்னேற்றம் அடையாதவரை அந்நோக்கங்கள் வெற்றி காணாது. பொது மக்கள் நலனுக்காக பொது மக்கள் அமைப்புக்கள் என்ன தான் நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டாலும் உள்ளீதியான முன்னேற்றம்

காணாதூர் இருக்கும்வரை அந்தச் சேவைகள் மக்கள் மத்தியில் உரிய முறையில் பங்கிடப்பட மாட்டாது.

இன்று சட்டத்தின் முன்னால் யாவரும் சமம். மேடைகளில் ஏறி நின்று அது பற்றி நாம் உரக்கப் பேசுவோம். எனினும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் எவ்வளவு தூரம் சம அந்தஸ்து செயற்படுகிறது? அன்றாட வாழ்க்கையில் எவருக்கும் உதவ முடியாத புத்தகங்களுக்கும் மாத்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சட்டிடங்களால் என்ன பிரயோசனம்?

சமுதாயத்தில் பலமுள்ளவன் அடுத்தவர்களின் சொத்துக்களைக் கொள்ளல் யிடுகிறான். இந்தக் கொள்ளல் பகிரங்கமாக நடைபெறுகிறது. அதனால் எல்லோரும் அதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் இவ்வாறு பேசப்படாத கொள்ளளவையிடப்படக் கருதும் உண்டு. அது பொது மக்களுக்கு உள்ள உரிமையும், வரப்பிரசாதமுமாகும். இவ்வாறான கொள்ளளவைச் சொல்ல நடமாடும் மனிதர்களால் மட்டும் மேற்கொள்ளப் படுவதில்லை. ஆடை அணிகள் போன்ற அஃறினைப் பொருட்கள் கட இதில் அடங்குகின்றன. டை, கோர்ட்டுக்களுக்கு முன்னால் துண்டுத் துணிகள் பறந்து செல்வதை நாங்கள் காண்கிறோம். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அழுக்கு ஆடைகளைப் பற்றிப் பேசும் பேச்சுக்கள்?"

இவ்வாறு பேச்சை ஆழமிக்க நான், இவ்வித்தில் நான் கண்ட சம்பவத்தை சித்திரிக்கிறேன். அப்பொழுது அந்தப் பெண்ணை பொதுவானதொரு சமுதாயத்திற் கேற்ற உள் அபிவிருத்தி அற்ற ஒருத்தியாக இனம் காட்டினேன். இதனை உறுதிப் படுத்தக்கூடிய எடுத்துக்காட்டுக்களை தம் பதம், பைபிள், புளிது திருக்குர் ஆன், திருக்குறள் போன்றவற்றில் காணலாம்.

இவ்வாறு நான் புத்து அல்லது புதினைந்து நிமிடங்கள் மேல்வானில் சுஞ்சித்திருப்பேன். விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்களின் சிரிப்பொலியில் நான் மீண்டும் இவ்வுலகில் நுழைந்தேன். அவர்கள் பக்கம் பார்த்த பொழுது அந்தப் பெண்ணால் விரட்டப்பட்ட பையன் எனது பிள்ளைகள் இருவருடனும் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பிள்ளைகளிடமிருந்து பந்து வீசப்படும் பொழுது அதனை எடுத்துக்கொண்டு வந்து கொடுப்பது அந்தப் பையன்தான். அதில் அந்த மூவரும் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அவனது முழு உடம்பிலும் சொரிச்சலால் ஏற்பட்ட காயத் தழும்புகள் காணப்பட்டன. அந்தப் பையனுடன் விளையாடுவதால் எனது பிள்ளைகளுக்கும் குஷ்டரோகம்

ஏற்படலாம். “என்ன சனியனே?” சகலதையும் மறந்த எனது மனதில் கோபம் கொப்பளித்தது.

“உதேனி..., வலிதா...!” நான் உரக்கக் கழந்துகொண்டேன்.

பிள்ளைகள் இருவரும் புந்தையும் கொண்டு நான் இருக்கும் திசையை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

“யார் அவனுடன் உங்களை விளையாடச் சொன்னது? காணவியா அவனது உடம்பு முழுக்க சொரி போட்டிருப்பதை?”

“அந்தப் பையன் நல்ல பையன் அப்பா.”

“நல்லந்தான். சொறியைப் பறப்பிக்கொண்டு வைத்தியசாலையில் இருக்கவும் வேண்டி வரும்” கவறிய வண்ணம் அந்தப் பையனின் முகத்தைப் பர்த்தேன். அவன் யத்தால் கணிக் குறுகி பின்னால் சென்றான். எனது கோபம் மறைந்து மீண்டும் பரிதாப உணர்வ எழுந்தது. நான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தவையும் ஞாபகத்தில் வந்தன. எனக்கு என்னைப் பற்றியே வெட்கமாக இருந்தது. நான் பொக்கட்டில் கையை விட்டு ஜம்பது சுத நாணயக் குற்றி ஒன்றை எடுத்து “இந்தா எடுத்துக்கொண்டு போய் விடு” என அவன் பக்கமாக வீசினேன்.

மெலிந்த தன் இரு கைகளாலும் அவன் ஜம்பது சுதத்தையும் பிடிக்க முயன்ற போது அது விரல் இடுக்குகளுக்கு இடையில் நழுவிக் கீழே விழுந்தது. அவன் அதைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு தலையைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தவன்னம் சென்றான்.

அவனுக்கு ஜம்பது சுதம் கொடுத்தது எனக்கு மனத்துக்கு ஒரு பெரிய நிம்மதியைத் தந்தது. அவன் இங்கு விளையாடிக்கொண்டிருந்தால் களைப்படை வகைத்த தவிர வேறு எதுவும் நடக்கப் போவதில்லை. இப்பொழுது அவன் ஜம்பது சுதத்தினால் பணில் ஒன்றையும், தேநீர் கோப்பை ஒன்றையும் வாங்கிக் குடித்து வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு சந்தோஷமாக இருக்கலாம்.

மல்லிகை
2012 ஒக்டோபர்

மாலை

மாலை நான்கு மணியானால் போதும் மருதானைச் சந்தி, சந்தடி மிகுந்து காணப்படும். காரியாலயம் விட்டதும் பஸ்ஸிலும், லொறி களிலும், நட்நும் வரும் உன்றியர்கள், குறித்த நேர ரயிலைப் பிழிப்பதற் காக ஒருவர் மீது ஒருவர் மோதியபடி வீதியைக் கடற்று செல்வது இவ்வகை நினைவுகளோடல்ல. இதை விட வாகனங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று முந்துவதற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சியும், வாகனங்களில் இருந்து எழும் ஹாரன் ஒலியும் பொறுக்க முடியாததாக இருக்கும். வாகனங்கள் மக்களைப் பற்றியோ, மக்கள் வாகனங்களைப் பற்றியோ கவனிப்பதில்லை.

புறக்கோட்டைப் பக்கமிருந்து தொடர்ச்சியாக வரும் வாகன வரிசை, பாதசாரிகளின் நடைபாதையைக் கூடப் பொருப்படுத்தாமல் பஞ்சிகாவத்தை வழியாக ஊர்ந்து சென்றதால் பாதை மாற முடியாமல் நானும், சிரிசேனாவும் சன்னெநிசலில் நொறுங்கிப்போய் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். இரண்டு கார்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட இடை வெளியினுடாக அவசரக்காரன் ஒருவன் முன்னால் பாய்ந்தான். அத்தோடு வந்த புதிய 'ஹில்மன்' கார் ஒரு குலுங்குக் குலுங்கி ஆடி அசைந்து நின்றது. காரின் முன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்த அழகான பெண் எங்கள் மீது பார்வையைச் செலுத்தினாள். பார்த்த அதே கணத்தில் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். எம்மைக் கண்டதும் அவளைது முகத்தில் ஒரு தினைப்படி

ஏற்பட்டது தெரிந்தது. வேறு வாகனங்கள் தன்னை முந்தாமல் கவனமாக இருந்த அந்தக் காரின் சாரதி, அடுத்த கணம் வாகனத்தை டெர் ஹோல் பக்கமாகச் செலுத்துவது தெரிந்தது.

அந்தப் பெண், என்னைப் பார்த்தாளா, சிரிசேனாவைப் பார்த்தாளா அல்லது வேறு யாரையாவது பார்த்தாளா என்பது எனக்கு ஒரு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. என்றாலும் நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“நாங்கள் பாதை மாற நின்றபோது ஒரு பெண் காரினுள் இருந்து எங்களைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தை ஒரு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டாளே! சேன. நோட்டம் விட்டாரா?” ரயில் நிலையம் மூன்றாம் வகுப்புக்கான டிக்கட் வழங்கும் காரியாலயத்துக்குப் பக்கத்தில் வந்த பொழுது பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த சிரிசேன ஓடிவந்து என்னை நெருங்கிக் கேட்டான்.

“ஆம் கண்டேன். நாங்கள் மாத்திரம் அல்ல அவளும் எங்களைக் கண்டாள்.”

அவளது சற்று நீண்ட சதைப் பிடிப்பான முகம் எனக்கு இன்னும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

“அவளைப் பற்றிய நல்ல கதை ஒன்று இருக்கிறது. போகும்போது சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னோடு இனையாக நடந்தான்.

கம்பஹா புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கி பண்டாரவத்தைப் பக்கமாகச் செல்லும் வழியில் சிரிசேன அந்தக் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

சிரிசேன ரயில்வே தினைக்களத்துக்கு வருவதற்கு முன்னால் சங்கராஜ மாவத்தையில் உள்ள விடுதிஒன்றில் வேலை செய்து வந்தான். இரு மாடிகளைக் கொண்ட அந்த விடுதியின் மேல்மாடியில் கொழும்பில் காரியாலயங்களில் வேலை செய்தும் எழுதுவினைஞர்கள் போன்ற ஊழியர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். கீழ்த் தளத்தில் அதன் உரிமையாளர்கள் வசித்து வந்தனர். அந்த விடுதியை ஒரளாவ பருத்த சரீரம் கொண்ட ரணசிங்க என்ற பெண் நிருவகித்து வந்தாள்.

மெல்லிய ஒல்லியான அவளது கணவர், மனைவிக்கு அடங்கி நடக்கக் கூடியவராகக் காணப்பட்டார். அப்பெண் ஜம்பது வயதை அண்மித்து இருந்தாலும் இருபது வயது நிரம்பிய யுவதியைப் போல அழகாகக் காணப்பட்டார். அவளுக்கு வயதுக்கு வந்த ஒரே ஒரு பெண் மாத்திரம்தான்

இருந்தாள். இருவரும் பாதையில் இறங்கி நடக்கும்போது அக்கா தங்கை என்றே எவரும் எண்ணுவார்கள். அவ்வாறு எண்ணைக் காரணம் மாலாவின் அழகைவிட அவளது தாயின் இளமையே காரணமாகும். கணவனின் பலவீரனும், அவளது இளமைத் தோற்றத்தை வைத்தும் சிலர் வேறு காரணங்களைக் கவரினாலும் அவற்றை நம்ப முடியாது.

ரணசிங்க நோனாவுக்குச் சொந்தமான இன்னொரு விடுதி குப்பியாவத்தையில் இருந்தது. ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் ஆங்கு சென்று அதன் நிருவாகத்தைக் கவனித்து விட்டு வருவார். அவர்களுக்கென பழைய மோட்டார் வாகனம் ஒன்று இருந்தது. வாகனத்தை ரணசிங்கதான் ஓட்டிச் செல்வார். ரணசிங்க நோனா வரும் வரையில் அவர் காரிலேயே காத்துக் கிடப்பார்.

ரணசிங்கவின் விடுதி வீட்டில் மேற்குறிப்பிட்ட மூவரும், சமையல்காரியையும் தவிர்த்து ரணசிங்க நோனாவின் தங்கை ஒருத்தியும் இருந்தாள். திருமணமான புதித்தேவே கணவர் காலமாகி விட்டதால் விதவை வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறாள். அக்காவைப் பார்க்கவேன வந்த வேளை அவள் அங்கு தாங்கிவிட்டாள். அவளது பெயர் குலதுங்க நோனா என்பதுதான். விடுதியில் உள்ளவர்கள் அவளை ஒணான் என்றே அழைத்தனர். அந்த அளவுக்கு அவள் மெலிந்து இழுபட்டுக் காணப்பட்டாள். பார்வைக்கு ரணசிங்க நோனாவின் அக்காவைப் போல இருந்தாள். பெற்றோர் குப்பியாவத்தைக்குப் போகும்போது மாலாவுக்கு பாதுகாப்பாக இந்த சித்திதான் இருப்பாள்.

மாலா சிரிசேனாவுடன் கூட்டு. சிரிசேன மேல்மாடி நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வந்தான். அவ்வப்போது கடைக்குப் போவது, செய்திகளைப் பரிமாறுவது, வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது போன்ற வேலைகளுக்காக அவன் கீழ்மாடுக்கு அழைக்கப்பட்டான். சிரிசேன ஆங்கு வந்த நாள் முதல் மாலாவின் மீது ஓர் ஆசை இருந்த வந்தது. அதனை வெளிக்காட்டிகளாள் ஒரே வழியாக அவளது செய்திகளை அடுத்தவர்களின் செய்திகளை விட முன்னுரிமை கொடுத்து ஆர்வத்துடனும், அடக்கத்துடனும் செய்து கொடுப்பதுதான்.

இருநாள் சிரிசேன வீட்டைச் சுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தபோது மாலா, தெரியாதவளைப் போல அவனது மேனியில் இடித்தாள். அது அவனுக்கு ஓர் அலாதியான ஸ்பரிசுத்தை ஏற்படுத்தியது. முதலில் தவறுதலாக இருக்கலாம் என எண்ணினான். மீண்டும் அவள் அவ்வாறு செய்ததால் அவனுக்குள் சந்தேகத்தை

ஏற்படுத்தியது. இளம் வயதுக்கு அது இதமாக இருந்ததால் அவனும் தவறுதலாக மோதுவது போல அவளது மேணியில் மோதினான். இதுவெல்லாம் ஒரே நாளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள்தான்.

அடுத்தநாள் மாலா அவனது கையைப் பிடித்தாள். இன்னுமாரு நாள் தனது அறைக்குள் அவனை இழுத்தெடுத்தாள். அதற்கு அடுத்தநாள் இருவரும் தனிமையில் உரையாடிக் கொண்டிருக்கையில் சிரிசேனா மாலைவைக் கட்டிப்பிடித்து முத்த மழை பொழிந்து தள்ளினான். அன்றைய நாள் போல வேறு எந்த ஒரு நாளும் இன்பமாக அமையவில்லை என பின்னாளில் இருவரும் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒருவருக்கு ஒருவர் சொல்லி மகிழ்ந்தனர்.

ரணசிங்கவும், நோனாவும் குப்பியாவத்தைக்குச் செல்லும் நேரங்களில் குலதுங்க நோனா தனது அறையில் படுத்துறங்குவாள். அவள் விழித்திருந்தாலும் தனது அறையில் இருந்தவாறு ஏதாவது தையல் வேலைகளில் ஈடுபடுவது அல்லது ஏதாவது யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுவதைத் தவிர வெளியில் வருவது அரிதாகவே இருந்தது. சமையல்காரியும் அப்படித்தான். அவளது முழு உகைமும் அந்தச் சமையல் அறையில்தான். குளியலறைக்கும் கழிவறைக்கும் மாத்துக்கு ஒருதடவை போவதைத் தவிர அவளது முழுநேரமும் சமையல் அறையில்தான் கழிகிறது. விடுதியில் தங்குபவர்களை வார நாட்களில் காலையிலும், மாலையிலும் மாத்திரம் தான் விடுதியில் காண முடியும். இது மாலாவும், சிரிசேனாவும் சுதந்திரமாகப் பழக வாய்ப்பாக அமைந்தது. சந்தேகம் இல்லாத இடத்தில் பாதுகாப்பைப் பற்றி சிந்திக்கத் தேவையில்லை. எப்படியோ குலத்துங்க நோனாவுக்கு இது தெரிய வந்தது. அவர்கள் இருவரும் முத்தங்கள் பரிமாறிக் கொள்வதைக் காண நேர்ந்தது.

சிரிசேனா மாலாவின் அறையை விட்டு வெளியில் செல்லவும், மாலா துவாயை எடுத்துக்கொண்டு குளியல் அறைக்குள் நுழைந்தாள். அவள் குளிக்கச் சென்றதால் திரும்பிவர நேரம் ஆகும் என்பதை உறுதி செய்துகொண்ட குலதுங்க நோனா, சிரிசேனாவைத் தனது அறைக்குள் அழைத்தாள். அவளது முகத்தில் கடுகு வொடித்தது.

“நீ என்ன சின்ன நோனாவின் அறையில் செய்தாய்?” சிரிசேனாவுக்கு ஈருலகும் கூடேறியது. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அந்நேரம் அவனது முளையில் பளிச்சென ஒரு யோசனை தோன்றியது.

“சின்ன நோனா, நூல் கட்டை ஒன்றை வாங்கி வரச் சொன்னார். அதுதான்...” பட்டெணப் புதில் சொன்னான்.

“நூல் கட்டை...? ஹாம்... நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டேன். இரு... இரு நோனா வந்ததற்கப்பறம் உனக்கு நல்ல நூல் கட்டை ஒன்று வாங்கித் தாறேன்” என்றவுடன் சிரிசேன நடுங்கத் தொடங்கினான். எனினும் அவளது வார்த்தைகள் கடுமையானதாக இருக்கவில்லை. அவள் விரல்களால் நிலத்தைக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிது நேரம் அமைதியில் கழிந்தது. குலதுங்க நோனா உறுதியான லட்சியத்துடன் எழுந்தாள். அவளது முகத்தில் புன்னகையின் ரேகைகள் தெரிந்தன. சிரிசேனவுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவள் அவனது கையைப் பிடித்தாள்.

“எனக்குப் பொய் சொல்ல வேண்டாம் சிரி. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆனாலும் நான் யாரிடமும் சொல்லப் போவதில்லை.” அவள் இலேசான புன்னகையுடன் அவனது கைகளை ஆட்டியவன்னைம் கவரினாள். சிரிசேனா எதிர்ப்போ ஆகுறவோ காட்டவில்லை.

குலதுங்க நோனாவுக்கு தாள முடியாத காம உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவள் அவனை அமைத்த வண்ணம் முகம், தலை, உச்சந்தலை, கைகள், பாதுங்கள் எல்லாவற்றையும் முத்தமிடலானாள்.

“சிரிசேன நல்ல பிள்ளை, சின்ன நோனாவுடன் வேண்டியதைச் செய்யலாம். நான் தடுக்க மாட்டேன்.”

இந்நிகழ்வுக்குப் பிறகு சிரிசேனா மாலாவைச் சந்திப்பதற்கு அவள் உதவினாள். இது எதனாலும் அல்ல; தனக்குக் கிடைக்கும் லஞ்சத்தை மனதில் கொண்டுதான். எனினும் மாலாவைச் சந்திக்கும் வேணாகவில் எல்லாம் குலதுங்க நோனாவின் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்ற வேண்டியவனாக சிரிசேன காணப்பட்டான். ஆனாலும் இது எதுவும் மாலாவுக்குத் தெரியாத வகையில் அவன் நடந்து கொண்டான்.

மாலா சிரிசேனாவிடம் கொண்டிருந்த அன்பு எதுவரையெனில், அவள் அவ்வப்போது திருமணம் குறித்தும் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள்.

“நான் இதைச் செய்தால் தாய் தகப்பனிடம் இருந்து எதையுமே எதிர்பார்க்க முடியாது.” அவள் ஒருசில சமயங்களில் கூறினாள். “இனி சின்ன நோனாவுக்குத் தெரியுந்தானே எனது நிலைமை” சிரிசேன பதில் அளித்தான். அதற்குப் “பரவாயில்லை. நான் இப்பொழுதே அப்பாவிடம் இருந்து சிறிது சிறிதாகப் பண்த்தைக் களவாடி சேர்த்து வருகிறேன்” அவள் ஒரு வெற்றிச் செயலில் ஈடுபட்டிருப்பவளைப் போல் கூறினாள்.

“உலகில் ஆண்கள் இருப்பது உண்மை. ஆனால் சிரிசேன போல் ஒரு ஆண் மகன் இல்லை”

இதனால் அவள் வெகுதூரம் சிந்தித்து இருக்கிறாள் என்பது சிரிசேனாவுக்கு விளாங்கியது. அவள் எப்படிப் போனாலும் சிரிசேனாவைப் பொறுத்தவரையில் நிரந்தரத் தொழிலோ, வசிப்பிடமோ இன்றி றப்பர் பந்து போல அங்கும் இங்கும் சென்று கொண்டிருக்கும் சிரிசேனாவுக்கு நினைத்துப் பார்க்க எதுவும் இல்லை. அவனுக்கு ஒருவகைத் திருப்தியான கனவாக மட்டும் அது இருந்தது.

ஒரு மாதம் ஒன்றை மாதங்களா சிரிசேனா மூலம் தனக்குக் கிடைத்து வரும் பாவ்கை எண்ணி அலுத்துக் கொண்டாள் குலதுங்க நோனா. அவனது உண்மையான அன்பு மாலாவுக்குத்தான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். என்றாலும் அன்று அவனுக்குக் கிடைத்த பிரதிலாபம் ஒரு வெற்றியாகியது. பெண்ணான அவனுக்கு வயதானால் உணர்ச்சிகள் குன்றிப் போகும். தனது தேவைகளை நிறைவேற்ற அவன் முன்வராததால் அவனுக்குள் கடும் கோபந்தான் ஏற்பட்டது.

“நாம் போவோம்; எமது வளவுக்குச் சென்று தனிமையாக நன்றாக வாழுவோம்.” அவள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தாள்.

“ஜயோ நோனா, அதை நான் எப்படிச் செய்வது?” சிரிசேனா விசனமாகக் கேட்டான்.

“சிரிசேனாவுக்கு ஒரு குறையுமில்லாமல் உண்டு, உடுத்து களித்திருக்கத்தானே வேண்டும். அதை நான் தருகிறேன்.”

சிரிசேனா அதற்கு இணங்கவில்லை. அது மாலா என்பதனாலாக இருக்கலாம்.

சிரிசேனாவைக் கவர்ந்துகொள்ள நினைத்த குலதூங்க நோனா மாலாவுக்கு பொறாமையைக் காட்டினாள். சிரிசேனா மாலாவைச் சுந்திக்காமல் இருப்பதற்காக வீட்டில் எவரும் இல்லாத நேராங்களில் மாலாவின் அறைக்கு முன்னால் தையல் இயந்திரத்தைப் போட்டு வைத்துக்கொண்டு பின்னல், தையல் வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள் குலதூங்க நோனா. அதனால் தனக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தைக் கூட அவள் பொறுத்துக் கொண்டாள். அது மாத்திரமல்லாமல் மாலாவைப் பற்றிய பொய்க்களை சிரிசேனாவுக்கும், பெற்றோருக்கும் கோள்களாகச் சொல்லி வைத்தாள்.

மாலா நல்லதொரு மலர்க்கொத்தானாலும் கொடுமைகளுக்கு முள்ளகாத்தாகக் காணப்பட்டாள். சித்தி என்றும் பாராமல் அடிக்கடி வாய்த்தர்க்கங்களில் ஈடுபட்டாள். அவள் சித்தி வீட்டில் இருப்பதை விரும்பவில்லை.

சும்மா கிடைப்பதைச் சாப்பிட்டு விட்டு சும்மா இருக்காமல் ஏன் எனது குறைகளைத் தேட வேண்டும்? சில சுந்தரப்பாங்களில் மாலா, சித்தியின் மீது கடுஞ் சொற்களைக்கூட உபயோகிக்கத் தவறவில்லை.

“ஹாம்... எனக்கு உண்ண வழியில்லாமல் இங்கே வந்து குந்தவில்லை நான். எனது தோட்டத்தால் வரும் வருமானம் எனக்குப் போதும். இதைவிடச் சிறப்பாகச் சீவிக்க, நான் நாளைக்கே போகப் போகிறேன்” என அப்படியான சுந்தரப்பாங்களில் குலதூங்க நோனா அழுதவண்ணம் அறைக்குள் நுழைந்து கொள்வாள்.

“போக வேண்டியதுதானே! யார் பிடித்து நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?”

“ஓம்... ஓம்; இந்த அனுமதி வரும் வரையில்தான் நிற்கிறன்.”

குலதூங்க நோனாவுக்கு கணவன் மூலம் கிடைத்த சிறிய வீடொன்றுடன் கூடிய தோட்டம் ஒன்று உள்ளது. வீட்டை வாடகைக்கு விட்டுக் கிடைக்கும் நாற்பது ரூபா அவளுக்கு நேரடியாகக் கிடைத்தாலும், பெரும்படியான வரும்படிகளை ரணசிங்க நோனாவே அனுபவித்து வந்தாள். அதனால் அவர்களுக்கிடையில் ஏற்படும் விருப்பு வெறுப்புக்கள் யாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியேற்பட்டது.

குலதூங்க நோனா தனது கடைசி ஆடிதமாக சிரிசேனாவை அச்சுறுத்தினாள். அப்பொழுது சிரிசேனா பலவகையிலும் குழம்பிப்போய்க் காணப்பட்டான். எந்தப்

பக்கம் திரும்பினாலும் எரிமலை வெடிப்பதைப் போன்றிருந்தது. மாலாவுடனான தனது தொடர்பினை ரணசிங்க நோனா தெரிந்து கொள்வார் என்ற ஒரு பயமும், குலதுங்க நோனாவுடனான தொடர்பை மாலா தெரிந்து கொள்வாள் என்ற அச்சும் நிலவியது. இதில் இரண்டாவது விடயம் மிகப் பயங்கரமானது. கழுத்தில் சுருக்குப் போட்டுக் கொள்ளலாம் போலிருந்தது. அதனால் மாலாவுடன் ஓடிப்போகலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்த போது மாலா அதற்கான தேவையற்றவளாகக் காணப்பட்டாள்.

“சித்தி எங்கள் தொடர்பை அறிவாள்.”

“என்ன பைத்தியம், அந்த ஓணான் அறிந்திருந்தால் இந்நேரம் பற்ற வைத்திருப்பாள். இருந்தாலும் நாங்கள் மிகவும் ஜாக்கிரதையாகத்தானே நடந்து கொள்கிறோம்.”

சிரிசேனாவுக்கு உண்மை நிலையை விளக்க முடியாதிருந்தது. விளக்கங்கள் மாலாவின் சந்தேகத்தைக் கிளரிவிடக் கூடும் என்பதனால் அமைதியாக இருந்த சிரிசேன், இன்னுமொரு தடவை ஓடிப்போகும் யோசனையை மாலாவிடம் தெரிவித்து சம்மதத்தைப் பற முடியாமல் போனதால் நெடுநேரம் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்து விட்டு தான் மாத்திரம் ஓடிப்போய் விட்டான்.

சிரிசேனாவின் பிரிவை மாலாவால் தாங்க முடியவில்லை. பல நாட்கள் உள்ள உறக்கமின்றித் தவித்தாள். விடுதியில் இருக்கு ஒருவர் சென்னார். காரணம் அறியாமல் அவன் விளையாட்டாகச் சொன்னாலும் அதில் ஓர் உண்மை இருப்பதைச் சிரிசேனா அறிவான்.

ஓடிப்போன மூன்று நாட்களின் பின் மாலாவிடமிருந்து சிரிசேனாவுக்கு வந்த கடித்தில்; “நீங்கள் சொல்லும் ஏற்கும் நான் தயார். உடனடியாக வாருங்கள்” என்று நீண்டதாரு பாவமன்னிப்பை அவள் எழுதியிருந்தாள்.

சிரிசேனா அவசரப்படவில்லை. ஒருமுறைக்குப் பலமுறை சிந்தித்தான். இரும்பை வளைக்கும் போது மீண்டும் மீண்டும் வளைவது போன்று வளைந்து கொடுக்க வேண்டியேற்படும் என அவன் நினைத்தான். இதுகாலவரையில் அவள் தனது எஜமானியின் மகளாக இருந்தவள், இப்பொழுது அவளது எஜமானாக வேண்டியுள்ளது.

ஒரு வாரத்தின் பின்னர் மாலாவின் கடிதத்துக்குப் பதில் எழுதினான் அவன். “நான் அன்று சொன்னவைகளுக்கு இணங்க முடியுமா?” என்று கேட்டிருந்தான். ஆனால் அந்தக் கடிதத்துக்குப் பதில் இல்லை. அவளது உள்ளாம் உடைந்தது. கர்வம் தூருப்பிடித்துக் கரைந்தது. அவன் இன்னொரு கடிதம் எழுதினான். அதற்கும் பதில் இல்லாததால் கடிதம் மாலாவுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை அல்லது வேறு யார் கையிலாவது சிக்கியிருக்கும். இல்லையேல் இரும்பு ஆறிப்போய் விட்டதோ? எனச் சந்தேகித்தான்.

மாலாவை ஒரு கெட்ட பெண்ணின் இடத்தில் வைத்து மதிக்க அவன் தயாராயில்லை. கடுங்கோபம் காரணமாக அவள் மீது வைத்திருந்த அன்பு, கருணை எல்லாம் மாறி அவ்வாறு அவனை நினைக்கத் தூண்டியது. கெட்ட பெண்ணுக்கு ஏமாறுவதற்குத்தான் தகுதி உள்ளதா? என்று சிந்திக்க அவனால் முடியவில்லை. அதனால் அவன் மீண்டும் கொழும்புக்குத் திரும்பினான்.

ரணசிங்க நோனாவின் நேரச் செயற்பாடுகளை சிரிசேன நன்கு அறிவான். அதனால் அவள் குப்பியாவத்தை விடுதிக்குச் செல்லும் நேரம் அறிந்து மாலாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினான். நீண்ட நேரம் காத்திருந்த பொழுது மாலா வெளி விராந்தைக்கு வந்து தூண் ஒன்றில் சாய்ந்து கொள்வது தெரிந்தது. அதே நேரத்தில் அவள் சிரிசேனாவையும் கண்டாள். என்றாலும் அவள் வேறுபக்கம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பின்னர் திரும்பிச் சென்று விட்டாள். அவளது வழிமையான நடவடிக்கைகளை சிரிசேனா அறிந்திருந்தான்.

சிரிசேனா மிக்க மனவேதனையுடன் அதிக நேரம் அங்கு காத்துக் கிடந்தான். மாலா எதையும் கண்டுகொள்ளாதவள் போல நடந்து கொண்டாள். என்றாலும் அவன் இன்னும் ஒருதடவையாவது தான் அங்கு இருப்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகத் திரும்பியும் பார்க்காததால் முடிவாக அந்த இடத்தை விட்கன்றான். இனிமேல் அவனை என்றுமே சந்திப்புதில்லை என்ற முடிவுகான் அது.

இந்தச் சிறிய நாட்டில் யாரிடமிருந்தும் ஒளிந்துகொண்டு இருக்க முடியுமா?

அந்தக் காரில் இருந்து எம்மைப் பார்த்த பெண் வேறு யாருமல்ல. மாலாதான். அவள் திருமணம் முடித்திருக்கிறாள் போலும். அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து வாகனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தது அவளது கணவனாக இருக்கலாம்.

பட்டி

பட்டியின் கணவன் அவளை விட்டுச் செல்லும் போது அவன் மூலமாக ஒன்பது மாத ஆண் குழந்தை ஒன்றுக்கும் ஜந்து மாதங்கள் நிரம்பிய கரு ஒன்றுக்கும் சொந்தக்காரியாக அவள் இருந்தாள். அவளின் கணவன் கொழும்பில் வீட்டான்றில் வீட்டு வேலையில் இருந்து விட்டு அலுத்துப் போகவே ஊருக்கு வந்தவன், திரும்ப வேலைக்குப் போகாமல் அப்படியே தங்கி விட்டான். இளைஞரான அவன் நன்பர்களின் கூட்டு, அவனது கையில் இருந்த பணம் முழுவதையும் கரைத்தபோது கலை வேலைகளில் ஈடுபடலானான். மரமேறுவது, சிலவேளைகளில் களவு வேலை களில் ஈடுபடுவதுதான் அவனது தொழிலாகிப் போய்விட்டது. கொழும்பில் இருக்கும்போது பணக்காரவிட்டுப் பெண்பிள்ளை களும் இளைஞர்களும் கைகோர்த்து காதல் சல்லாபாங்கள் செய்வதைக் கண்டு தானும் அவ்வாறு நடந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டதன் விளைவு கொழும்பில் கைகடாமல் போன காரியம், ஊருக்கு வந்தவன் பட்டி என்ற யுவதியுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்டதால் நிறைவேறியது.

பட்டி சிறுவயதிலேயே தனது பெற்றோரை இழந்துவிட்டதால் பாட்டியின் அரவணைப்பில்தான் வளர்ந்தாள். சிறிய குழிசை ஒன்று தான் அவர்களது மாளிகையாக இருந்தது. பரம்பரைத் தொழிலான வீட்டுழியம்தான் அன்றாடம் அவர்களது வயிற்றைக் கழுவியது. நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்தால் அரிசி கொஞ்சமும், சமையலுக்கு

உதவினால் ஒருவேளைச் சாப்பாடும், வயல்வேலைகளில் ஈடுபட்டால் சிறிதளவு நெஞ்சும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். வயல்வேலைகளற்ற காலத்தில் ஒரு பலாக்காய், ஒரு தேங்காய், பலாக்கொட்டை என ஏதாவது கிடைக்கும்.

பியதாசவின் பொருளாதார பலம் பட்டியின் உழைப்பைவிட இரண்டாவது இடத்தில்தான் இருந்தது. அப்படியானாலும் அவனுக்கு சொந்தக்காரர்கள் எனப் பல பேர் இருந்ததனால் உழைப்பில் பாதி அவர்களுக்கென ஆகிப் போனது. அவனுக்கு சிறிய ஒரு தொகைப் பணமே உழைப்பின் எச்சமாகும். இவ்வளவு பெரிய கொழும்பில் உழைத்தவனுக்கு அடுப்பை அலங்கரிக்கக்கூடிய ஓர் இடத்தில் பெண் எடுக்க முடியாமல் போனது அவனது தூரதிட்டம்தான். உழைப்பு இல்லாத நாட்களில் வயிற்றில் புழுக்கள் கரணம் அடிக்கத் தவறாது.

தமது முகத்தில் கறுப்பைப் பூசிக்கொள்வது ஒருபுறம் இருந்தாலும் எமது முகத்திலும் கவடத்தான் பூசப்படுகிறது.

இதற்கு முன்னரும் அவர்கள் பியதாசவுக்கு பல கதைகள் கட்டியதோடு பட்டியின் குறைபாடுகளைக் கற்றாமல் இருக்கவில்லை. இதனால் பியதாச பட்டியின் வீட்டிலேயே தங்கிக்கொண்டான். அவர்களுக்கும் அது பலமாக அமைந்து விட்டது.

பியதாச பட்டியிடன் தங்கிய சில மாதங்களில் அவள் கருவற்றாள். பியதாச கொழும்பில் கண்ட உல்லாச உலகத்திலே பட்டியிடன் உலாவர வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டானே தவிர, பிள்ளை குட்டிகளை உருவாக்குவதல்ல. தனக்கே வாழ வருமானம் கம்பியாக கிடைக்கும்போது அவளையும் வாழ வைப்பது என்பது அவனுக்குப் பெரும் சவாலாகக் காணப்பட்டது. தூரதிட்டவசமாக வந்து ஒட்டிக்கொண்ட இந்தப் பிரச்சினையை மனதுக்குப் பாரமாக நினைக்காமல் பொறுத்துக்கொண்டான். ஆனால் முதலாவது குழந்தை கிடைத்து இரண்டாவது குழந்தைக்கான தாய்மை அடையாளங்கள் வெளியானதும் அவனது பொறுமைக்கும் ஒரு முடிவு வந்தது. ஒரு குழந்தைக்காக வேண்டிய சகலதையும், சகல செலவுகளையும் செய்வதோடு மாத்திரமல்லாமல் அது இரடிப்பாகியதும் மனதில் கோபம்தான் மேலோங்கியது.

“இதன்றால் பெரும் பிரச்சினைதான். ஒரு குழந்தையையே வளர்க்கப் பாடுபடும் நாம் எவ்வாறு இன்னொரு குழந்தையை வளர்ப்பது?” ஒருநாள் பியதாச தனது மனைவியிடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது குறிப்பிட்டான்.

“அதுதானே! நாம் என்ன செய்வது? நாம் கொடுத்துவைத்திருக்கும் விதம் அப்படித்தான்” பட்டி புதில் அளித்தார்.

அவளது புதில் பியதாசவுக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. அவன் கருக்கலைப்புப் பற்றியும், வைத்தியர்களைப் பற்றியும் பேசத்தொடங்கினான். அவன் சொல்வது எதுவும் புரியாமல் பட்டி வாயைப் பிளந்தவண்ணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தான் சொல்வதைப் புரிந்துகொள்ள அவளால் முடியாததை அறிந்து கருக்கலைப்புச் செய்யும் ஆழோசனையைச் சொன்னான். பட்டி திகைத்து நின்றார். தான் கொழும்பில் இருக்கும்போது இத்தகையதொரு பிரச்சினை தனது நண்பன் ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டபோது அவன் இவ்வழியைத் தான் கையாண்டான். அப்படியானாலும் ஒரு கிராமியப் பெண்ணுக்கு இதை நினைத்தாலும் மேனி சூசத்தான் செய்தது. அவனுக்கு கார்ப்பத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லாவிட்டாலும், தன்னைப் பற்றிய அச்சமும், பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளும் கலந்த ஒரு கலப்பு உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

“ஜயோ அம்மா! நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள். அப்படி ஒரு காரியத்தை என்னால் நினைத்தும் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. எமது கருமத்துக்கு வந்து சேரும் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குவதைத் தவிர எம்மால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?”

யோசனை அப்படியே அடிப்படையில் போனதன் பின்னர் அவர்களுக்கிடையில் சிறு சிறு பிரச்சினைகள் எழலாயின. இவ்வாறு பல மாதங்கள் கழிந்த பின்னர் ஒருநாள் பியதாச இருவு வழமையான நேரத்துக்கு வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவன் அப்படி வராமல் இருப்பதும் இல்லை. கணவன் வரும்வரை மனைவி கண் விழித்துக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் பழக்கம் அவர்களிடம் காணப்படவில்லை. அப்படியே வந்தாலும் எவருக்கும் பிரச்சினைப்படாமல் வந்து வெளி விறாந்தையில் போடப்பட்டிருக்கும் கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்துறங்குவதுதான் வழக்கம். எனினும் பியதாசாவின் வரவை எதிர்பார்க்காமல் பட்டியும், பாட்டியும், பிள்ளையும் படுத்துறங்கினார்கள். காலையில் எழுந்து பார்த்த பொழுது வெற்றுக் கட்டில் இருப்பது கண்டு திகைத்துப் போனார்கள். என்றாலும் மறுநாள் விழியும் வரையில் கண்விழித்துக் காத்திருந்த போதும் அவன் வராததால் பதற்றமடைந்த அவர்கள் அந்தக் கிராமம் முழுவதும் தேடுதல் நடத்தியும், பலரிடம் விசாரித்தும் பலனில்லாமல் போனதால் பட்டி அழுத்தொடங்கி விட்டாள். “பியதாச பட்டியை விட்டுட்டுப் போயிட்டான்” என்று அந்தக் கிராமத்தவர்கள் சொன்ன போதும்

அதனை அவளால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மனவேதனையைத் தவிர வேறு எதுவும் மிஞ்சலில்லை. ஆனாலும் நாளூர்க்கு நாள் அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை சிறுகச் சிறுக இதயத்தை நெருங்கவே பட்டியும் அவளது பாட்டியும் அந்தக் கிராம மக்களின் முடிவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

இரண்டு மூன்று வாரங்களுக்குப் பிறகு பியதாச லொறிக்கு சாமான்கள் ஏற்றும் லொறி ஒன்றில் சென்றதைத் தான் கண்டாக நிதமும் கொழும்புக்குச் செல்லும் பூகொட முதலாளி மூலம் அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது. பியதாசவைச் சந்தித்து சமாதானம் செய்து மீண்டும் வீட்டுக்குக் கூட்டிவர பட்டி நினைத்தாலும் பிள்ளைத்தாச்சியாகிய அவளால் தெரியாத இடங்களில் சென்று தேடுவது சாத்தியம் இல்லை என அநேகம் பேர் சொன்னதால் அந்த முயற்சியை கைவிட்டு விட்டாள்.

“அந்த மனிதனுக்கு உண்மையில் உள்மீது அன்பிருந்தால் இப்படி தவிக்க விட்டுச் செல்லமாட்டான். கொழும்பில் இருந்த காலத்தில் அவனுக்கு பெண்டாட்டி ஒருத்தி இருந்ததாகக் கேள்வி, இப்பொழுது அவளிடத்தில்தான் போயிருப்பான்” என அவளது நெருங்கிய நன்பியான கொஸ்கமி அவளை அதையிழுமட்டும் விதத்தில் சொன்னாள். அதேவேளை பியதாச பட்டியை விட்டுப் பிரிந்ததில் கொஸ்கமிக்கு ஒரளாவு சந்தோஷம் ஏற்படச் செய்தது. பியதாசவுக்கு வேறு ஒரு பெண்ணுடன் தொடர்பு இருப்பதாக அவள் கூறியது வெறும் கற்பனை. தான் சொல்வதை மேலும் உறுதிப்படுத்தத்தான் அவள் அவ்வாறு சொன்னாள்.

காலம் செல்லச் செல்ல ஒவ்வாருவரும் சொல்லும் கதைகள் பியதாச மீது அவளுக்கு வெறுப்பையே ஏற்படுத்தியது. முதலாவது குழந்தை கிடைத்த போது செலவினாங்களை மேற்கொள்ள கணவன் இருந்தான். இப்பொழுது அவளுக்கு சொல்ல முடியாத அளவுக்குப் பிரச்சினைகள். பிள்ளை பெற்றுக்கொள்வதும், உண்டாக்கிக் கொள்வதும் ஆரம்பத்தில் ஒரு பிரச்சினைக்காயாக அவளுக்குப் படவில்லை. அத்தகையதொரு ஆசையை அவளது உள்ளத்தில் விடைத்தது பியதாசதான். இப்பொழுது நினைக்கும் போதும் கோபம்தான் கடுகிறதே தவிர குறையவில்லை. இதனால் அவளது உள்ளம் இறுகிப்போய்விட்டது.

கர்ப்பத்தை நினைக்கும் போது அவளது உள்ளத்தில் ஒருவகை வேதனை கலந்த கோபம்தான் ஏற்படுகிறது. தனக்கு தானாகவே கர்ப்பாம் கரைந்து போனால் நல்லது என அவள் நினைத்தாள். தனது எண்ணம் நிறைவேறாதவிடத்து

அதனைப் பலவந்தமாகக் கடலைத்துவிடவும் நினைத்தாள். ஆனால் அதைப் பற்றிய அறிவு இல்லாததால் வைத்தியர் ஒருவரை அணுகிச் செல்வதற்கும் பயமும், வெட்கமும் கொண்டாள். பிஞ்சு அன்னாசியை சாப்பிடுவதால் கர்ப்பம் கரைந்து போகும் என பெண்கள் கடைத்துக்கொள்வது அவளது காதுகளிலும் விழுந்திருக்கிறது. அவள் பிஞ்சு அன்னாசிப்பழங்களைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அவளது துரதிச்டம் முற்றியிருந்த கருவை அது எந்த விதத்திலும் பாதிக்க வில்லை. பின்னர் அதே போன்று கொள்ளு கொஞ்சம் எடுத்து அவித்துக் குடித்துப் பார்த்தாள். அதுவும் பலனளிக்கவில்லை.

நிறைமாதம் ஆனவடன் பட்டிக்கு பெண் குழந்தை ஒன்று பிறந்தது. மெலிந்த உடலமைப்பைக் கொண்ட அக்குழந்தை மெல்லிய தன் கைகளையும், கால்களையும் உதறி அழும்போது அவளது கோபம் எங்கோ ஓடி மறைந்து பின்னையின் மீது அனுதாபமும், அன்பும் ஏற்பட்டதனால் சகல துன்பங்களும் மறந்து போனது.

“ஐயோ இத்தகைய ஓர் அழகிய குழந்தையையா நான் கருவிலேயே அழிக்க முற்பட்டேன்!” என அவளது மனம் அழுது புலம்பியது.

பின்னை கிடைப்பதற்கு முன்னால் சேமித்து வைத்திருந்த அரிசி, பணம் என்பவற்றைத் தவிர அவள் வேலை செய்யும் வீடுகளில் இருந்து சிற்சில உதவிகளும் அவளுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு தொடர்ந்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்க அவர்களுக்கோ, உதவிகளைத் தொடர்ந்து பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் பட்டிக்கோ இல்லை. இதனால் பின்னை கிடைத்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே அவள் தனது பழைய தொழிலையே ஆரம்பித்தாள்.

முன்னரென்றால் அவள் வேலைக்குச் செல்லும்போது பின்னையைப் பராமரிக்க பாட்டியிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போவாள். பாட்டி மிகவும் சிரமத்துடன் பாதுகாத்து வந்தாலும் இப்பொழுது இரு பின்னைகளைப் பார்ப்பது என்பது மிகவும் சிரமமானது. இப்பொழுது போகும் இடம் எல்லாம் பட்டி தன் கையோடு பையனை அமைத்துச் செல்லலானாள். அதுவும் பாட்டிக்கு சுகயீனம் ஏதேனும் ஏற்பட்டால் இரண்டு பின்னைகளையும் கொண்டு செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது. சிறுபின்னையானதால் அங்கும் இங்கும் சுட்டிச்செல்வது அவளுக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. பின்னைகளைக் கொழுவிக்கொண்டு செல்லும்போது சிலர் -

“ஏழையானாலும் மாப்பிள்ளைத்தனம் போகவில்லை” என அவளுக்குக் கேட்கும்படி சொல்வார்கள்.

“இன்னும் ஒரு வருடத்தில் வேறு ஒருவனைக் கவ்டாளியாக்கிக் கொண்டு இன்னும் ஒன்றைப் போடுவார்.” அது கேட்டு இன்னும் ஒருவன் சொன்னான். அவள் பெரும் வேதனையுடன் நிலத்தைப் பார்த்தபடி நடையின் வேகத்தைக் கவ்டினாள்.

“பட்டி, உன்னால் இரண்டு பிள்ளைகளை வளர்க்க முடியாது. ஒரு குழந்தையை எவருக்காவது வளர்ப்பதற்குக் கொடுத்து விடு!” என அவளது நன்பி கொஸ்கமியுட்டா பலரும் அவளை வற்புறுத்தி வந்தனர். நாலுபேர் சொல்வதில் ஏதோ நன்மை இருக்கும் என்பதை அவள் உணர்ந்திருந்தாலும் அதை எப்படிச் செய்வது என்பதுதான் அவளுக்கு விளங்கவில்லை.

“அதுதான் கொஸ்கமி அக்கா நானும் சிந்திக்கிறேன். யாருக்குக் கொடுப்பது? யார் குழந்தையை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புவார்கள்?” ஒருநாள் தனக்கு புத்தி சொல்ல முன்வந்த கொஸ்கமியிடம் கவறினாள்.

“தேழிப் பார்த்தால் கிடைக்காமலா போய்விடுவார்கள்? பிள்ளைகளைத் தத்து எடுத்து வளர்த்துக்கொள்ளக்கூடியவர்கள் பலபேர் இருக்கிறார்கள்.”

“ஆனாலும் கீங்குள்ளவர்கள் வெளியிடங்களில்தான் பிள்ளைகளைப் பெற விரும்புகிறார்களே!”

“அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அதற்கு விரும்பாததற்குக் காரணம், அடிக்கடி பிள்ளையைக் காண நேருவதால் அழைத்துச் செல்வார்கள் என்ற பயம்தான். அதுவுமல்லாமல் பிள்ளைக்கும் சரியில்லைதானே! அதனால் வெளி இடத்தைச் சேர்ந்த எவருக்காவது கொடுப்பதுதான் நல்லது.”

இந்த அபிப்பிராயம் பட்டிக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. கண் முன்னே அடிக்கடி காணக்கூடியதாக ஊரில் உள்ள ஒருவருக்குக் கொடுப்பதுதான் நல்லது என அவள் நினைத்தாலும் அத்தகையவர்கள் அந்த ஊரில் எவரும் இல்லை என்பதால் பிள்ளையைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருவரைத் தேடும் அவளது முயற்சி நிற்கவில்லை.

இரண்டு மூன்று மாதங்கள் தேடுதலின் பின் பொல்கஹாவெல் எனும் ஊரில் உள்ள ஆசிரியர் குடும்பம் ஒன்று பட்டியின் பிள்ளையை எடுத்து வளர்க்க முன் வந்தனர். அந்த ஆசிரியைக்கு குழந்தைச் செல்வம் பெற வாய்ப்புகள் இல்லாததால் எத்தனையோ மருந்து வகைகளை உட்கொண்டும், கோயில் குளம் என்று பல இடங்களுக்குச் சென்ற போதும் குழந்தை கிடைக்க வாய்ப்புகள் இல்லை என்பதை டாக்டர்கள் உறுதியாகக் கூறியதன் பின்னர் இறுதியாக குழந்தையை எடுத்து வளர்த்துக்கொள்வது என்ற இறுதி முடிவோடு அவ்வுரில் உள்ள பட்டியின் உறவுமுறை ஒருவரின் மூலம் அறிந்து பட்டியின் வீடு தேடி வந்துவிட்டனர்.

பெண் எப்பொழுதும் ஆண் பிள்ளையையே விரும்புவாள் என்பதை பட்டியும் கேட்டிருக்கிறாள். பட்டியைப் போன்ற ஆதரவற்ற பெண்களுக்கு பெண் பிள்ளைகளை விட ஆண்பிள்ளைகள் இருப்பதுதான் நல்லது. அதுவுமல்லாமல் நீண்டகாலம் வளர்த்துப் பெருப்பித்த ஆண்பிள்ளையின் மீது அவளது பிணைப்பு அதிகமாக இருந்தது. அதனால் பெண்பிள்ளையை அவர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடியதை அறிந்ததான். மிகவும் சிறியதாக இருந்ததால் அந்த ஆசிரிய தம்பதியினரும் மிகவும் மனம் விரும்பினர். சிறிய பிள்ளையாக இருப்பதால் எமது விருப்பப்படி வளர்த்து ஆளாக்கிக் கொள்ளலாம் என அவர்கள் என்னினர்.

நேரடியாகச் சொல்லாவிட்டாலும் பாட்டி குழந்தையை வளர்க்கக் கொடுப்பதையிட்டு உள்ளூர் விரும்பினாள். பியதாசவின் மீது தனக்கு ஏற்பட்டிருந்த கோபத்தை பட்டி மீது காட்டத் தவறவில்லை அவள்.

“ஆமாம். பிள்ளைகள் எவ்வளவு இருந்தாலும் போதாதுதான் என்றாலும் என்ன செய்வது?” பிள்ளையை அவர்கள் எடுத்துச் செல்லும்போது கண்ணீர் மல்கக் கூறினாலும் ஓரளவு மகிழ்ச்சியும் காணப்பட்டது.

பிள்ளையைக் கொண்டு சென்றதன் பின்னால் பட்டிக்கு ஏக்கமும், தனிமையும் தாழமுடியவில்லை. அதனை மறக்க எவ்வளவு முயன்றாலும் முடியவில்லை. பெற்றவள் அல்லவா? அவள் மகனை அணைத்து நீண்ட நேரம் கொஞ்சி விளையாடினாள். ஆளாலும் இரண்டு கண்களில் ஒன்றை இழந்தது போல் இருந்தது. எனவே தனது ஊரில் உள்ள அந்த ஆசிரியரின் உறவினரான கல்யாணரத்தின ஆசிரியரிடம் போய் குழந்தையைப் பற்றி விசாரித்தாள். குழந்தையைப் பற்றி எந்தத் தகவலையும் தெரிவிப்பதில்லை என ஆசிரியரிடம்

உறுதிமொழி அளித்திருந்தாலும் தனது உறவினரிடம் நற்பேர் எடுப்பதற்காக அந்தக் குழந்தை ரொம்ப நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டு அவர்களுக்கு உள்ள சொத்துப்பத்துக்கள், காசு பணத்தைப் பற்றியெல்லாம் அவர் விபரிக்கத் தவறவில்லை. இது கேட்டு பட்டி நிம்மதி அடைந்தாள். பிள்ளையின் சௌல்வாக்கைப் பற்றிச் சொல்வதைப் பட்டியுன் மாத்திரம் நிறுத்தாமல் அக்கம் பக்கத்தவர்களிடமும் பெருமையாகக் கூறி இன்பம் காண அவர் பின்னிற்கவில்லை.

“அந்தப் பிள்ளைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. அங்கே ராஜபோக உபசரிப்புத் தான். பிள்ளையைக் கவனிக்க ஒரு வேலைக்காரியும் இருக்கிறாள். அது மாத்திரமா? கடல் போன்ற சொத்துக்கள் எல்லாம் அந்தப் பிள்ளைக்குத்தானே! ஒருநாள் கொள்கமியைச் சந்தித்த பொழுது அவர் சொன்னார்.

“அதுதானே! அதிஷ்டம் எங்கே இருக்கிறது? உங்களால்தானே இந்த அதிஷ்டம் அவளுக்குக் கிடைத்தது” என்றாள்.

கொள்கமி சில சமயங்களில் பட்டிக்கு கிடைத்துள்ள அதிஷ்டத்தைப் பற்றிச் சொல்வாள்.

“நான் என்றால் பிச்சை எடுத்தாலும் சிரி எனது பிள்ளையை வளர்ப்பதற்காக இன்னொருவருக்குக் கொடுக்க மாட்டேன். நான் கவலி வேலைதான் செய்கிறேன். ஆனாலும் இதுமாதிரி செய்ய மாட்டேன்” என்றாள் மெத்தேகம்.

“என்ன வெட்கம்கூட்டதனமா? ஏழ்மை ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். நான் என்றால் எனது பிள்ளையை ராஜாவுக்கென்றாலும் வளர்க்கக் கொடுக்க மாட்டேன்.”

“நெஞ்சுரம் இல்லாத பெண்களுக்கென்றால் அது அவ்வளவு பொரிய விஷயமல்ல,”

இவ்வாறு பெண்கள் கவடிக் கதைத்துக் கொள்வது பட்டிக்குக் கேள்விப்பாமல் இல்லை. அவர்கள் பொறாமையால்தான் அப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்றிணைத்தாள்.

“உண்மையில் பட்டி நீ சிரியான பொம்பளதான். பிள்ளையை வளர்க்கக் கொடுத்தாலும் கொடுத்தாய். ஒருதரமாவது போய் பிள்ளையைப் பார்த்து

வரவேண்டும் என்று தோண்டியா?” கொஸ்கமி நேரடியாகவே பட்டியிடம் கேட்டாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் கொஸ்கமி அக்கா? நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டு அவர்களைத் தொந்தரவு பண்ணக் கூடாது என்று.”

“ஹாம்... அப்படி என்று நான் சொல்லவில்லை; சரி, நான் சொன்னதாகவே வைத்துக் கொள்வோமே! ஆனாலும் ஒரு தாய்க்கு அப்படியும் இருக்க முடியுமோ?”

அவர்களது பிள்ளைகளை வளர்க்கக் கொடுக்க முடியாமல் போன பொறுமையால்தான் அவ்வாறு சொல்கிறார்கள் என நினைத்த பட்டி, தொடர்ந்து கொஸ்கமி முன்னர் செய்தவைகளைப் பற்றிச் சொல்லலானாள்.

“உண்மையில் மனிதனுக்கு இரண்டு நாக்குகள் இருக்கக் கூடாது. பிள்ளையை வளர்க்கக் கொடு கொடு என கொஸ்கமிதான் வற்புறுத்தி வந்தான். இப்பெல்வாறு அவளால் இப்படிப் பேசுமுடிகிறது?”

கல்யாணரத்தினவின் புகழாரம் பொறுக்க முடியாமல் மக்கள் வேறு வேறு கறுதகளைச் சொல்லத் துணிந்தனர். “கல்யாணரத்தன சொல்வதையா நம்புவது? பிள்ளையை வேலைக்காரத்தனத்துக்குத்தான் எடுத்திருக்கிறார்கள்” எனச் சொல்லி அதனை மைய்ப்பிக்கப் பல காரணங்களையும் கூறினார்.

“இல்லை; கோட்டை யுகத்தில் இருந்த முன்னால் சுபுமல் குமாரனும் வளர்த்து எடுத்த பிள்ளையாமே!”

“சரி சரி பொறுக்திநூந்து பார்ப்போம். எமது சுபுமல் குமாரியும் ஒருநாள் குதிலை மீது ஏறி வருகிறாளா என்று?”

பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதும் பட்டி கல்யாணரத்னாவைப் போய்ச் சுந்தித்து அந்த ஆசிரியரின் முகவரியைக் கேட்டு நின்றாள். எனினும் சொந்தக்காரர் என்பதனால் அதனை நிராகரித்தார் அவர்.

“நான் பிள்ளையை மறுபடியும் திருப்பிக்கொண்டு வரல்ல. ஒவ்வொருவரும் சொல்லுகிற கறுதயைக் கேட்டபின், போய் பிள்ளையைப் பார்த்துவிட்டு வரத்தான்” என்று அவள் சொன்னாள்.

“ஒவ்வொருவரும் சொல்வதை நீங்பினால் கழுதையைத் தூக்கித் தோளில் வைத்து நடந்த அப்பனும் மகனும் மாதிரி இருக்கும்.”

எவ்வளவு சொல்லியும் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனதால் கல்யாணரத்னவைக் குற்றஞ் சொல்லத் தலைப்பட்டாள் அவள்.

“நீங்கள்தான் செய்த வேலை. என்னை ஏமாற்றி என் பிள்ளையைக் கொண்டு சென்று, கொன்று போட்டார்களோ என்னவோ யார் கண்டார்?”

கல்யாணரத்னவுக்கு இப்படிச் சொன்னதும் கோபம் வந்துவிட்டது.

“உன்னை ஏமாற்றிக்கொண்டு சென்றதாகத்தானே நினைக்கிறாய்? நீ நினைத்ததைச் செய்துகொள். இந்து உனக்கு அட்ரஸ்தானே வேண்டும். எடுத்துக் கொள்” என அந்த ஆசிரியின் முகவரியை எழுதி அவள் முன் வீசி எறிந்தார் கல்யாணரத்ன.

மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வழிச் செல்வத் தேடிக்கொண்டு பஸ் ஏறி கம்பஹாவுக்கு வந்து ரயிலேறி பொல்கஹுவைலைக்கு வந்து கல்யாணரத்ன தந்த முகவரியில் உள்ள வீட்டைக் கண்டுபிடிக்க அவளுக்கு போதும் போதும் என்றாகி விட்டது.

அவள் அந்த வீட்டை நோக்கி வரும்வேளை ஆசிரியர் தம்பதியினர் வெளி விறாந்தாவில் அமர்ந்து பிள்ளையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பிள்ளையின் வயிற்றில் ஆசிரியர் தனது உதடுகளை வைத்து புர... என்று ஊட்டவே, பிள்ளை கூச்சம் தாங்க மாட்டாமல் கலகலவெனச் சிரித்தது. வயதுத் தம்பதியினரின் தனிமை போக்கும் அந்தக் குழந்தையுடன் விளையாடுவது பொழுது போக்காக இருந்தது அவர்களுக்கு. தூரத்தே பட்டி வருவது கண்டு அவர்கள் பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு அறைக்குள் போய் விட்டனர். பட்டி சமையலறைப் பக்கமாக வந்து நின்றாள். சிறிது நேரத்தில் ஆசிரியை அங்கு வந்த பொழுது அவளது முகத்தில் கருமேகங்கள் குழியிருப்பதைக் கண்டாள் பட்டி.

“ஏன் வந்தாய்?” விருப்பமின்றிக் கேட்டாள் ஆசிரியை.

“சும்மாதான் செசர். இன்றைக்குப் பிள்ளையை பார்துவிட்டுப் போக நினைத்தது.”

“உமக்குத் தெரியாதா நாம் குழந்தையை எடுக்கும்போதே சொன்னாது? குழந்தையை எமது குழந்தையாகத்தான் வளர்க்கப் போகிறோம். உமக்கு நினைத்த நேரம் வரவோ போகவோ முடியாது என்று.”

“ஆனாலும் நான் பிள்ளையைக் கொண்டுபோக வரவில்லை ஷ்சர். சும்மா பார்த்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன்.”

“முடியாது முடியாது. பழகிப் போனால் அது பிரச்சினை.”

“ஷ்சர், நான் இனி வரமாட்டேன் ஷ்சர்; பெற்ற தாய்தானே ஷ்சர் ஆசை இருக்காதா?”

“இருந்தாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சரி பரவாயில்லை. இதோ இதை எடுத்துக்கொண்டு போ. இனிமேல் வரவேண்டாம்” என ஆயிரம் ரூபா நோட்டு ஒன்றை பட்டியின் கையில் வைத்தாள்.

“ஷ்சர் எனக்கு காச வேண்டாம். பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும்” எனக் கூறி அந்தப் பணத்தை நிராகரித்தாள் அவள்.

“அப்படியானால் போய்விடு. பிள்ளையைப் பார்க்க முடியாது” எனக் கோபத்துடன் அந்த ஆசிரியை உள்ளே சென்று விட்டாள்.

பட்டி ஒன்றும் பேசாது ஒரு ஓரமாக நின்றுகொண்டாள்.

ஆசிரியத் தம்பதியினர் பெரும் சௌல்வந்தர்கள் என்பது வீட்டைப் பார்க்கும் போதே விளங்கியது. யன்னலில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த திரைச்சீலைகள் காற்றில் அசைந்தாடும் போது அதனுடே வீட்டின் உள்ளே போடப்பட்டிருக்கும் பெறுமதி மிகக் தளபாடங்கள் பளிச்சென்ற தெரிந்தன. கல்யாணாதன் சொன்னாது உண்மைதான். இவை அத்தனையும் ஏழை என் வயிற்றில் உதித்த எனது மகனுக்குத்தானே! என்று எண்ணியபோது ஒருபுறம் சந்தோஷமும், பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து கொஞ்சிக் குலாவவதைக் காணும் போது ஒருவகைப் பொறாமையாகவும் இருந்தது அவளுக்கு. இப்பவே பிள்ளையைப் பார்க்க விடாதவர்கள் பிள்ளை வளர்ந்து பரியவள் ஆகின்தற்குப் பிறகு பார்க்க விடவா போகிறார்கள்? அடுத்தவருக்கு அம்மா அப்பா என்று சொல்லி பெற்றவளையே மறந்துவிட மாட்டாளா? என எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது சமையல்காரி தேநீர் ஒரு கோப்பையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“உன் பிள்ளை நல்ல அதிஷ்டக்காரி. அதனைக் கொண்டுவந்த நாளில் மாஸ்டருக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்கு சவீப் அதிஷ்டம் ஒன்றும் கிடைத்தது.” (அன்றைய பெறுமதியில் இரண்டு லட்சம் ரூபா மதிப்புப் பெறும்) என்று பட்டி தேநீர் பருகும்போது வீட்டின் உள்ளே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு சமையல்காரி கவரினாள்.

“ஆ...” என்று அதிசயமாக சமையல்காரியையே பார்க்கும்போது, தனது ஏனைய வேலைகளைச் செய்வதற்காகச் சென்று விட்டாள். பிள்ளை தன்னிடம் இருந்தால் அந்தப் பணம் தனக்குத்தான் கிடைத்திருக்கும். பிள்ளை அதிஷ்டக்காரி தான். அதுதான் எனக்குப் பிள்ளையைக் காட்ட முடியாது என்கின்றனர் எனப் பட்டி நினைத்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் அங்குவந்த ஆசிரியர், “இங்கே பார் பட்டி, நீ அடிக்கடி பிள்ளையைப் பார்க்க வந்தால் எமது பிள்ளையை வளர்ப்பது மிகவும் சிரமமாகி விடும். அப்பொழுது பிள்ளையை உனக்குத் திருப்பித் தரவேண்டும் வரும். அப்படியானால் பிள்ளையின் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்?” எனக் கவரி இருபது ரூபாவை அவளுக்குக் கொடுத்தார். அவள் அதனை ஏற்க மறுத்தாள். “எனக்கு காச வேண்டாம். பிள்ளைதான் வேண்டும்.” பட்டி அடப்பிழத்தாள். மறுகணம், சமையல்காரியை அழைத்துப் பட்டியை வெளியே விட்டு கேட்டை அடைக்கச் சொன்னார் ஆசிரியர்.

சமையல்காரி வருவது கண்டு “ஜயோ என்னைக் கொல்லப் பார்க் கிறார்களோ!” என உரக்கக் கத்தியதும் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் அங்கு ஓடி வந்தனர். அவர்களிடம் நடந்த விடயத்தைச் சொல்லி பிள்ளையை வாங்கித் தருமாறு சொன்னாள்.

ஆசிரியத் தம்பதியினருக்கு அவமானம் தாங்க இயலவில்லை. அவர்கள் சிறிது நேரத்தில் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றனர். ஏதோ இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்களாய் சிறிது நேரத்தில் பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து பட்டியிடம் கொடுத்தனர்.

அந்த ஆசிரியையின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது. புலம்பலை நிறுத்திய பட்டி, பிள்ளையைத் தூக்கிக்கொண்டு திரும்பி நடக்கலானாள்.

“நீங்கள் அவசரப்பட்டு விட்டீர்கள். அந்தப் பெண்ணை ஏசி விரட்டாமல், இன்னும் கொஞ்சம் அமைதியாகப் பேசி இருந்தால் பிள்ளையை வைத்துக் கொள்ள முடிந்திருக்கும்.” பட்டி சென்றதற்குப் பிறகு ஆசிரியை கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் சொன்னார்.

உண்மையில் அது தவறுதான் என்று உள்ளத்தை உறுத்தினாலும், தனது தவறைத் தவறாக ஏற்றுக்கொள்வது பொருத்துமில்லை.

“என்ன பைத்தியம்? பிள்ளையை விட்டுப் போவதாயிருந்தால் நாம் சொன்னவை போதாதா? மற்றது நாம் இருக்கும் இடத்தை அவள் தெரிந்து கொண்டதன் பின்னால் அவள் இத்தோடு நின்றுவிடுவாளா என்ன? இப்படி நடந்ததும் நல்லதுதான். ஏன்னா இன்னும் பழக்கமானால் எமக்குத்தான் பிரச்சினை.” அவர் பெருமுக்கு விட்டபடியே கவரினார்.

“கல்யாணரத்னவின் வாயும் சரியில்லை. அவ்வளவு சொல்லியும் அவன் அவளுக்கு பாதையைக் காட்டி விட்டானே!” என்று சொன்ன வண்ணம் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். அழகிய மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் வீட்டுத்தோட்டத்தைக் கூட அவளால் பார்க்க முடியாதிருந்தது.

“இந்தா பிள்ளை உனது தங்கை.” பட்டி பிள்ளையை தனது மகனின் மூன்னால் கொண்டுவந்து வைத்தாள். “ஆ... தங்கச்சி, தங்கச்சி” என மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்த வண்ணம் பிள்ளையை முத்தமிட்டு மகிழ்ந்ததோடு அதனைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கூத்தாடினான். பட்டியும், பாட்டியும் அவர்களது செயலைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

சிறிது நாட்களில் அக்குழந்தை அசுத்தமாகத் தொடங்கியது. அச்சிறிய பெண் குழந்தை வெண்மையாக இருந்த காலத்தை விட இப்பொழுது கவனிப்பும் குறைந்து விட்டது. ஆன் பிள்ளையும் அடிக்கடி அந்தக் குழந்தையை அடிக்கத் தொடங்கினாள். பட்டிக்கும் பாட்டிக்கும் மீண்டும் அவ்விரு பிள்ளைகளும் குமையாகத் தொடங்கினார்கள்.

பிள்ளைகளின் தொந்தரவு அதிகரிக்கவே பட்டி மீண்டும் கல்யாணரத்னவைச் சந்தித்து பிள்ளையை என்றைக்கும் அந்த ஆசிரியர் சோஷ்க்கே கொடுத்து விடும்படி கேட்டு நின்றாள்.

“நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்காமல் நீ அங்கே போனது இப்பொழுது விளங்குகிறதல்லவா?”

“இல்லை, நான் கொஞ்ச நாட்களுக்குத்தான் பின்னையை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.”

“நீ எதை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள். நான் ஒன்றுக்கும் முன்வர முடியாது” என்று அவள் மீது சீரி விழுந்தார். அந்தப் பின்னையை மறுபடி கொடுப்பதற்கு வேறு ஒருவர் மூலமாக முயற்சித்த போதும் அந்த ஆசிரியத் தம்பதியினர் மீண்டும் ஏமாறத் தயாரில்லை என்பது தெரிய வந்தது.

பின்னைகள், பகல் பொழுது போதாமல் இரவில் கண்விழித்து அழுத் தொடங்கினர். அடம்பிடிக்கத் தொடங்கினர். இதனால் அவளுக்குத் தூக்கமில்லாத இரவுகள் பல வந்து போனதால் இரு பின்னைகளில் ஒரு பின்னை இறந்து போனாலும் நல்லதுதான் என்ற முடிவுக்குக்கூட அவள் வந்தாள். கோபம் வரும்போது அவள் அப்படி நினைத்தாலும் பின்னர் அடிக்கடி நினைக்க வேண்டிய நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

இருள் மேகம் தாழ்ந்த ஒருநாள், நேரகாலத்தோடு பட்டி வீட்டுக்கு வந்தாள். அப்பொழுது மகளுக்கு உடம்பு சூடாகி இலேசான காய்ச்சலும் இருந்தது. அந்நிலையிலும் அவள் தனது அண்ணாவுடன் உருண்டு புரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

பட்டி இருவு சமையலுக்காக கிழங்கு ஒன்றைச் சீவிக்கொண்டிருந்தாள். பாட்டி அடுப்பை மூட்டனாள். மகன் குசினிக்கு வரவே சிறுமியும் அவனுடன் விளையாடு வதற்காக அவனது பின்னால் போனாள். இலேசாக மழைத்தாரல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. பட்டி சிறுமியைத் தூக்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டாள். என்றாலும் சிறுமி அண்ணனுடன் விளையாடிய வண்ணம் வெளியில் சென்று விட்டாள். அடைமழை பிடித்துக்கொண்டதால் சிறுமி மழையில் நனைந்திருந்தாள். பட்டி துவாயினால் தலையைத் துவட்டி விட்டாள்.

இருவு வேளை காற்றுடன் கூடிய அடைமழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தால் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. சிறுமியின் உடல் நன்றாகவே மழையில் நனைந்து பாதிக்கப்பட்டு கடும் காய்ச்சலாக மாறியது. இதி மின்னால் வேகம் அவர்களை அச்சத்துக்குள்ளாக்கியது. பாட்டியையும்,

பிள்ளைகளையும் தவிர வேறு மனித வாசனையே ஆங்கு இல்லை. சிறுமி படுக்கையில் போட்ட மாதிரியே கிடந்தாள். பட்டி, குப்பி விளக்கைத் தூண்டிலிட்டு நீண்ட நேரம் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளது உள்ளூம் சலன முற்றிருப்பதை அவள் அறிந்தாள். எல்லோரும் நித்திரை கொண்டதன் பின்னால் உள்ளத்தில் பாழைந்த நிலையில் பல காட்சிகள் தோன்றுவதாயிருந்தது. அவள் கண்களை மூடினாள்.

சற்று கண் அயர்ந்து கொண்டு வரும் பொழுது இரவு பன்னிரண்டு மணி அளவில் ஏதோ ஓர் உணர்வில் கண் விழித்தாள் பட்டி. சிறுமியின் உடல் மரக்கட்டையாகக் காணப்பட்டது. கண்கள் திறந்த வண்ணம் மேல்நோக்கிக் காணப்பட்டது. குப்பி விளக்கின் ஒளியில் கண்ட அந்தக் காட்சியில் தன்னன அறியாமலே உரக்கக் கத்தினாள். அந்தச் சப்தத்தில் பாட்டி விழித்துக்கொண்டாள். மழை காரணமாக அந்த ஒலம் அக்கம் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்களுக்குக் கேட்க நியாயில்லை. பட்டி ஆழது சுப்தமிட்டபடியே வெளியில் கொட்டும் மழையையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒடிச்சென்று பச்சை இஞ்சிச் செடி ஒன்றைத் தோண்டி எடுத்து வந்து தனது வாயில் போட்டுச் சப்பி அதன் சாற்றை சிறுமியின் வாயில் ஊற்ற முயன்ற போதும் அது பலனளிக்கவில்லை. சிறுமியின் பற்கள் பூட்டப்பட்டுக் காணப்பட்டது. அது அச்சிறுமியின் துரத்திட்டவசம்தான்.

“என்னதான் செய்ய முடியும்? எமது தரத்துக்கு ஏற்ப, எம்மால் முடியுமான சகலதையும் நாம் செய்யவில்லையா? கருமம், நாம் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்” பட்டி கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் பாட்டியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

ஜீவந்தி
2012 கார்த்திகை
50வது ஜிதழ் (சிறப்பு மலர்)

முள்ளேம் மலரும்

எமது அப்பா, தான் பிறந்த கிராமமாகிய மண்டாவளியில் கிருந்து இடம்பெயர்ந்து நாம் பிறப்பதற்கு முன்னராகும். அந்தக் காணியில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை அவரை அங்கிருந்து இடம்பெயர வைத்தது. தாத்தாவுக்குச் சொந்தமான காணி ஒன்று கன்னி மாராவில் கிருந்தது. காடு மண்ணிக்கிடந்த அந்தக் காணியைச் சுத்தம் செய்த பின்னர்தான் பிரச்சினை ஆரம்பமானது. அக்கம் பக்கத்தில் குடியிருந்தவர்கள் அதற்கு உரிமை பாராட்டிக்கொண்டு வந்தனர். அப்பா சொல்லுவதைப் போல ஏதேனும் காணிப் பிரச்சினை ஏற்பட்டு விட்டால் அதனைச் சமாதானமான முறையில் தீர்த்து வைப்பதைவிட சிறந்துவழி சண்டித்தனம்தான். தாத்தா குத்தி கம்புடன் ஆட்களையும் அழைத்து வந்து காணியைச் சுற்றி வேலி அழைத்து விட்டார். எவரும் எதிர்ப்புக் காட்ட வராததால் அந்த வெற்றியைத் தொடர்ந்து காணியில் ஒரு வீட்டைக் கட்டும் முயற்சியில் இறங்கினார். வீட்டைக் கட்டி அதிலே குடியேறி விட்ட பிறகு எவராலும் அசைக்க முடியாதபடி உரிமை உறுதியாகி விடும். அப்பொழுது அது பிரச்சினை அற்ற காணியாகக் கருதப்பட்டது. திருமணம் முடிந்த புதிதில் தாத்தாவின் மூத்த வையன் அதுதான் எனது அப்பா பிறந்த வீட்டிலேயே இருந்த தாலும், அவருக்கு ஒரு வீடு தேவைப்பட்டதாலும் பிரச்சினைக்கு உள்ளான அந்தக் காணியில் கட்டப்பட்ட வீடில் குடி அமர்த்தப் பட்டார்.

அப்பா அங்கு குடியேறிய சிறிது காலத்தில் கிராம அதிகாரிப் பதவி வெற்றிட மாகக் காணப்பட்டது. அப்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தகுதி அப்பாவுக்கு இருந்தபோதும் வெளிக்கிராமம் ஒன்றில் இருந்ததனால் அது முடியாமல் போய்விட்டது. எனினும் அதற்கு அடுத்தபடியாக அப்பதவிக்குத் தகுதியானவ ராகக் காணப்பட்டவர் சித்தப்பாதான். அப்பாவைவிட சித்தப்பாதான் கூடுதலான கல்வியைப் பெற்றிருந்தார். கிராமத்தில் உள்ள பெற்றோர்கள் தாம் சம்பாதிக்கும் பணத்தைக் கொண்டு கல்வி கற்பிக்கக் கூடியவர்கள் தமது முத்த மகன்மார்தான். காலப்போக்கில் குடும்பம் விரிவடையும்போது தந்தை பலவரீனாம் அடைவதோடு அவரைக் கவனித்துக்கொள்ளக்கூடிய பொறுப்பு முத்த பிள்ளைக்கும் அவரைத் தொடர்ந்து அடுத்த பிள்ளைக்கும் ஏற்பட்டு வீட்டில் தங்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் தனது பழிப்பைத் தொடர்வதற்கு இளைய மகனுக்குத்தான் வாய்ப்புக்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அதனால் எனது பொரிய சித்தப்பாவைவிட இளைய சித்தப்பாவுக்குத்தான் கல்வி கற்கும் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன.

அக்காலத்தில் கிராம அதிகாரி பதவியைப் பெறுவதானால் குறிப்பிட்டவர் சொத்து சுகங்களைப் பெற்றவராகவும், பணக்காரராகவும் இருப்பது மேலதிக தகுதியாகக் கருதப்பட்டதால் அதனை நிருபிப்பதற்கு சித்தப்பாவின் பெயரில் பல காணிகளை எழுத வேண்டியேற்பட்டது. எவரும் அதற்கு எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை. குடும்பத்திற்கு அத்தகையதொரு பொறுப்பான பதவி கிடைப்பதென்பது கொரவ மாகக் கருதப்பட்டது மாத்திரமன்றி ஒரு பலமாகவும் இருந்தது. இதனை எண்ணி சகலரும் மகிழ்ந்தனர். தாத்தா காணியைப் பங்கீடு செய்து ஏனைய பிள்ளை களுக்கும் எழுதி வைக்காமலே காலமாகிப் போனதால் மிகுதிக் காணிகளில் இருந்தும் அவருக்கு உரிய சமபங்கு கிடைத்தது. நாங்கள் இருக்கும் காணியைத் தனது பேருக்கு எழுதியிருந்தால் ஏனைய பங்குகள் அப்பாவுக்குச் சேராத போதும் அவர் எதிர்ப்பு எதனையும் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. “அப்படியும் இப்படியும் காணியைப் பங்கிடப் போய் எனக்குத்தான் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை” என அப்பா அடிக்கடி குறைபட்டுக் கொள்வார். தனக்குக் கிடைக்க இருந்த கிராம அதிகாரிப் பதவியையும், காணியையும் சித்தப்பா தட்டிப் பறித்துக்கொண்டு விட்டார் என அப்பா நினைக்கக் கூடும்.

இது இப்படி இருக்க தாத்தாவின் மரணம் நிகழும் போது அப்பா திருமணம் முடித்து வேறு ஒரு கிராமத்தில் இருந்தார். சித்தப்பாவுக்கு அதிகாரி வேலைகள் இருந்தன. குடும்பத்தில் வேறு ஆண்பிள்ளைகள் இல்லாததால் சகல

பொறுப்புக்களையும் ஏற்க வேண்டிய கடமை பெரிய சித்தப்பாவுக்குத்தான் இருந்தது.

தாத்தா விட்டுச் சென்ற பணிகளில் வயல், தோட்டந்துரவுகளின் வேலைகளைக் கவனிப்பது முதல் மூத்த பெண்பிள்ளைகளைக் கரை சேர்ப்பது வரையிலான பொரும் பொறுப்பைச் சுமந்தவராகக் காணப்பட்டார் அவர். தன்னைப் பற்றி அதிகம் சிந்திப்பதற்கு ஏற்ற கல்வியை அவர் பெற்றிராவிட்டாலும் கலைப் படித்துவர்களைவிட்டதனாகு சுமத்துப்பட்டுள்ள கடமைகளைக் கச்சிதமாகச் செய்து வந்தார். தோட்டந்துரவு வேலைகளைவிட தினமும் தனது சகோதரிகளைக் கரை சேர்க்கும் விடயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தினார். “மாமிகள் வீட்டில் கிழுடு தட்டிப் போகுதுகள்” என ஊரவரின் பழிச்சொல் தன்னை வந்தடையும் என அஞ்சினார்.

சுயநலம் படைத்தவர்கள் தமக்குக் குழந்தைகள் கிடைத்த பின்னர் குழந்தையின் நலத்தைப் பற்றியே சிந்திப்பதுண்டு. அப்பொழுது தம்மைப் பற்றிச் சிந்திப்பது படிப்படியாகக் குறைந்து தமது முன்னேற்றத்தைவிட பிள்ளைகளின் முன்னேற்றம்தான் முக்கியம் எனக் கருதுவதுண்டு. அவ்வாறாயின் சுயநலப் போக்கின் ஒரு விகாரத் தன்மை கொண்டது என்பதுதான் உண்மை. எனினும் அதனை சுயநலவாதத்தின் பரம்பல் எனத்தானே கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் மனிதனது பொது குணநல அடையாளங்கள் சித்தப்பாவிடவும் இருந்திருக்கும் எனினும் தங்கையினரை நினைப்பதன் மூலம் அவரது சுயநலம் குறைந்திருக்கக் கூடும். எனினும் அவர் இரவு பகல் பாராமல் அவர்களது முன்னேற்றத்துக்காகப் பாடுபட்டார். அவர்கள் அத்தனை பேர்களுடைய கடமைகளையும் நிறைவேற்றி முடித்த பொழுது அவருக்கு நாற்பது ஜம்பது வயதாக்கு. அதன் பின்னரும் தனது சகோதர சகோதரிகளைத் தேடிச் சென்று அவர்களது சுகதுக்கங்களிலும், தேவைகளிலும் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டது அத்தகைய எதுவித எதிர்பார்ப்பும் அற்றவராகத்தான். சகோதரனயோ சகோதரியையோ ஒரு வாரம், ஒன்றறை வாரம் காணாவிட்டால் அவரால் இருக்க முடியாது. இதனால் அவர் தீவிர என எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து விடுவார் அல்லது அத்தை ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போய் விடுவார். அவர்களது சுக துக்கங்களைத் தேடிப் பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல் அவற்றில் பங்குகொண்டு மனமகிழ்ச்சி கொள்வார்.

அதேவரின் பொறுப்புக்கள் அற்ற சின்ன சித்தப்பா இப்பொழுது தன்னைப் பற்றியே சிந்தித்ததால் தனக்கு உரித்தான் அதிகப்படியான காணி பூரி, பதவி அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி பணம் தேடுவது ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டதால் சமூகத்தில் மதிக்கக்கூடிய ஒரு பெரும் பணக்காரன் ஆகும் வாய்ப்பு கிட்டியது. அதோடு தங்கை ஒருத்தி வீட்டில் இருக்கும்போதே கொழுத்த சீதனத்தில் திருமணம் ஒன்றையும் செய்துகொண்டு விட்டார். சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களைப் பற்றி ஊர் மக்கள் சொல்லும் கதைகள் எதுவும் அவரது காதுகளுக்கு எட்டவில்லை.

நாம் வெளி ஊரைச் சேர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும் தந்தை மூலமாக எமது ஊராகக் கருதப்பட்டது மண்டாளைக் கிராமம் தான். எமது வீட்டைவிட உணவு, பானங்கள், சுகமான கட்டில் படுக்கைகளும், விளையாடுவதற்கு அதிக இட வசதிகளும் கிடைத்ததால் அத்தைகள் அங்கு இருக்கும்போது நாம் நேரம் கிடைக்கும் போதல்லாம் சென்று வந்தோம். இந்தத் தோட்டத்தின் மத்தியில் ஓரளவு கல்லூப் பாங்கான பகுதி காணப்பட்டது. எமக்கென்றே செய்யப்பட்டதைப் போன்று இருந்ததால் அதனைப் பெரிதும் விரும்பினேன். கடந்த காலத்தில் இங்கு ஒரு கட்டடம் இருந்திருக்க வேண்டும். கட்டடம் இருந்ததற்கான அடையாளங்களாகத் தோண்டப்பட்ட குழிகள் காணப்படுகின்றன. தூண்களுக்கான அடையாளங்களாக அவை உள்ளன. பழங்கால அரசர்கள் கற்பாறைகளின் மீது விகாரைகள் அமைத்தனர் எனும் பொழுது இந்தக் கற்பாறைதான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. அது எமது சரித்திரத்தையும் பறைசாற்றி நிற்பதாய் எனக்குள் அலாதியானதொரு பற்றுதல் ஏற்பட்டது.

“நாங்கள் அங்கு எத்தகைய வருமானத்தையும் பெறுவதில்லை. அவர்கள் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகட்டும்” என அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அம்மா அப்படிச் சொன்னாலும் அப்பாவின் பங்குக்கு வேண்டிய அளவுக் காணிகள் நாம் குழியிருந்த ஊரிலேயே கிடைத்தது. அதன் மூலமாகப் போதுமான வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் போனது எமது தவறுதான். அதனால்தான் போலும் அப்பா அதற்கு அனுசரணை காட்டாது விட்டு விட்டார்.

கொழும்புக்கு வந்ததிலிருந்து உறவினர்களின் தொடர்புகளிலிருந்து விடுபட்டு வாழும் வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்ந்து வருகிறேன். ஊருக்குப் போனாலும் தாய்வீடு என்று வழங்கி வந்த சித்தப்பாவின் வீட்டுக்குச் சென்றுவர

ஒருதரமேனும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்ல. அம்மா என்றால் அடிக்கடி நினைவு படுத்துவார் என்றாலும் “நேரம் இல்லை” என்ற காரணத்தைக் காட்டி “அடுத்த முறை வந்தால் கட்டாயம் போகிறேன்” என்று சொல்லி வந்தது ஏமாற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அல்ல. அடுத்தமுறை வந்தால் நிச்சயம் செல்ல வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாட்டுடன்தான். ஆனால் மறுமுறை வந்ததும் அடுத்தமுறை என்று நாள் தள்ளிப் போனது. அதற்கான காரணம் இளம் மாமிமார் இல்லாததால் தாய் வீடு பாழடைந்து போயிருக்கும் என்று எண்ணுவதாலா, சேறும் சக்தியும் நிரம்பிய வயல் நடுவே வரப்புகளின் மீது தாவித் தாவி இரண்டு மைல் தூரம் ஒற்றையாடிப் பாதைகளில் நடந்து செல்வதற்கு ஆர்வம் அற்றிருந்ததனாலா? என இப்போதைக்குச் சரியாக என்னால் சொல்ல முடியாது.

என்றாலும் அங்கு செல்லவே வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஒன்று ஏற்பட்டு விட்டது. நானாகத் தேடிக்கொண்ட காதலியைத் திருமணம் முடிக்க அம்மாவும் அப்பாவும் விரும்பாவிட்டாலும் ரகசியமாகச் செய்துகொள்வதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. அதனை எல்லோருக்கும் சொல்லி பகிரங்கமாகச் செய்ய வேண்டும் என அவர்கள் விடாப்பிடியாக நின்றதுதான் காரணம்.

“நீ தேடிக்கொண்டவருக்கு எந்தவிதக் குறைபாடும் இல்லாதிருக்க ஏன் ரகசியமாகத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்? சாஸ்திர சம்பிரதாயங் களுடன் எல்லோர் முன்னிலையிலும் திருமணம் செய்துகொள்வதுதான் சிறந்தது” என அம்மா சொல்லி வந்தாள். ஆரம்பத்தில் சிறிது தயக்கம் ஏற்பட்டாலும் பின்னர் காலத்துக்கு ஏற்றவிதத்தில் செய்ய வேண்டும் என முடிவு செய்தேன்.

“முதன் முதலில் வெற்றிலை வைத்து சித்தப்பாவுக்குத்தான் அழைப்பு விடுக்க வேண்டும்” எனத் தீர்மானித்து தேவையான வெற்றிலை முதலிய வற்றைத் தயார் செய்துகொண்டு அப்பாவும் நானும் புறப்பட்டோம். கூச்ச உணர்வு மேலிட்டால் அடிக்கடி கூனிக் குறுகினேன். தாய் வீட்டின் நிலவரம் மனதில் வந்து போனது. வெளியில் இறங்கி நடக்கத் தொடர்கியதும்தான் அங்கு செல்ல வேண்டும் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

தாய் வீட்டைக் காணும் வரையில் மனதில் இருந்த காட்சி அதனைக் கண்டும் என்ன அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. முன்னர் இருந்த காடுகள் மறைந்து பூந்தோட்டத்தைப் போன்ற ஒரு காட்சிதான் கண்களைக் கவர்ந்தது. “தவறுதலாக

வேறு இடத்துக்கு வந்துவிட்டோமோ?" என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனாலும் அப்பாவுக்கு அத்தகைய தவறு ஏற்பட வழியில்லை. தாய்வீட்டை மும்மடங்கு மறைத்துக்கொள்ளும் வகையில் பெரியதொரு மாளிகை போன்ற வீடு முன்னால் எழுந்து நின்றது.

"யாருடைய மாளிகை இது?" என்னை அறியாமலே கேட்டு வைத்தேன்.

"ஏன் தெரியாதா? சின்னச் சித்தப்பாவின் வீடுதான். இது கட்டப்பட்டது உனக்குத் தெரியாதா அத்துல்."

"இல்லை."

"நான் நினைக்கிறேன் ஒரு வருடத்துக்கு மேலிருக்கும்."

"சித்தப்பா ஒரு கிராம அதிகாரியாக இருந்தும் இவ்வளவு பெரிய வீட்டுக்கு ரோட்டு ஒன்று இல்லாமல் இருக்கிறதே?" சிறிது நேரத்தின் பின் நான் கூறினேன்.

"சித்தப்பா எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்தார்தான். ஆனாலும் வெள்ளையனின் மனதை மாற்ற முடியாமல் போய்விட்டது."

அதற்கு முக்கிய காரணம் பாதை ஓரமாக அமைந்திருந்த பெரிய காணி வெள்ளையனுக்குச் சொந்தமாக இருந்ததுதான். கடமையைச் செய்யும்போது ஏற்பட்ட பிரச்சினையில் மனதில் ஒரு கரோதத்தை வைத்துக்கொண்டு மூன்று அடிப்பாதையைத் தவிர ஒரு அங்குலத்தையேனும் விட்டுக்கொடுக்க வெள்ளையன் முன்வரவில்லை. தோட்டத்தில் உள்ள தென்னை மரங்களில் தேங்காய் இல்லாத காலங்களில் பாதையை அடிக்கடி மூடி விடுவான். சித்தப்பாவின் வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரம் வரை பாதையின் இருபுறமும் சுத்தம் செய்யப்பட்டு பூக்களை நட்டு வைத்திருந்தார். பின்புறம் உள்ள தாய்வீட்டுக்குச் செல்வதானால் தோட்டத்து எல்லையோரமாக அமைந்து இருக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையால்தான் செல்ல வேண்டும்.

அப்பா பெரிய சித்தப்பாவின் வீட்டுப் பக்கமாகத் திரும்பியபோது அது எனக்கு விளங்கவில்லை.

"முதலில் பெரிய சித்தப்பாவுக்குக் கொடுப்பதுதான் நல்லது இல்லையா?" நான் கேட்டேன்.

திருமண விழியங்களின் போது பட்டம், புதுவி, செல்வம் என்பவற்றை விட வயதுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. என்னைவிட அப்பாவுக்குத் தான் இது நன்றாகத் தெரியும்.

“முதலில் நல்லவர் ஒருவருக்குத்தானே கொடுப்பது நல்லது. அதுவுமல்லாமல் சின்னச் சித்தப்பா வீட்டுக்குத்தான் முதலில் வருவதாகத் தெரிவித்தும் இருக்கிறேன்.” அப்பா சொன்னார்.

சின்னச் சித்தப்பாவைப் பற்றி எனக்கு நல்லென்னம் கிடையாது. ஒருமுறை சிரேஷ்ட தரப்பத்திர வகுப்புக்கான புத்தகம் வாங்குவதற்கு அம்மா அவரிடம் பதினெந்து ரூபாய் காசு கேட்டிருக்கிறார். அம்மா மாத்திரமல்ல குடும்பத்தில் எவரும் அவரிடம் உதவி கேட்டது இதுதான் முதல் தடவை. அதுவும் அப்பாவுக்குத் தெரியாது. எவ்வளவுதான் பணத்தேவை இருந்தாலும் அப்பாவும் எவரிடமும் கேட்பது கிடையாது. அவர்களாகவே முன்வந்து உதவ வேண்டும் என்று அப்பா விரும்புகிறார் போலும். பணம் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியவர்கள் அந்நேரத்தில் எவரும் இருக்காததால்தான் அம்மா அவரது உதவியை நாட்டனார்.

“இந்த நாட்களில் நான் பணத்துக்கு எங்கே போவது. நான் ஒரு யானை வாங்கியிருக்கிறேன் அதற்குப் பத்தாயிரம் செலவானது.” இதுதான் அவரது பதிலாக அமைந்தது. யானை ஒன்றை வாங்க அவரால் பத்தாயிரம் ரூபா செலவழிக்க முடியுமாக இருந்தாலும் எனக்குத் தருவதற்கு வெறும் பதினெந்து ரூபா இல்லாமல் போய்விட்டது. இது எனது மனதை விட்டு என்றும் அகலாதது.

எமது ஏனைய சொந்தக்காரர்களைப் போன்று ஓரிரு தடவைகள் என்னை அறிமுகம் செய்து கொள்வதற்காக யானை வைத்திருக்கும் “மண்டாவள ராலஹாயி” என அவரது பெயரைப் பாவித்து “அவர் எனது சித்தப்பா” எனச் சொல்லி இருக்கிறேன். பின்னர் மனவேதனைப்பட்டிருக்கிறேன். இவை எனக்கு நினைவுக்கு வந்தாலும் அப்பாவின் யோசனையை அங்கீகரிப்பது போல அவரைப் பின் தொடர்ந்தேன்.

நாங்கள் வீட்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும்போது சித்தப்பா இரு கரங்களின் விரல்களையும் ஒன்று சேர்த்து தலையில் வைத்தவண்ணம் சாய்வுமனைக் கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. எமது வருகை அவரை

எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. முகத்தில் சிரிப்பின் ரேகைகளைக்கூடக் காணமுடியவில்லை.

“உட்காருங்கள்” என்று சொன்ன வண்ணம் வெற்றுக் கதிரைகள் இருக்கும் பக்கம் தலையைத் திருப்பினார். நாங்கள் அமர்ந்து கொண்டோம்.

“சின்ன மகன்” - வீட்டின் உள்ளே இருக்கும் பிள்ளையைச் சுற்று உரத்தத் தொனியில் அழைத்தார். இப்பொழுது அவரது முகத்தில் கடுமையும், ஆழ்ந்த குரலும் காணப்பட்டது. அதிகாரம் கிடைத்தவுடன் அனைத்தும் மாறியிருக்க வேண்டும்.

சித்தப்பாவின் குரலைக் கேட்டதும் மலிந்து நலிந்து போன சிறிய பையன் ஒருவன் வந்து நின்றான். எனது சொந்தக்காரர்களில் எவரும் இதுவரை அப்பையனைக் கண்டில்லை. இவ்வளவு பெரிய செல்வந்த வீட்டில் இப்பையன் இந்த நிலையில் இருப்பதற்கு உரிய காரணம் எனக்கு விளாங்கவில்லை. முன்னர் என்றால் தனது பிள்ளைகளை கிராமத்துப் பிள்ளைகளுடன் சேர விடமாட்டார். அத்தகைய பிள்ளைகள் கெட்ட பிள்ளைகள் என்று என்னித் தனது பிள்ளைகளை வெளியில் வர அனுமதிப்பது மிகக் குறைவு.

அவர்கள் மழைக்கும் வெயிலுக்கும் நன்னவதை அவர் விரும்பவில்லை. இப்பொழுதும் அவர் அதே கொள்கையில் இருப்பாராயின் அதன் பிரதிபலன் இதுவாக இருக்க முடியும்.

“போய் அம்மாவிடம் சொல்லு பெரியப்பா வந்திருக்கிறார் என்று. அக்காவிடம் சொல்லி வெற்றிலை பாக்கு ஏற்பாடு செய்.”

பையன் சென்றதன் பின்னர் சித்தப்பா பல விழயங்களை அப்பாவுடன் கதைத்தார். அவர் எங்களுடன் வேறு மனிதரைப் போலவும், ஏதோ புதிதாக வந்தவர்களிடம் உரையாடுவது போலவும் கடைக்கலானார். அப்பா கௌரவமான முறையில் சித்தப்பாவின் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்து வந்தார். சித்தப்பாவின் நிலை அவ்வாறு இருந்தாலும் சித்தியோ எங்களை நல்ல முறையில் கவனிக்க வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருந்தார்.

“அக்கா வரவில்லையா? அவரைக் கண்ட நாள்கூட நினைவில்லை.” முதலில் அம்மாவைப் பற்றித்தான் அவர் கேட்டார்.

“அதுல இப்போ பெரிய ஆளாயிட்டே. கொழும்புக்குப் போனதற்குப் பிறகு நல்லம் போல.” எனது உள்ளாங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை பார்வையை மேயவிட்டுச் சொன்னார் அவர்.

தேநீர் குடித்து முடித்ததற்குப் பிறகு அப்பா சித்தியை நெருங்கி “எங்களுக்கு வெற்றிலைத் தட்டைத் தரமுடியுமா?” என ஏதோ ரகசியம் பேசுவதைப் போலக் கேட்டார்.

சித்தி கொண்டுவர்ந்து தந்த வெற்றிலைத் தட்டானது பரம்பரை பரம்பரையாகப் பாவித்து வந்த பித்தளையினால் பல அழகிய வேலைப்பாடுகள் செதுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். அப்பா அதில் சுற்றிவர வெற்றிலையைப் பரப்பி வெள்ளைக் கைக்குட்டையால் மூடி என்னிடம் தந்தார்.

“நீ இதைக் கொண்டுபோய் சித்தப்பாவுக்குக் கொடு.” மணப்பெண்ணுக்கு உண்டாகும் நாணம் என்னையும் பிடித்துக்கொண்டது. ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு சித்தப்பாவிடம் நீட்டினேன். அவர் எழுந்து நின்று இரு கரங்களினாலும் வாங்கிக் கொண்டு அதில் ஒரு வெற்றிலையை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டின் உள்ளே சென்று சிறிது நேரம் கழித்து வந்து அந்த வெற்றிலையை முன்னர் இருந்தது போல் வைத்து முன்போல் மூடி என்னிடம் தந்தார்.

அதைத் தொடர்ந்து அப்பாவின் உத்தரவுப்படி சித்தி, பின்னைகளுக்கு வெற்றிலையைக் கையளித்தேன்.

சித்தியின் உதவியால் ஹலப (Halapa) ஒன்று சாப்பிட்டு தேநீர் அருந்தியதன் பின் நாங்கள் தாய்விட்டுக்குச் செல்வதற்காக வெளியில் இறங்கினோம்.

“எவ்வளவு தந்தார்?” அப்பா அவர்களிடம் இருந்து விடைபெற்றதன் பின்னர் மெதுவாகக் கேட்டார்.

“பத்து ரூபா.” கேள்வி கேட்பதை அமைவாகக் கொண்டு அவரது முகத்தை நோக்கினேன்.

“காண்மல் கண்டவன். அவனின்ட பணம். முதன் முதலாக அவனிடம் வந்தோமே! அறிவித்திருந்தும் சே...”

அப்பா அலுத்துக்கொண்டாலும் சின்னச் சித்தப்பாவிடம் இருந்து கிடைத்த பத்து ரூபா என்னென்ப பொறுத்தவரையில் பெரிய பணம். பணம் எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணைம் எனக்கு இல்லை. அது ஒரு வெட்கமான விஷயம். ஒரு விஷயம் காரண காரியமாகச் செய்யப்படும் பொழுது அதன் மூலமாக இன்னும் பல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

வாழைக்கன்றுகள் செழித்து வளரும் போது குலையீன்ற பின் வாழை மரங்கள் அழிந்து போவதைப் போன்று சித்தப்பாவின் புதிய வீட்டுக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்த பழையை வாய்ந்த தாய்வீடு காணப்படுகிறது. அன்று அழகாக வெள்ளையடித்துக் காணப்பட்ட தாய்வீடு இன்று அதன் பொழிவை கிழந்து பல இடங்கள் இழிந்தும், உடைந்தும் காணப்படுகிறது.

நாங்கள் வருவதைக் கண்ட பெரிய சித்தப்பா நத்தை தனது தலையை ஓட்டுக்குள் கிழந்து வெளியில் நீட்டித் தேடுவதைப் போல கைகளையும், கண்களையும் அகல விரித்து எம்மை வரவேற்றார். நான் கற்பனை பண்ணி யிருந்த பெரிய சித்தப்பாவின் உருவும் நேர்மாறாகக் காணப்பட்டது. கொழுத்துப் பருத்துக் காணப்பட்ட அவரது உடம்பு எலும்பும் தோலுமாக மெலிந்து காணப்பட்டது. பிரான்ஸ் பாணியில் வெட்டி கிழந்த மீசைக்குப் பதிலாக அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நரைத்த மொர மொரப்பான தாடி, மீசை வளர்ந்து காணப்பட்டது. அப்பாவையிட மூன்று நான்கு வயது இளையவரான சித்தப்பா கிழவயதுத் தோற்றம் பெற்றிருந்தார். ஏழு எட்டு வருடங்களில் மனிதனின் தோற்றத்தில் எத்தனை மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

எம்மைக் கண்ட பெரிய சித்தப்பாவின் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. சிறிது நேரம் சுகதுக்கங்களைப் பற்றி விசாரித்ததன் பிறகு, “நான் இதோ அவசரமாக வந்து விடுகிறேன்” எனக் கூறி வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

“ஐயோ எங்களுக்கு எதுவும் தயார் பண்ணைத் தேவையில்ல. இப்பதான் நாங்கள் தேநீர் குடித்துவிட்டு வருகிறோம்.”

“ஆ! அப்படி முடியுமா? பணக்காரர் வீட்டில் உண்டு குடித்து விட்டு! எம்மால் முடியுமான விதத்தில் கவனிக்க வேண்டாமா?” என சித்தப்பா பதில் அளித்தார். அவரது பதிலில் கிழந்த கனிவு காரணமாக அப்பா அதனை எதிர்த்துப் பேசவில்லை.

சித்தப்பா சென்றதன் பின்னால் அப்பா வீடு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்து வீட்டு வெளியில் இறங்கினார். சாரத்தைப் பின்னால் உயர்த்தி அதன் மீது இரண்டு கைகளையும் வைத்துக் கட்டியவண்ணம் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டார். தனிமைப்படுத்தப்பட்ட எனக்கு உடைந்து தொங்கும் கதிரைகளில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒட்டடைகளின் காட்சியும், கூரையிலும் நிலத்திலும் படர்ந்திருக்கும் அவற்றின் அழக்குகளின் தன்மையினாலோ என்னவோ ஒருவகை சோம்பல் தன்மை என்னைப் பீடித்துக்கொண்டது. சித்தப்பா என்ன செய்கிறார் என்பதை அறிய சமையல் அறைப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தேன். அவர் பானை ஒன்றில் தன்னீரைச் சூடாக்கும் முயற்சியில் அடுப்பில் வைத்து முழுந்தாளில் இருந்தவண்ணம் ஊதுவதைக் கண்டேன். அதனைக் காண முடியாததால் மீண்டும் வந்து முற்றத்தில் இறங்கி வீட்டுக்கு அப்பால் நோக்கினேன்.

எந்ருக்கமாக நின்றிருந்த தென்னை மரங்களினுடே வயல்வளி தெரிந்தது. வயல்வளிக்கு அப்பால் மூன்று நான்கு ஏக்கர் காணியைக் காடு முடிக்கிடந்தது. நாம் சிறுவயதில் ஊருக்குச் செல்லும் ஒற்றையாட்பாதை, இந்தக் காட்டுக்கும் வயலுக்கும் இடையில் ஓடிய சிறிய நீரோடையின் மணல் துரையில்தான் அமைந்திருந்தது. ஒருநாள் என்னை விட வயதில் மூத்த எமது உறவினர் ஒருவருடன் இவ்விடத்தால் போகும்போது காட்டு நடுவில் என்னை முந்திக்கொண்டு ஓடி ஒழிந்திருந்து என்னைப் பயமறுத்தியது இப்பவும் நினைவுக்கு வருகிறது. அன்று முதல் இந்தக் காட்டுப்பகுதியால் செல்ல நான் பயப்படுவேன். அதனால்தானோ என்னவோ ஒரு அச்சம் எனக்கு ஏற்பட்டது. இப்பாமுது முழுக்காடும் எனக்கு ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகத் தெரிகிறது.

வீடினுள் அப்பாவின் குரல் கேட்டதால் திரும்பிப் பார்த்தேன். சித்தப்பா சமையல் அறையில் இருந்து வெளியில் வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“அப்பா எங்கே?” அவர் முன் வராந்தாவுக்கு வந்து எட்டிப்பார்த்தபடி கேட்டார்.

“அந்தத் தோட்டத்தின் பக்கம் போனார்” நான் சொன்னேன்.

“அவர் ஓரிடத்தில் இருப்பவர் அல்ல, ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரப் போயிருப்பார்.”

“மாயிகள் எவரும் வரவில்லையா?” சிறிது நேரத்தின் பிறகு வீட்டுக்குள் நுழையும்போது கேட்டேன்.

“அவர்கள் எங்கே வரப்போகிறார்கள். நான் கண்டப்பட்டுப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தால்தான்.” விரக்தி மனப்பான்மையில் சித்தப்பா கவறிவிட்டு மீண்டும் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

பெரிய சித்தப்பா மாமிகளின் திருமணச் செலவுகளுக்காக தனது காணியில் ஒரு பகுதியை விற்றால் இப்பொழுது அவரது வாழ்க்கைக்குப் போதுமான வருமானத்தைத் தேடிக்கொள்வதற்கு ஏற்ற அளவுக் காணிதான் இருக்கிறது. மாமிகளில் எவருமோ, உறவினர் யாருமோ சந்திக்கும் போது பெரிய சித்தப்பாவின் குண நலன்களைப் பற்றித்தான் பேசுவார்கள். “ஜயோ எமது மந்தும் அண்ணன் என்றால் எல்லோருக்கும் சிறந்தவர்தான். அதேவேளை சின்னச் சித்தப்பா கஞ்சக்தனம் பண்ணிப் பண்ணி சம்பாதிப்பதை எல்லாம் போகும்போது கொண்டு போகவா போகிறார்?” என்று இருவருக்கும் இடையில் குணநல வேறுபாடுகளைப் பற்றி ஒப்பிட்டுப் பேசிக்கொள்வார்கள். பெரிய சித்தப்பாவை உயர்த்தியும், சின்னச் சித்தப்பாவைத் தாழ்த்தியும் பேசுவேண்டும் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. ஏதோ ஒர் ஆத்மதிருப்திக்காக அப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள்.

அப்பா தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வீட்டின் உள்ளே நுழையும்போதே சித்தப்பா தேநீர்க் கோப்பைகளை தட்டில் வைத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தார்.

“சாப்பி என்றால் எதுவும் இல்லை.” அவர் தேநீர்க் கோப்பையை எங்களிடம் தரும்போதே கவறினார்.

“ஜயோ வேண்டாம். நாங்கள் அங்கே ‘ஹலப்பா’ (Halappa) சாப்பிட்டு விடுத்தான் வந்தோம்.”

சின்னச் சித்தப்பாவின் வீட்டுக்குக் கொடுப்பதற்கென வாழைப்பழச் சீப்பு ஒன்றைக் கொண்டு சென்றிருந்தோம். ஆனால் தனி மனிதனுக்கு எதற்கு என்று மறுந்து விட்டார்.

சித்தப்பாவின் உபசரிப்புக்குப் பிறகு அவர் நாங்கள் வந்த நோக்கத்தைப் பற்றிக் கேட்கும் முன்னார் “ஆ... அப்ப நாங்கள் போவதற்கு ஆயத்தமாகுவோம்” என அப்பா சொன்னார். நான் ஒரு ஓரமாகச் சென்று முன்னார் செய்தது போல வெற்றிலைத்தட்டில் வெற்றிலையை ஒழுங்காக அடுக்கி வெள்ளைக் கைக்குட்டையால் மூடி எடுத்துக் கொண்டு சித்தப்பா முன்னிலையில் வந்து நின்றேன்.

சித்தப்பாவுக்கு அது ஒரு அதிசயமாக இருந்தது. “யாருக்கு...?” என்று அவர் கேட்டதும் நான் வெட்கத்தால் நெழிந்தேன்.

“இவருக்குத்தான்.” அப்பா என்பக்கம் முகத்தை நீடிச் சைகை செய்து சித்தப்பாவுக்குக் காட்டினார்.

சித்தப்பா என்பக்கம் பார்த்துவிட்டு இயந்திரத்தைப் போல இயங்கி வெற்றிலைத் தட்டை வாங்கிக்கொண்டார். அவர் திறந்த வாயை மூடவில்லை. அதனாடே வெற்றிலைக் காவி படிந்த பல்வரிசை இரண்டும் நன்றாகத் தெரிந்தது.

“ஜயோ நேற்று முந்தா நாள் இங்கே ஓடி ஆடித் திரிந்த பையன் இப்போ திருமணம் முடிக்கப் போரான்.”

சித்தப்பா இதனைச் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னாலும் அது ஒரு சோகத்தை மறைக்கப் பயன்படுத்திய ஆயுதமாகப்பட்டது. வெட்கத்துடன் நான் கீழே பார்த்தாலும் அவர் மீதான அனுகாபம் என்னை விட்டுப் போகவில்லை.

“ஆமாம். எனக்கு விளாங்காவிட்டாலும் பின்னைகள் வயதுக்கு வருகிறார்கள். வயதுக்கு வந்தால் திருமணம் முடிக்க வேண்டும்தானே! எத்தனையாம் திகதி? நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? நான் நிச்சயம் வருவேன்” என்று அவர் கேட்டார். அதற்கு அப்பாதான் பதில் சொன்னார்.

“இது இவர் கொழும்பில் இருந்து கொண்டுவரப் போகும் மருமகள். இக்காலத்து இளசுகளுக்கு நாங்கள் பார்க்கிற பெண் பிழிக்காது.”

“அப்படித்தான் பாதித்த அறிந்த பின்னைகள்.”

அதன் பின்னர் திருமணம் எப்படிச் செய்ய வேண்டும், திருமண வீடு எப்படி அமைய வேண்டும் என்றெல்லாம் கலந்துரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பாவை விட இந்த விஷயத்தில் சித்தப்பாவுக்குத்தான் அதிக அனுபவம் உள்ளது. “அது ரெடியா, இது ரெடியா?” என்றெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தேடித் தேடிக் கேட்டார். “எந்த நாளும் கலியாணம் முடிப்பதில்லை. வாழ்க்கையில் ஒருதடவைதானே! அதனால் எல்லாம் சரியாகச் செய்ய வேண்டும்.” அவர் சொன்னார். அவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்க மாத்திரம்தான் நான் இருந்தேன்.

பெரிய சித்தப்பாவுக்கு என்னைப் பற்றி என்ன உணர்வு ஏற்பட்டதோ என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஒருவேளை அவருக்கு தன்னைப் பற்றி கவலை ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். அது தனது கடந்தகால வாழ்க்கையை எண்ணியதாக இருக்கலாம். “ஜயோ, நேற்று முந்தா நாள் இங்கே ஓடி ஆடித் திரிந்த பையன் இப்போ திருமணம் செய்யப் போகிறான்” என்று அதனால்தான் சொல்லி இருப்பார்.

அந்த நாட்களில் சித்தப்பா எல்லோருக்கும் தேவைப்பட்டார். ஓவ்வாருவரின் தேவைகளையும் நிறைவேற்றி கைவப்பதில் அவர் திருப்தியடைந்தார். இப்பொழுது அவர் எவருக்கும் தேவையற்றவராகி விட்டார். அதனால் அவர் எவருக்கும் வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வேறு எவரைப் பற்றியும் சிந்திப்பதற்கு இப்பொழுது தேவை இல்லாததனால் இப்பொழுது அவர் அந்த பழைய வீடில் இருந்த வண்ணம் தன்னைப் பற்றிச் சிந்திப்பவராக இருக்கலாம். எவருக்காவது கேவை செய்து, உதவிகள் புரிந்து திருப்தியைப் பெற்றுக்கொள்ள இது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம்.

நல்ல மணம் பற்படும் மலர்கள் மிக விரைவில் வாடி வதங்கி உதிர்ந்து போவது போன்று முரட்டு முட்கள் எத்தனை காலம் மரத்தில் நின்று நிலைக்கும்?

கிரும்பு மனிதன்

எந்தொமியைத் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்து இப்பொழுது பதினேழு வருடங்களாகியும் அப்பா மாமாவின் வேளாண்மை விதைப்புக்கும், அறுப்புக்கும் அவசியமான உதவிகளை இன்னும் செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார். வருடா வருடம் உழுதலுக்கு மாட்டு சோடியைத் தவறாமல் அனுப்பி வைப்பார். பெண் பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுத்ததன் பின்னரும் அவளது கணவரின் வேலைகளுக்கு உதவி வரும் பழக்கம் கிராமத்தவர்களிடம் ஒரு மரியாதைப் பண்பாக இருந்து வருகிறது.

ஒரு வருடம் மாமாவின் வயல் உழுதலுக்கு மூன்று சோடி மாடுகளை அனுப்பி வைத்தார் அப்பா. உழுதலுக்கு முந்திய நாள் மாடுகளை ஓட்டி வந்து சேர்த்தது நானும், திஸ்ஸவும்தான். திஸ்ஸ, மாமாவின் மூத்த பையன். மாடுகளை கூரியன் மறையும் மட்டும் வயல் வரும்புகளில் மேய விட்டு புல்லை உண்ணக் கொடுத்து உணவு இருக்கும் இடங்களில் கட்டி வைத்து விட்டு மறுநாள் நாங்கள் எல்லோரும் தேவையான ஏனைய உபகரணங்களை ஒன்று சேர்ப்பதில் ஈடுபட்டோம்.

மாமா முதலாவதாக மாடுகளைப் பிளைணத்துக்கட்டும் குறுக்குக் கம்பில் உள்ள துவாரங்களில் கயிற்றைப் போட்டு சுற்றி ஒரு பக்கத்தில் வைத்தார். பின்னர் தென்னைப் பட்டைகளை உரித்து எடுத்து அதன் நடுப்பகுதியில் உள்ள தழிப்பைப் போக்கி நன்றாக

முறுக்கி கலப்பையில் கட்டினார். நானும் திஸ்ஸவும் வேறு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தோம். உள்ளே உறவில் மாவு இடிக்கும் சப்தம் கேட்டது. அது வேலைகள் மும்முரமாக நடக்கிறது என்பதைப் பற்றசாற்றியது. நானை நடைபெற இருக்கும் நிகழ்வில் ஈடுபடுவதற்கு ஏற்ற வேலைகளைச் செய்வதில் கசலரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

உழுதலுக்குத் தேவையான சகல உபகரணங்களையும் தயார்படுத்தி முடிக்கும் போது இரு அதிக நேரமாகி விட்டது. மேற்குத் திசையில் இருந்து சந்திரன் வெளிக் கிளம்பி வந்தான். கிழுக்குத் திசையை முன்னோக்கிக் கட்டப்பட வீடு முழுவதும் சந்திர ஒளி பளிச்சென வியாபித்தது. அது எம்மைப் போன்ற யையன்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். சந்திரனின் ஒளி வீழ்ந்து இருந்த முற்றத்துக்குப் பாய்ந்து விளையாடத் தொடங்கினோம். மாமா விராந்தாவில் போடப்பட்டுள்ள சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். மறுநாள் நடக்கவிருக்கும் உழுவையைப் பற்றித்தான் அவர் சிந்தித்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

“கன்னிமஹரின் மூன்று சோடி, எமது ஒரு சோடி, மெத்தியஸ்ஸின் ஓர் எருமை, பீட்டரின் ஓர் எருமை” - அவர் எம்க்குத் கேட்கும் விதமாக கணக்கிட்டார்.

“திஸ்ஸ காலையிலேயே எழுந்தவுடன் போய் யக்கடயாவின் மாட்டு சோடியை எடுத்து வரவேண்டும்.”

“ஹா” என்று திஸ்ஸ படியை வீசி விட்டு ஒற்றைக்காலில் நின்றவன்னைப் பதிலளித்தான். “சரனேவிசைப் பற்றிச் சொல்ல முடியாது. ஒருவேளை அவர் வராவிட்டால் திஸ்ஸவுக்கு அல்லது சேனவுக்கு கலப்பையின் பின்னால் செல்ல முடியும்தானே! சரனேவிஸ் இதுவரையில் எனக்கு பொய் சொன்னதில்லை” மாமா மீண்டும் உரக்கக் கூறிச் சிந்திக்கலானார்.

“கலப்பைக்குப் பின்னால் செல்ல என்னால் முடியாது. வேண்டுமென்றால் உழுவதற்குத் தந்தால் மத்தவங்களுடன் சரிக்குச் சரியாக நின்று உழுவேன்” திஸ்ஸ பட்டா பாய்ந்த வண்ணம் எனக்கு மட்டும் கேட்கும்படி சொன்னான்.

மறுநாள் திஸ்ஸவும் நானும் யக்கடயாவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டோம். தோட்டத்தின் கீழ் இறங்கி வயலின் மத்தியில் மறுபக்கத்தை அடைந்த நாங்கள் காட்டுவழியாக சிறிது தூரம் நடந்து சென்று யக்கடயாவின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் வந்து விட்டோம்.

யகடயாவின் வீடு மணல் நிரம்பிய மண்ணிலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. வீடில் முற்றும் இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு எங்கும் மரம்மட்டைகள்தான் காணப்பட்டது. பாக்கு மரம், வாழை, இளங்கன்றுப் பலாமரங்கள், மாமரங்கள் எனப் பல்வேறுபட்ட பழ மரங்களும் காணப்பட்டன. இவுடைய நாம் படுக்கைக்குச் சென்றதன் பின்னர் சுற்றுக் கடுமையாக மழை பெய்திருந்ததனால் மூழு நிலமும் ஈரவிப்புப் பெற்று மணலினால் நிரம்பியிருந்தது. எமது பாதங்களின் விரலுடன் சுடிய அடையாளங்கள் பதியும் வண்ணம் கால்களைப் பதித்துப் பதித்து விளையாடிய வண்ணம் வீடு முற்றத்துக்கு வந்தோம்.

மணல் கலந்த மண், கவரையில் இருந்து விழும் நீரில் கரையுண்டு நிலத்தில் மணல் மாத்திரம் மிதந்து காணப்பட்டது.

நன்றாக வயது ஏறிய பெண் ஒருத்தி அங்கு மூலையில் இருந்தவண்ணம் பாய் ஒன்றை வேய்துகொண்டிருந்தாள். அவளது கைகளில் தோல் சுருங்கி நரம்புகள் புடைப்பெடுத்துக் காணப்பட்டதோடு கண்களும் உள்ளே சொருகிக் காணப்பட்டது. பார்வைக்குப் பேய் போன்ற தோற்றுத்தைக் கொண்டவள்போல் இருந்தாள்.

அவள் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டிருந்த நீண்ட சால்லை போன்ற துண்டின் மேல் பகுதி முழுவதும் சிக்கல்பட்டு பரந்து காணப்பட்ட கேசத்தின் மூலமாக மேலும் அது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“எங்கே அபரன் அண்ணா?” திஸ்ஸ நிலையில் ஒரு கையை வைத்த வண்ணம் கேட்டான்.

அவள் பதில் அளிப்பதற்கு முன்னர் நன்றா ஒருமுறை இருமி ஓய்ந்தாள். இருமலில் வந்த காறல் எச்சிலைத்துர... எனத்துப்பும் போது கறுத்த சரீரம் கொண்ட ஒருவர் வீடின் உள்ளே இருந்து வெளி வராந்தாவுக்கு வந்தார். கை கால்கள் யாவும் இரும்பை வார்த்து எடுத்தாற்போல சக்தி பொருந்தியதாகக் காணப்பட்டது. கவனமாகப் பேணிவரும் தடித்த முறுக்கிய மேல் மீசை அவர் ஒரு முரடர் என்பதைப் பறை சாற்றியது. அவரது இரு கண்களும் கடும் சிவப்பேறி வெளித்தள்ளிக் காணப்பட்டது.

“ஆ... மாட்டு சோடியை வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி அப்பா சொன்னார்.”

“அந்த கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் கட்டி இருக்கு. அவிழ்த்துக்கொண்டு போங்க.” எந்தவித பெருமிதமும் இல்லாமல் சொன்னான்.

“ஏன் உண்ட கை கால்கள் உடஞ்சி போச்சோ? போய் அவிழ்த்துக்கொண்டு போகச் சொல்லுறாய்?” என அந்தப் பெண் அவன் மீது எரிந்து விழுந்தாள். நான் மேலே தூக்கி ஏறியப்பட்டேனோ என்ற சந்தேகம். எந்த ஒரு பெண்ணும் ஒரு ஆணைப் பார்த்து அப்படிக் கவரியதைக் காணவில்லை.

அவளது பாய்ச்சல் எஜமானுக்கு பயந்த நாயைப் போல அடங்கிப் போன யகடயா தோட்டத்தின் பக்கம் வந்து மாட்டுச் சோடியை அவிழ்த்து ஓட்டிவந்து தோட்டத்து எல்லையில் வைத்து எம்மிடம் ஓப்படைத்தான். நான் அப்பொழுதே நினைத்தேன் “இவ்வளவு சக்திமானான கணவன், குச்சியைப் போன்ற பெண்ணுக்கு ஏன் அடிப்பிரைய வேண்டும்?” என்று. அதுவுமல்லாமல் யகடயா எவ்வளவு கொடுமையானவனாக இருப்பான் என்றால் கேள்வியில் மாத்திரமல்ல பார்வையில் இருந்து மறையும்வரை நான் மூச்சக்காட்டவேயில்லை. அவர் கண்ணிலிருந்து மறைந்ததும் திஸ்ஸவைக் கேட்டேன்,

“ஐயோ எனக்குத் தெரியாது அந்த ஆளுட மாதிரி. அப்பிடித்தான் மனைவியைப் பார்க்கும்போது யானைப் பாகனிடம் இருக்கும் கொக்கியைக் கண்டது போல அடங்கி விடுகிறார். கவனிப்பதும் மகாராணிக்குப் பணிவிடை செய்வது போலதான். ஆனாலும் ஊரில் உள்ளவர்கள் அத்தனை பேரும் யகடாவைக் கண்டு அஞ்சினார்கள்.” இப்படிச் சொன்ன திஸ்ஸ, அவர்களின் கடந்தகாலக் கதை ஒன்றினையும் என்னிடம் சொன்னான்.

அவன் சொன்ன கதையில் பழும் பெருமையைத் தவிர வேறு எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் அவர் தனது வாழ்க்கை அமையைப் பெற்ற அச்சாணி அது என நினைக்கத் தோன்றுகிறது. திஸ்ஸ சொன்னவை எல்லாம் இப்பொழுது எனக்கு மறந்து விட்டது. அதனை ஒரு சிறுகதைக்குள் கொண்டுவர நான் முயன்றும் முடியாமல் போய்விட்டது. கீழே குறிப்பிடப்படும் அவன் சொன்ன கதை காலத்தால் மன்னோடு மன்னாகிப் போக இயலாத முட்கள்தான்.

யக்கடயாவும் அவன் குடும்பமும் நீண்ட காலத்துக்கு முன்னர் வேறு ஊரில் இருந்து இங்கு வந்து குடியேறினார்கள். யகடயாவின் உண்மையான பெயர் அபரன் என்பதாகும். அதேபோல அவனது மனைவியின் பெயர் புஞ்சி நோனா.

அவள் நிலச் சொந்தக்காரராக விளங்கிய சுரபியல் முதலாளியின் ஒரே மகள். புஞ்சி நோனா சிறு வயதிலேயே அவளது தாய் காலமாகி விட்டதால் சுரபியல் முதலாளியின் தோட்டத்தைக் கவனித்துக்கொள்ள வந்தவர் இந்த இரு ஊர்களுக்கும் வெளியூர்க்காரரான யகடயாவின் தந்தைதான். அவர் அங்கு வரும்போது யகடயாவும், புஞ்சி நோனாவும் சிறுவர்கள். சிறுவயதிலேயே புஞ்சி நோனாவினதும், அவளது தந்தையினதும் வேலைகளை யகடயாதான் செய்து வந்தான். ஏதாவது தவறுகள் நடக்கும் போது புஞ்சி நோனா சுரபியல் முதலாளியைப் போன்று அத்டலானாள். இதனால் சிறுவயது முதல் அவர்கள் மீது ஒரு பயம் இருந்து வந்ததோடு அவர்களுக்கு அடிபணிந்து நடக்கவும் முழுந்தது. சில வேலைக்காரர்கள் எத்தனை துண்பங்களை அனுபவித்த போதும் தனது எஜமானன் மீது காட்டும் பக்தி யகடயாவுக்குள்ளும் இருந்தது. சிலர் சொல்வதைப் போல மலைநாட்டுப் பணக்காரர் வீடொன்றில் நீண்டகாலம் சேவை செய்துவிட்டு வந்த தனது தந்தையின் மூலம் கிடைத்த அனுபவமாகவோ அல்லது சிறுவயது முதல் பட்டறிந்த புரிதல்களாகவோ இருக்கலாம்.

வயது ஏற ஏற கடைக்குக் கொண்டுவரும் பொருட்களை எல்லாம் ஏற்றி இறக்குவது யகடயாதான். பின்னர் தோட்டத்து வேலைகளையும் பழகிக் கொண்டான். அங்கு வேலை இல்லாத நேரங்களில் ஊர்ப் பையன்களுடன் வீண் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபெடுவதுதான் அவனது வேலை.

சண்டையிட்டுக் கொள்வதில் யகடயா எப்பவும் தோற்றது கிடையாது. முதலாளியின் வீட்டில் இறைச்சி, மீன் கறிகளோடு சாப்பிடுவதாலும், குடி பானங்களைக் குடிப்பதனாலும் அவனது உடம்பு நன்றாக சக்தி பொருந்தியதாக இருந்தது. அதனால் கிராமப் பையன்கள் நான்கு ஜந்து பேருடன் ஒரே நேரத்தில் போராடுவது இலகுவாக இருந்தது. யகடயா கைகளை நீட்டி மடக்கி தனது சக்தியைக் காட்டும் போது அவனது சதைப் பிண்டம் கைகளில் பொங்கி எழும். அதன் மீது பையன்கள் பலம் கொண்ட மட்டும் அடிப்பார்கள். யகடயாவுக்கு அது பலத்த அடியாகவே விளங்க மாட்டாது. ஆனாலும் அவனது கையினால் அடி வாங்கிய சிலருக்கு அவர்களது ஆடைகளைக் கழுவ வேண்டி ஏற்படும். யகடயாவுக்கு கண்ணீர் வருவதில்லை என்ற செய்தி அப்பொழுது பையன் களுக்கிடையே பரவியிருந்தது.

தந்தையின் மறைவுக்குப் பின்னர் சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதும், வீட்டு நிருவாகங்களைக் கவனிக்கும் பொறுப்பும் புஞ்சி நோனா வசமாகியது.

பொருளாதார வளத்தைக் கட்டி எழுப்புவதோ, அபிவிருத்தியைப் பற்றிய எந்த உணர்வுகளும் அற்ற அவளுடன் வேலை செய்வது மிகக் கஸ்ட்டாக இருந்ததால் சிலருடன் யகட்யாவின் தந்தையும் வெவ்வேறு தொழில்களைத் தேடிக்கொண்டு சென்று விட்டனர். அவருடன் எந்தவிதக் கீழ்ப்படிவும் இல்லாத யகட்யா தனது எஜமானி அம்மாவுடன் தங்கி விட்டான். அவனது அதுடல்கள், அதிகாரங்களினால் ஏதோ ஒரு திருப்தியை அடையலாணான். சில நேரங்களில் ஏனைய பையன்கள் அவனது சகைப் பிடிப்புகளைத் தட்டிப் பார்ப்பது போன்று அவளும் அவனது கவர்ச்சிகருமான சகைப் பிண்டங்களுக்கு அடித்து மகிழ்வாள்.

முதலாளியின் மரணத்துக்குப் பின்னர் வருமானம் குறைந்து விட்டாலும், புஞ்சி நோனாவின் செலவுகள் அதிகரித்தது. அதுடல் புரட்டல் செய்தாலும் அவள் யகட்யாவின் கைகளில் புடைத்துக் காணப்படும் சகைப் பிடிப்பில் மயங்கிப் போய் விடுவாள். தன்னை மறந்து அதனை ரசிப்பாள். அவளுக்குப் பொருத்தமான ஒரு கணவன் கிடைக்காததால் யகட்யாவுடன் காதல் கொண்டு பின்னர் அவனையே மணந்து கொண்டாள். அவனால் அவளுக்குத் தேவையான சகல சுகங்களும் திருப்தியான முறையில் அவளுக்குக் கிடைத்து வந்ததனால் அவனது இல்லற வாழ்க்கை இனிதாகவே இருந்தது.

யகட்யாவுக்கு சொத்துப் பத்துக்கள் என்றும் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. திருமணத்தின் பின்னரும் புஞ்சி நோனா சொத்துக்களுக்கு ஏக உரிமையாளி யாகவே கணப்பட்டாள். அதன் நிருவாகம் முழுவதும் அவளிடமே இருந்தது. யகட்யாவோ அவனது கணவன் என்றாலும் முன்னர் போலவே அவனது கட்டளைகளுக்குப் பணியும் வேலைக்காரணாகவே இருந்து வந்தான். இதனால் முறையற்ற நிருவாகமும், உல்லாச வாழ்க்கையும், முதலாளியின் மறைவுக்குப் பின்னர் சொத்தில் பங்கு கேட்டு வந்த உறவினர்களுடன் வழக்கு வழ்புகளில் மாட்டிக்கொண்டதால் காலப் போக்கில் அவனது சொத்துக்கள் முழுவதும் விற்கப்பட்டு விட்டன.

சிலபோது யகட்யாவின் சக்தியினாலும், சண்டித்தனத்தினாலும் சில சொத்துக்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடிந்தாலும் அவன் உண்பதையும், உடுப்பதையும் தவிர சொத்துக்கள் மீது ஆசை கொள்ளவில்லை. சொத்துக்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் அதிகாரம் தனது எஜமானி அம்மாவினால் வழங்கப் படாததனால் பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

சொத்துக்களை இழந்து பாதைக்கு இறங்கும் நிலைக்குத் தான் தள்ளப்பட்டதற்குப் பின்னர்தான் அவளுக்கு ஞானம் பிறந்தது. அதன்பிறகு தன் வசம் இருந்த சிறிய இடத்தில் அமைந்திருந்த காவல்காரர் தங்கும் வீட்டுக்கு குடி வந்தாள். இவை யாவும் யகடயா போன்ற அணாதையுடன் திருமணமானதால் வந்த விணைதான் என அவள் என்னினார்.

வழுமையான வாழ்க்கையில் இருந்து விடுபட்டதால் அவள் அடிக்கடி சுகயீனம் அடைந்தாள். நாளுக்கு நாள் பலஹரீனமடையத் தொடங்கினாள். அவள் தற்பொழுது உடம்பால் மாத்திரமல்ல மனதாலும் பலஹரீனமடைந்து விட்டாள். இருந்த இடத்தில் இருந்து எழுந்திருக்க முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு விட்டாள். தனக்குத் தேவையான முறையில் வாழ்முடியாமல் போனது அவளது நோய்க்குக் காரணமாகும். அவள் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் எவ்வளவு பலஹரீனமடைந்தாலும், சோர்வுற்றாலும் அவளது அதிகார அதுடல்களில் எந்தக் குறையும் இன்றி முன்னர் இருந்த நிலையிலேயே இப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது.

“அடேய் உன்னோடு வந்ததை விட்டுட்டு எனக்கு அரசகுமாரன் ஒருவனுடன் போக முடியுமாக இருந்ததுதானே!” என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அவள் பலமுறை யகடயாவுக்கு முன் எரிந்து விழுந்தாள். யகடயாவும் அவள் சொல்வது அத்தனையையும் ஆமோதித்து வந்தான். அவள் அவனுடன் வராமல் பெரிய பணக்காரன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படக் கூடியவள் என்பதை அவன் இப்பவும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வான். எவ்வளவுதான் ஏசினாலும், பேசினாலும் அவன் அவளுக்கு ஆசூரவு இல்லை என்று எவரேனும் சொல்வதைக் கேட்க அவன் விரும்பவில்லை. உண்மையோ பொய்யோ அவளது கொண்டையைப் பிழித்து அவளுக்கு அடித்துத் துன்புறுத்துவதாக ஊரவர்கள் சொல்கிறார்கள். உண்மையில் எனக்கும் அடிக்கடி யகடயாவை விட எனது மனதிலே அவனது மனைவியின் உருவும்தான் தெரிகிறது.

ஜீவந்தி
2014 மாசி திதி 65

வேதங்கள்

சிரேஷ்ட பரீட்சையில் சித்தி எய்தியதன் பின்னர் ஓர் ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்பதுதான் எனது ஒரே ஆசையாக இருந்தது. கிராமியப் பாடசாலைகளில் சிங்களம் கற்பதற்காக தமது பிள்ளைகளை அனுப்பும் ஏழைப் பெற்றோரின் மனதில் அவர்கள் தகுந்த உத்தியோகங்களில் அமர வேண்டும் என் எதிர்பார்ப்பு என்னுடன் தகுதி பெற்றவர்கள் மனதிலும் இருந்தது. இதனால்தான் பெறுபேறுகள் வெளியாகி சில நாட்கள் ஆன போதும் நாம் தினமும் பாடசாலை சென்றோம். வேலைகள் எதுவும் இன்றி ஏதோ பழக்க தோழித்துக்காக பாடசாலை சென்றதனால் பாடசாலையில் இருந்து விடுகை பெற்றவர்கள் என்ற தோரணையில் ஆசிரியர்கள் எம்மை ஒருமாதிரி பார்க்கத் தொடர்க்கினர். பாடசாலைக்குள் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு ஓரிரு ஆசிரியர்களிடம் கதைத்துவிட்டு அருகில் இருக்கும் தேஞ்சீர் கடைக்குச் செல்வது எமது பழக்கமாகிப் போய் விட்டது. அப்பொழுது நேரமும் பத்து மணியாகி விடும். அங்கு தேஞ்சீருமிகுத்துவிட்டு தபால்காரரையும் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்புவது எமது வழக்கமாக இருந்தது. கிராமத்தவராகிய எங்களுக்கு நகரத்தை நோக்கித் திறந்து விடப்பட்ட ஜிந்த இரு கதவுகளையும் தவிர வேறு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. கூட்டில் அடைத்து வைத்து திறந்து விடப்பட்ட பறவை சிலநாட்களுக்கு அதைச் சுற்றியே வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு சிறிது சிறிதாக விலகிச் செல்வதைப் போல நாமும் பாடசாலை செல்லும் பழக்கத்தைப் படிப்படியாகக் கைவிட்டோம்.

ஆசிரியர் உத்தியோகம் கிடைக்கப் பெறாததால் எமது கூட்டத்தில் இருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வெவ்வேறு தொழில் துறைகளைத் தேடிக் கொண்டு செல்லத் தொடர்கினர். ஆசிரியர் தொழில் மீது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்திருந்த நான், மலைநாட்டில் சிரேஷ்ட பரீட்சையில் தேறியவர்களுக்கு ஆசிரியர் நியமனம் வழங்கப்படும் காலத்தில் சிறிது காலம் மலைநாட்டில் குடியமர்ந்து நியமனம் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சித்தும் அது நிறைவேறவில்லை. முன்று நான்கு முறைகள் பயிற்சிப் பாடசாலைப் பரீட்சைக்குத் தோற்றியும் பயனில்லாமல் போய் விட்டது. அப்பொழுது பயிற்சிப் பாடசாலைப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் வயது எல்லை தொண்டிய போதும் ஓராண்டு கழித்தும் காத்திருந்தும் சரிவராத காரணத்தினால் நான் முன்னர் காதலித்த கமலாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டேன். அது அளவு கடந்த காதலாலும், நீண்டகாலம் பழகியதனால் செய்யப்பட்ட திருமணம் என்பதாலும் அவளது தந்தையின் காணியில் ஓர் ஏக்கரும், எனது தந்தை எனக்கென எழுதித் தந்த இரண்டு ஏக்கர்களுடன் இணைக்கப்பட்டது.

தொழில் ஏதும் இல்லாதவருக்கு ஒன்றுமற்ற மூன்று ஏக்கர் காணியினாலும் வருகின்ற வருமானம் வாழ்க்கைக்குப் போதுமானது அல்ல. இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால் இளமைத் தூடிப்பு குறைந்துகொண்டு வருவதாலும், முன்போல் வெறுமனே நகரத்துக்குச் சென்று வீணாகக் காலத்தைக் கழிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டு இருப்பதனாலும், வேலை வெட்டி எதுவும் இன்றி இருப்பது மிகச் சிரமமானது. எம்மைப் போன்ற படித்தவர்கள் விவசாயம் செய்வது என்பது பொருத்தமற்றது. அதுவும் நான் வெட்கத்துடன் அடுத்தவருக்குத் தெரியாதபடி காணியில் வெற்றிலை, மிளகாய், கத்தரி போன்ற பயிர்களை பயிரிட்டேன். படிப்படியாக விவசாயத்தை ஆர்வத்துடன் கற்றுக்கொண்டதால் சிறந்ததொரு விவசாயியாக மாறி விட்டேன். இனியும் வெட்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. பதிலாக மரம் செடி கொடிகளும், எமது பிள்ளைகளும் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதைக் காண பெருமிதமும், மகிழ்ச்சியும் ஏற்படச் செய்கிறது.

விவசாயப் பண்ணையில் விளையும் மரக்கறி, பழவகைகளை மிகவும் இலகுவில் விற்றுப் பணமாக்கக்கூடிய ஒரே இடம் வாரச் சந்தைதான். வீடு வீடாகச் சென்று குறைந்த விலையில் பொருட்களை வாங்கி வாராந்த சந்தையில் அதிக விலைக்கு விற்கும் வியாபாரிகளை விட லாபகரமானது என்று எண்ணினேன்.

பண்ணையில் இருந்து காய்கறி, பழங்களைப் பறித்து சனிக்கிழமை இடம்பெறும் வாராந்த சந்தையில் விற்று மாற்றுப் பொருட்களை வாங்கி வருவது எனது வழக்கமாக இருந்தது.

கொண்டு வந்த காய்கறிகளை விற்றுப் பெற்ற பணத்தின் மூலமாக வாங்கிய பலசரக்குப் பொதியை முதுகில் சுமந்த வண்ணம் சிறிது தூரம் வந்ததும் எனக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்ட பஸ் வண்டியைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்து அமரதாஸ் இறங்கினான்.

எமது ஊருக்கு அடுத்த ஊரில் பிறந்த அமரதாஸ் என்னுடன் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திர தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி சித்தி எய்தியவர்களில் ஒருவன். என்னைப் போன்று அதிக காலம் ஊரில் வீணை காலத்தைக் கழிக்காமல் அன்மையில் கொழும்பில் வாளனாலி திருத்தும் தொழிலகம் ஒன்றில் இணைந்துகொண்டு அங்கு சென்று விட்டான். அத்தொழிலைக்கூட நாம் அப்பொழுது எக்குப் பொருத்தமான தொழிலாக நினைக்கவில்லை. மதிப்புக் கலையாத ஆடை அணிந்து கொண்டு வியர்வை சிந்தாமல் கச்சிதமாக ஓரிடத்தில் அமர்ந்து செய்கின்ற தொழில் விவசாயத் தொழிலை விடச் சிறந்தது என்று கருதப்பட்டது.

இரண்டு மூன்று வருடங்கள் தொழில் செய்து பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு விலகி ஊரில் தனது சொந்த வியாபாரம் ஒன்றைத் தொடங்கியதனால் அமரதாஸவினால் அதிக பணம் உழைக்க முடிந்தது. இதனை ஊரவர்களில் ஒருசிலர் விரிவாக்கிப் பேசுத்தொடங்கினார்கள். “அமரதாஸவுக்கு இப்போ நிலைபரம் நல்லது. வெளிநாட்டிலிருந்தும் சாமான் இறக்குமதி செய்யிறாராமே” என்று பலரும் நினைக்கத் தொடங்கினார்.

தேசிய உடையணிந்து சாமான் பொதியைத் தோளில் சுமந்த வண்ணம் இருந்த எனக்கு அமரதாஸவைப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது. அவனைத் தவிர்க்க முயன்றாலும் முடியாமல் போனது. அதற்கு கால அவகாசம் போத வில்லை. கையில் பயணப்பையை வைத்திருந்தவன் என்னை நோக்கி வந்தான். எனது தோளில் இருந்த சாமான் பொதியைக் கீழே இறக்கி கையில் பிடித்துக் கொண்டேன். நான் அவனை நோக்கி முன்னேற அவனும் என்னருகில் வந்து சுகதுக்கம் விசாரிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

“இனி, இனி எப்படி வாழ்க்கை?”

“சொல்லும் அளவுக்கு மோசமும் இல்லை, நல்லமும் இல்லை.” நான் அதற்குள் அவனது அழகிய பயணப் பையையும், எனது பலசரக்குப் பையையும் ஓரக் கண்ணினால் பார்த்தேன்.

“நீண்டகாலத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கிறோம். ஏதாவது ஹோட்டல் ஒன்றுக்குப் போய் தேநீர் அருந்திவிட்டு கதைத்துவிட்டுப் போவோமே” என்று யோசனை கவரினான் அமரதாஸ். இந்த அபிப்பிராயத்தை நான்தான் முதலில் விடுக்க நினைத்தேன். ஏதோ மனக்குழப்பத்தில் மறந்துவிட்டது.

“ஓ... நானும் நினைத்தேன். சரி சரி போகலாம்” என அதனை அனுமதித்தேன்.

கடையேறி தேநீர் குடிப்பதற்குள் பல விஷயங்களைப் பேசிவிட்டோம். அவன் ஊர் விஷயங்களையும் நண்பர்களின் நிலைகளைப் பற்றியும் விசாரித்தான்.

“எப்படி சுமனரத்ன, கனகரத்னம், எட்வின் எல்லோரும்?”

“அவர்கள் எவரும் ஊரில் இப்போது இல்லை. உத்தியோகம் தேடி பல பாகங்களுக்கும் சென்றிருக்கிறார்கள்.”

“தாம்சேன அகாலத்தில் மரணித்துப் போனானாம் என்ன?”

“இம், பாவம் அப்பாவி.”

“அந்த காக்காய் சுட்டுத் தலையன்... ஜயசேன எங்கே?”

“ஜயசேனாவைப் பற்றி எந்தத் தகவலும் இல்லை”

இதற்கிடையில் அவனது தொழில்துறை மற்றும் கொழும்பு வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

“அமரதாஸவுக்கு வெற்றிக்கொடி பறக்குதாமே?”

“ஆ... மக்கள் என்னைப் பற்றி அப்படியா நினைக்கிறார்கள்? கொழும்பு வாழ்க்கை ஆடம்பரம் நிறைந்ததுதானே! சௌலவ வழிகளும் அதிகம்தான். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அவ்வாறெல்லாம் கிடையாது.”

அமரதாஸ் பாடசாலை செல்லும் நாட்களில் அமைதியானவனாகத்தான் காணப்பட்டான். எவருடனும் அதிகம் பேசமாட்டான். ஆனால் இப்போது நன்றாகப் பேசக் கற்றுக்கொண்டு விட்டான். நான் ஒரு சொல் பேசினால் அவன் பத்துப் பதினெட்டாண்து சொற்களைப் பேசி முடித்து விடுவான். இதற்குக் காரணம் அவன் கொழும்பில் வாழும் சூழல்தான். சுத்தமான புதிய உடைகளை அவன் அணிந்து எடுப்பாகக் காணப்பட்டான்.

அதன் பிறகு “ஓவ்வொருவரும் திருமணம் முடித்து விட்டார்களா?” என திருமண விஷயங்களைப் பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினான். வேறு விடயங்களைப் பற்றிப் பேசும் போது அவ்வளவு ஆர்வம் உள்ளவனாக அவன் காணப்படவில்லை. அடிக்கடி ஏதோ முக்கிய செய்தி சொல்வதற்கு முயல்வது போல உதடுகளைக் குவித்தான். திடீரென ஆடி மாதத்து வெள்ளம் போல அனைத்தையும் கடகடவென பேசிக்கொண்டு போனான்.

“ஜ ஸே ரத்னே! இந்தப் பெண்களைப் போன்ற மூட ஜன்மம் ஒன்று இருக்காது. என்னத்துக்குத்தான் அவர்கள் கலியாணம் கட்டுகிறார்களோ தெரியாது. சும்மா போய் படுகூழியில் விழுகிறார்கள். திருமணம் முடிக்க முன்னே இது ஒரு சுவர்க்க லோகம் என நினைக்கிறார்கள். பின்னர்தான் அவர்களுக்கு சாரி, சட்டை வாங்கப் போனால் உள்ள பிரச்சினை. பிள்ளை குட்டியாகும் போது அம்மா, அப்பா என கையில் தொங்கும் போது சுதந்திரம் இல்லை என்பதை உணருகிறார்கள். ஜயோ திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம். எனக்கு எத்தனை திருமணப் பேச்சுக்கள் வந்தன தெரியுமா? எனக்கென்றால் எத்தனைக்கும் வேண்டவே வேண்டாம். இப்பொழுது இருப்பது நிம்மதி. நினைத்த நேரம் நினைத்ததைச் செய்யவும், நினைத்த இடம் போவதற்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த எத்தனையோ பேர் பெண்களால் கல்டத்தில் விழுந்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? அடுத்தது நாட்டு நடப்புகளைப் பார்க்கும் போது காதுகளில் விழும் செய்திகளும், பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகளையும் அறியும்போது வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போகிறது. நல்ல பெண்ணைத் தேடுவது என்பது முயற்கொம்பாய் இருக்கிறது.”

அவனைத் திருமணம் செய்துகொள்ள நான் வற்புறுத்தவில்லை. ஆனாலும் அர்த்தமற்ற கற்பணங்களால் அவன் என்ன விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை என்னால் அறியமுடியவில்லை.

“எங்கட வீட்டில் கல்யாணம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்க.” அவன் சிறிது நேரத்துக்கப்படும் என்னை விளங்கிக் கொண்டவனைப் போல சிரித்துக் கொண்டே கவரினான்.

“யாருக்கு உமக்கா?”

“இல்லை இல்லை எனது தங்கைக்கு. எனக்கு இன்னும் உறுதியான மனம் இருக்கிறது. சும்மா இருக்க முடியாமலா திருமணம் செய்ய வேண்டும்? இதோ தெரியலியா அடுத்தவரின் திருமணம் என்றாலும் எனக்கு ஒதுங்கி இருக்க முடிகிறதே? சென்ற கிழமையும் நான் ஊரில்தான் இருந்தேன். இன்றும் அதற்கான பொருட்களை வாங்கி அனுப்பினிட்டுத்தான் வருகிறேன். இதற்கான செலவுகளை எங்கிருந்து தேடுவது?”

“குடும்பத்தில் முத்தவனாகப் பிறந்தால் அதை எல்லாம் செய்யத்தானே வேண்டும்?”

“அந்தக் கருமம்தானே! எனக்கென்றால் திருமணமும் ஒன்றுதான். சிறைக்கடமும் ஒன்றுதான். ரத்னாவுக்கு புதிதாக ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. திருமணம் முடித்ததால் உள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றித் தெரியும் தானே!”

“உண்மையில் விவாக வாழ்க்கை பிரச்சினையுள்ளதா?”

எந்தவிதப் பயனும் அற்ற கிரித்துண்டு காலப்போக்கில் பூமிக்கழியில் கிடந்து ரத்தினமாக மாறுகிறது என்ற செய்தியை நான் கேட்டு இருக்கிறேன். அதில் உண்மை இருக்கிறதோ இல்லையோ மிகவும் கசப்பான உண்மைகள் கூட கடந்த காலத்துடன் கலந்து மகிழ்ச்சியாவது இயற்கையின் தத்துவமாகும். பிரமச்சாரியாக இருக்கும் ஒருவர் படுக்கைக்குப் போன பின் ஏற்படும் வேதனைகள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. தனிமனித வாழ்க்கையை விடுத்து குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டதன் பின்னர்தான் தனிமனித வாழ்க்கையின் துன்ப நிலைகளையும், விவாக வாழ்க்கையின் இன்பமான பக்கத்தையும் அறிய முடிந்தது. இது மனிதன், தான் அனுபவிக்கும் சந்தர்ப்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு உள்ள ஆசையினாலாக இருக்கலாம். எப்படியோ நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் அந்த தனிமனித வாழ்க்கையைப் பற்றி என்னி மகிழுப் பழுகி இருந்தேன். அவ்வளவுக்கும் திருமண வாழ்க்கை பிரச்சினைகள் நிரம்பியது என்று நிச்சயித்துக் கொள்ள முடியுமா? அவ்வளவு நேரமாக அவன் பேசியதைக் கேட்டுக் கொண்டு எதிர்ப்புக்

காட்டாமல் அமைதியாக இருந்தேன். இப்பொழுது என்னைப் பற்றி விவேஷமாகச் சொல்லப்பட்டால் நான் அத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு ஆளாகவில்லை. அவனுக்கு விளாங்கப்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

“இல்லை, சிற்சில பிரச்சினைகள் ஏற்படுவது சகஜம்தான். என்றாலும் நாங்கள் நினைக்கிற அளவுக்கு பிரச்சினையில்லை. வாழ்க்கை என்பது இன்ப துன்பம் இரண்டும் கலந்தத்துதானே!” என நான் சொன்னேன். எப்படியானாலும், நான் சொன்னது எனது மனதில் பட்டதைத்தான்.

“என்ன பொய்யோ, ஒரு சயரோக நோயாளி மற்றவர்களுக்கும் சயரோகம் வருவதைத்தான் விரும்புவான். அதேபோல்தான் திருமணம் முடித்த ஒருவன் முடியாதிருப்பவன் சம்மா இருப்பதை விரும்புவதில்லை. எனினும் சுகம் அனுபவிப்பதாகக் காட்டி மற்றவர்களையும் அதற்குள் இழுத்துக்கொள்ளத்தான் நினைப்பார்கள்” என்று சிரித்துக்கொண்டு அவன் சொன்னான்.

அவனது கருத்து எத்தகைய அர்த்தமற்றது என்றால் எனது உள்ளத்தில் கோபம் பொங்கி எழுந்தாலும் சுமுகமான உறையாடல் என்பதனால் பேசாமல் இருந்து விட்டேன்.

“ரத்னேயும் எனது தங்கையின் திருமணத்துக்கு வரவேண்டும். நான் அழைப்பிதழ் அனுப்பி வைப்பேன்” செல்ல ஆயுத்தமாகிய வண்ணம் அவன் கவரினான்.

“ஏன் அத்தகைய பயங்கரமான விஷயத்துக்கு என்னையும் கட்டிப்போடப் பார்க்கிறீர்.” நான் எனது அதிருப்தியை வேறு வழியில் புலப்படுத்த விரும்பினேன்.

“இல்லை, நாங்கள் நண்பர்கள் என்பதால் ஒன்று சேர்வதற்கு இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாகும்.”

“சரி சரி. நான் வருகிறேனே!”

“அப்படியானால் நான் போகிறேன்.” அவன் வெளியில் வந்து கிளைப் பாதைக்குத் திரும்பி கைவீசி விரைவாக நடக்கலானான்.

அமரதாஸ் பேசும் போது ஏதோ ஒரு தாக்கத்துடன் பேசவது போன்று இருந்ததை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. அப்படி நான் நினைக்கக் காரணம் அவன் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னா் சாமான் பொதியைத் தோளில் சுமந்த

வண்ணம் மெது மெதுவாக வீட்டை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்த பொழுதுதான் அவன் திருமண வாழ்க்கையை ஒரு பிரச்சினையாகக் கருதினானா அல்லது திருமணத்துக்குச் செலவு செய்வதை ஒரு தொந்தரவாக நினைக்கின்றானா? அவன் இவ்வளவையும் பேசியது, தான் ஒரு வியாபாரி என்ற எண்ணத்திலா அல்லது மனதுக்குள் ஏதோ ஒன்றைப் புதைத்துக்கொண்டு பேசியதனாலா? என்று ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

அமரதாஸ் சொன்னது போல எனக்குத் திருமண அழைப்பிதழ் ஒன்றினை அனுப்பி வைத்திருந்தான். அவனது தங்கையின் திருமணத்தில் கலந்துகொண்ட போது என்னை அறிந்தவர்களோ அல்லது நான் அறிந்தவர்களோ அங்கு காணப்படவில்லை. ஓரிருவரைத் தெரிந்திருந்தாலும் நான் அமரதாஸ்வுடன் கதைப்பதிலேயே அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டேன். அன்றும் அவனது பேச்சில் திருமண வாழ்க்கையினால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களே எதிராலித்தன. அடுத்தவர்களுடனும் அவ்வாறுதான் கருத்துப் பரிமாறிக் கொண்டான். சிலர் அது கேட்டு நடைக்கத்தனர். சிலர் விலகிச் சென்று விட்டனர்.

அமரதாஸ்வின் தங்கையின் திருமணத்துக்குப் பிறகு நான் அவனைப் பலமுறை பல இடங்களில் சந்திக்க முடிந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் பிரமச்சரிய வாழ்க்கையைப் பற்றிய எண்ணங்கள் சமநிலை அடைந்திருப்பதை அறிய முடிந்தது.

இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு ஏனைய நாட்களைப் போன்று சனிக்கிழமை வாரச் சுந்தையில் திரிந்த வண்ணம் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். சந்தையின் நுழைவாயிலின் திருப்பறமும் வியாபாரிகள் தமது வியாபாரப் பொருட்களைப் பரப்பி உரக்கக் கவிக்கொண்டிருந்தனர். “போஞ், வெண்டி, கத்தரி” என முழுமையாகச் சொல்லாமல் பாதிப் பெயரைக் கவிக்கொண்டிருந்தது மாத்திரமன்றி இரண்டு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய், ஜம்பதுக்கு மூன்று மூன்று ஜம்பது மூன்று” என பட்டும் படாமலும் சொல்வதால் சரியான விலையையேயா, சரியான பொருளையே கண்டுபிடிக்க முடியாது. அத்தனை வியாபாரிகளுடைய குரலும் ஒருமிக்க ஒலிப்பதனால் நன்றாகக் காது கொடுத்துக் கேட்டால்தான் உண்மையை அறிய முடியும்.

சாம்பு வாழைக்காய்க் குவியல் என்னைக் கவர்ந்து கிழுத்தது. சுலையான சாம்பு வாழைக்காய்ப் பொரியல் என் மனதில் ஒருகணம் தோன்றி மறைந்தது.

நான் குனிந்து அதனைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது யாரோ எனது முதுகில் தடவுவது உணர்ந்து தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். அமரதாஸ் சிரித்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் எனது கரத்தில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு பாதை அருகே வந்தான். அவனது முகத்தில் காணப்பட்ட மகிழ்ச்சி என்னிடம் ஏதோ சொல்வதற்கு எத்தனிப்பது போன்றிருந்தது.

“ஜேஸ! எனக்கு அந்த திருமணத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் எனது தந்தையின் மனதை நோக்கிக் கொண்டும் என்பதுதான். தந்தை என்றால் பிள்ளைகளின் தேவைகளை அறிந்திருக்க வேண்டும். இப்போ எனது அப்பாவுக்கு விளங்கி யிருக்கும்.” அவன் ஏதோ சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் சொல்லிக்கொண்டு போனான். நான் எதுவும் புரியாமல் விழித்தேன்.

“எதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறே?” அவன் பேசி முடித்தும் நான் கேட்டேன்.

“அப்பாடியானால் உமக்குத் தெரியாதா?”

“இல்லை. என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது.”

“என்னைப் பற்றி ஒன்றும் கேள்விப்படவில்லையா?”

“இல்லவே இல்லை.” நான் புரியாமல் அவனை நோக்கினேன்.

“ஒன்றுமே தெரியாதா?”

“இல்லவே இல்லை.”

“நான் திருமணம் முடித்து விட்டேன்.” அவன் கள்ளப்பார்வையடின் என்னை நோக்கினான்.

அவனது பார்வையின் பக்கம் நானும் பார்வையைச் செலுத்தினன். (Caltex) கல்டெக்ஸ் தூணைப் போன்ற தோற்றுத்தில் ஒரு யார் ஒன்றறை யார் தூரத்தில் ஏந்தவிதப் பெண் அடையாளமுமற்ற ஒரு பெண் நின்றுகொண்டு எமது பக்கம் பார்வையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தாள். சுமார் மூப்பத்து ஐந்து வயது மதிக்கத்தக்க அவள், அமரதாஸாவைவிட வயதில் மூத்தவளாகக் காணப்பட்டாள்.

எவருடைய மனதும் புண்பட்டிருக்கும் என்று எனக்கு உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. தந்தையின் மனதைப் புண்படுத்தும் நோக்கத்தில் அவன் இந்தத் திருமணத்தைச் செய்திருந்தாலும், அது அவனது தந்தையின் மனதைத் தாக்கியிருக்குமா அல்லது அமரதாஸாவின் மனதைத் தாக்கியிருக்குமா என்பது நிச்சயித்துக்கொள்ள முடியாதவனாக அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். பதிலுக்கு அவனும் சிரித்தாள். அப்பொழுது அவனது அழினின் விகாரத்தன்மை பளிச்சிட்டது.

அமரதாஸ தேநீர் குடிக்கலாம் என அமைத்தான். நான் அதனை கருணை யுடன் மறுத்து விட்டேன். சில நேரங்களில் அமரதாஸவைப் பற்றி மனதில் ஓர் அனுதாபம் ஏற்பட்டாலும் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமல் மனம் சுஞ்சலப்பட்டது.

அன்று நான் வீட்டுக்கு வந்த பிறகும், படுக்கைக்குச் சென்ற பிறகும் அவனைப் பற்றியே எண்ணினேன். அன்று தேநீர்க் கடையேறி கதைத்துக் கொண்டு இருந்ததைப் போல மீண்டும் ஒருமுறை கதைத்துக் கொண்டு இருக்கலாமே! என நினைத்தேன். ஆனாலும் எதைப் பேசவது?

ஜலதோழம் அல்லது

பெண் கொழச்சங்கம்

சோமசிரி தும்மத் தொடங்கினார். ரயியல் பாஸ்ஸை போல தொடர்ந்து தும்பினார். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அவர் 500 மில்லி கிராம் “விட்டமின் சீ” மாத்திரை ஒன்றை விழுங்குவது வழக்கம். அப்பொழுது சில சந்தர்ப்பங்களில் முதிரா தும்மல் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு குஸ்திக்கு வந்துவிடும். தழிமல் வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடி மறைந்து விடும். வெற்றி தோல்வி என்பது ஏகமனதானதல்ல. இருந்தோர் சமயம் எதிரிக்கும் வெற்றி கிடைத்து விடும். அப்பொழுது விட்டமின் எனப்படும் உயிர்ச்சத்துத் தோல்வியுறச் செய்து விடும். சாதாரணமாக எந்நேரமும் தோன்றும் ஜலதோழத்தைப் போன்றதல்ல. இப்படி இருந்தோர் சமயம் ஏற்படும் ஜலதோழம் “ஜலதோழம்” என்று அழுத்திச் சொல்லும் விதம் போன்று அழுத்தமானதுதான். இத்தகைய நேரங்களில் சோமசிரிக்கு சாதாரண ஜலதோழத்தைப் போலன்றி கடும் காய்ச்சலை ஏற்படுத்தி விடும். அந்நேரத்தில் விட்டமின் ஒரு கிளோவை எடுத்தாலும் ஈடுசெய்ய முடியாத அளவுக்கு முன்கி முன்கி கட்டிலே குதி என்று இருந்து விடுவார்.

“யாரது தும்முகிறது?”

“சோமசிரி மகத்தயாதான்.”

“கணவரா? ஜயோ இம்முறையும் அவர் தழிமலைத் தேடிக் கொள்வார் போலிருக்கே. இந்த நாட்களில் “பெண் கொடிச் சமூக

சேவைகள் சங்கத்தில்” போட்டி மும் முரமல் லவோ. இந்த மாதிரியான நேரத்திலதான் அவரு ஏதாவது நோயத் தேஷ்க்கொள்வார். எனக்குச் சுதந்திரமாக வேலைகளைச் செய்யக் கிடைத்தால் இந்த முறை எனக்குத்தான் வெற்றி.”

“அது வெறும் ஜலதோழம்தானே! ரெண்டு நாளில் விட்டுப் போயிடுமே.”

“அப்படி ரெண்டு ஒரு நாளில் ஓடிப்போகும் தழிமல் வரக்கூடியவரா என் கணவர்? இவருக்கு வரும் தழிமல் ஒரு மாதத்துக்கு மேலால் பிடித்து நிற்கும்.”

“அதற்கென்ன நோனா? நோனாட வேலைகள் உங்க பாட்டில் செய்து கொண்டிருங்களே!”

“அந்தா பாரு, நீ என்னை நோனா நோனா என்று மறுபடியும் அழைக்கிறே! உங்கட நாட்டுப்புறத்திலதான் நோனாக்கள் அதிகம் இருக்கிறாங்க. பொடி நோனா, பேபி நோனா, மேரி நோனா என்று. உன்ட வாய் உடங்சா போயிடும் எனக்கு மௌடம் என்று சொன்னா என்ன? மௌடம் என்று கூப்பிடு என்று நான் எத்தனை துடவைகள் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்?”

“நான் மறந்திட்டேன் நோ... மௌட்... அம்...”

“என்னை மௌடம் என்று கூப்பிடிற்றிலி உனக்கு என்ன கஷ்டம்? நன்றாக வாயைத் திறந்து ‘மௌடம்’ என்று கூப்பிடேன்.”

“நல்லது மௌடம்.”

“சமூக சேவைகளில் உனக்குத் தெரியாத பல விஷயங்கள் இருக்குது சுபீ. கணவர் சுகமில்லாம இருக்கிறப்போ சமூக சேவையில் ஈடுபடுத்த என்னுடைய செல்வாக்கை வளர்த்துக்கொள்ள நல்லதொரு ஆயுதம். ஜலதோழம் பிடிச்சி என் கணவர் சாகமாட்டார் என்கிறது எனக்குத் தெரியும். ஏதாவது எனக்கு வேலன்னு வரும் போதுதான் அவருக்கும் நோய் வந்துமே. இப்போ என்ன செய்யிறது? கட்டிய மேளத்தைத் தட்டித்தானே ஆகணும்.”

அப்பொழுது முன்பக்க கேட் வழியாக உள் நுழையும் சாரி அணிந்த பெண்ணைக் கண்டு இருக்கையை விட்டெழுந்து முன்னே வந்தாள் அனுலா.

“ஆ... ஆ... சசீமா வாரும், வாரும். இப்படி உட்காருங்கள்.”

இருவரும் வரெண்டாவில் போடப்பட்டிருந்த விலை உயர்ந்த சோபாக்களில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

“ஜயோ சீமா, பாருமென் எங்கட அவரை. சந்துஷ்ட்குள் புகுந்த மாட்டு வண்டி போல எங்கட போட்டி தொடங்கியதுதான் தாமதம்...”

“ஏன்? ஏன்? என்ன நடந்து விட்டது?”

“ஜயோ சீமா, எனக்கு ஒன்னும் விளங்குதில்ல. இது பெரிசா சொல்லிக் கொள்ளக் கூடிய விஷயமல்ல. நான் இன்னைக்கு கூட்டத்துக்கு வர ரெடியானதுதான் தாமதம் இவரு நோயைத் தேடிக்கொண்டு விட்டாரே!”

“என்ன நடந்திருக்கிறது?” சீமா முன்னரை விடவும் விஷயத்தை அறிவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டனாள்.

“இவருக்கு ஜலதோஷம் பிடித்திருக்கிறது. ஜலதோஷமும் இந்த நேரத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு நோய்தானே! இவருக்கு வரும் தழிமல் ஜன்னி பிடித்தது போல் இருக்கும். நீங்கள் போய் சங்கத்திலுள்ள வேலைகளை முடிந்த அளவு முடித்து வையுங்கள். இவருக்கு மருந்து எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு அவசரமாக வந்து விடுகிறேன், அங்கே யாருக்கும் இதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. சொன்னால் அது தொற்று நோய் போலப் பரவி விடும். யாரும் இதுமாதிரியான சந்தர்ப்பத்தைத்தானே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

“சரி சரி என்னைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியும்தானே? என்னிடம் ஒரு செய்தி சொன்னால் அது பெட்டக்கத்தில் போட்டு பூட்டிய மாதிரி இருக்கும்.”

“ஜயோ அப்படியல்ல, உங்களிடம் வச்சிருக்கும் நம்பிக்கையினால்தானே சொல்லுறங். சரி அப்படியானால் புறப்படுங்கள்... ஆ... தேநீர் ஏதாவது கொஞ்சம் குடித்துவிட்டுப் போவ்களேன்.”

“சரி சரி, அதெல்லாம் சரி. தேநீர் குடித்தது போல்தான்.”

அனுலா சீமாவை வாசல் வரை வந்து வழி அனுப்பி வைத்துவிட்டு நேரே தனது கணவர் படுத்திருக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

“அவசரமாக ரெடியாகுங்க... அவசரம்.”

“அவசரமாக ரெடியாகச் சொல்லுறே எங்கே போவதற்கு?”

“எங்கும் போகவல்ல, டாக்டரிடம் போகத்தான்.”

“டாக் டரிடமா... ஏன் எதற்கு?”

“என்ன கதை கதைக்கிறியல் சின்னப்பிள்ள போல. இந்த ஜலதோழித்துக்கு மருந்து எடுக்க வேண்டும்.”

“துமிமலுக்கு மருந்து எடுக்கிறதா? என்ன வேடுக்கையான கதை இது?”

அது ஒரு வேடுக்கையாக இருந்தது அப்போது. இப்போ இது ஒரு நோய்; யானைக்கும் ஏற்படுகிறது. அக்காலத்தில் புத்த பெருமானைக் கொல்ல அனுப்பப்பட்ட யானைக்கும் ஜலதோழி பிழிக்கவில்லை. இப்போ அது வைரஸ் மூலம் ஏற்படுது.”

“அந்த யானைக் கதையைல்லாம் வெறும் கற்பனைதான்.”

“நீங்கள் இந்த உபதேசமெல்லாம் சொல்லுவது நான் பெண்கள் கொடி விருதுக்காக போட்டி போடுறதற்கு முன்வந்ததனால்தானே! ஏன் நீங்கள் அந்தனை பொறாமை கொள்ள வேண்டும்? அந்தகையதொரு விருது கிடைப்பது என்பது எமது குடும்பத்துக்கு மாத்திரமல்ல முழுப் பரம் பரைக்குமே பெருமைதானே!”

அனுலாவின் தாக்குதல் சரியான இடத்தைப் போய்த் தாக்கியது. என்றாலும், சோமசிரிக்கு இது தேவையானாலும், இல்லா விட்டாலும் இப்பயணத்தைத் தடுக்க முடியவில்லை. அவள் மீண்டும் மீண்டும் இதனை வலியுறுத்துவது என்மீது அவள் வைத்திருக்கும் அன்பினால்தான் என எண்ணி சோமசிரி டாக்டரிடம் செல்ல இணாங்கினார்.

மருந்துச்சாலையில் அனுலா சிறிது அவசரப்பட்டாள். அங்கிருந்த பெண்கள் வரிசையில் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் சம்பிரதாயத்தைப் பேணுபவர்களாக இருந்தனர். என்றாலும் அனுலா அதனைப் பேணியதாகத் தெரியவில்லை. பெண்கள் கொடி விருது பெறுவதற்கு அந்தச் சம்பிரதாயம் பொருத்தமற்றது என எண்ணினாள்.

“டாக்டர் இவருக்கு வைரஸ் ஒன்று...” அவள் தன்னை ஒரு நவீன வைத்திய விஞ்ஞானத்தைப் பற்றி அறிவு உள்ளவள் போல் காட்டிக் கொண்டாள். சோமசிரிக்கு புல்லிருத்துப் போய்விட்டது. அவர் எதுவும் பேசவில்லை. டாக்டர் சுற்றுச் சிரித்துக் கொண்டார்.

தந்திரமான டாக்டருக்கு இதை விட்டால் வேறு ஏது சந்தர்ப்பம். அவர் தனது 'ஸ்தடஸ் கோப்'யை சோமசிரியின் நெஞ்சில் வைத்தார். "நன்றாக மூச்ச விடுங்கள்... ஹூம்... நன்றாக மூச்ச விடுங்கள்." பின்னர் இரத்த அழுத்தக் கருவியை கையில் கட்டி இயக்கினார். தனது எதிரில் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கருவியின் பாதரசம் மேலும் கீழும் ஓடியது. இந்தக் கணவனும் மனைவியும் நாணையத்தின் இருபக்கம் போன்று இல்லை என்பதை நினைத்துக் கொண்டார் டாக்டர்.

"பிரவர் என்றால் இல்லை."

பின்னர், இரத்தப் பரிசோதனை, சிறுநீர்ப் பரிசோதனை, அது இது என்று பல பரிசோதனைகள் டாக்டருக்கு வேண்டிய மாதிரி.

"சிறியதொரு கிருமிதான். பயப்படத் தேவையில்லை. நான் அதற்கு மருந்து தருகிறேன், சரியாகி விடும்." தனது பக்கம் இருந்த சகல பரிசோதனை ரிப்போட்டுக்களையும் பார்த்தவன்னாம் சுற்றினார் டாக்டர்.

இவ்வளவுக்கும் டாக்டரின் கட்டணம் 1500 ரூபா ஆகியது. எவ்வித உலோபித் தனமும் இன்றி அதனைச் செலுத்திய அனுலா டாக்டரிடம் தன்னைப் பற்றிய அறிமுகத்தையும் செய்துகொண்டாள்.

"டாக்டர் நான் அனுலா சோமசிரி. சமூக சேவை செய்து வருகிறேன். நாளைக்கு நிவாரணம் வழங்க அம்பாந்தோட்டைக்குப் போக இருக்கிறேன். அதற்கு முன்னர்தான் இவருக்கு மருந்து எடுத்துக் கொடுத்து விட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேன்."

"ஓ... மிகவும் உயர்ந்த ஒரு சேவை, இம்மாதிரி ஆட்களிடம் நாங்கள் அதிக பணம் வாங்கக் கூடாது. கவியர் இந்த மெடத்திடம் எடுத்த பணத்தில் 25 மூபாவைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள்" எனக் காசாளரிடம் கூறிவிட்டு "மினிஸ் சோமசிரி, வெள்ள நிவாரணம் எல்லாம் கொடுத்து விட்டு ஏதேனும் தேவைகள் ஏற்படுமோக இருந்தால் நீங்கள் நிச்சயம் மீண்டும் இந்தப் பக்கம் வந்துவிட்டுப் போங்கள்."

கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்னர் வைரஸ், பின்னர் தொற்றுநோய். தீப்பொழுது கிருமித் தொற்று. பரவாயில்லை எல்லாத்துக்கும் 1500 ரூபாவில் எனது சமூக சேவைக்கு இருபத்தி ஐந்து ரூபா கிடைத்து விட்டது.

“ஜயோ, ஏன்தான் இப்படியெல்லாம் யோசிக்கிறீங்களோ தெரியாது. அன்றைக்கு அந்த உதேனிக்கு கிருமித் தொற்று ஏற்பட்டு கவிடப்பட்டு தூக்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார்கள். திரும்ப வரும்போது பத்து லட்சம் ரூபா செலவழித்து விட்டு நடந்துதானே வந்தாள். ஆரம்பத்திலேயே கண்டறியக் கிடைத்தது நாங்கள் செய்த அதிஷ்டம். என்னைப் பற்றி பாக்டர் முன்னமே அறிந்திருந்தால் இன்னும் மருந்துக் கட்டணத்தைக் குறைத்து இருப்பார். அதுவுமல்லாமல் இந்தக் காலம் மருந்துப் பொருட்களும் விலைதானே!”

அனுலா தனது கணவரை வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து கட்டிலில் கிடத்தி, போர்வையால் போர்த்தி ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பார்த்துவிட்டு கூட்டத்துக்குச் சென்றபோது அங்கே அநேக வேலைகள் முடிந்திருந்தன. அதே நேரம் பலர் அவளைச் சுற்றி நின்று கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினர்.

“என்ன அனுலா சோமசிரிக்கு எப்பாடி? நியுமோனியா லேசான நோயல்ல. கவனமாக இருக்க வேண்டும். நாங்கள் கூட்டப் பூர்த்தும் சோமசிரியைப் பார்க்க வர திட்டமிட்டு இருந்தோம்.”

அனுலா ஆழப்போய் விட்டாள்.

“நீங்கள் எதைப் பத்தி பேசரீங்க. எனக்கென்றால் ஒன்றும் விளங்கேல்ல.”

“ஏன், சுசீமா வந்து எல்லோரிடமும் சொல்லி விட்டாள் சோமசிரிக்கு நியுமோனியா வந்து எழுந்திருக்கவும் முடியாது என்று.”

“ஜயோ இந்த சுசீமா எங்கே?”

“இதோ இப்ப இங்கேதான் இருந்தானே!”

“இல்லை இல்லை. அனுலா இங்கே வரும்போது சுசீமா அந்த வழியாலே போயிட்டாள்.”

“ஜயோ இப்படி ஓர் அறியாயமா?”

“இவ்வளவு நெருக்கமாகப் பழகியும் அவன் இப்படிச் செய்து போட்டானோ! ஒன்றுமில்ல. பெண் கொடி விருது எனக்கு கிடைத்துவிடும் என்ற பொறுமைதான்.”

அதன் பின்னர் அனுலாவுக்கு வேலைகள் எதுவும் ஓடவில்லை. எப்படியோ மிகுந்தி வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு வெள்ள நிவாரணம் வழங்குவதற்காக அம்பாந்தோட்டைக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வதாகக்கவறிப் புறப்பட்டாள்.

“சுபி” அனுலா வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே வேலைக்காரியை அழைத்தாள்.

“வருகிறேன் நோனா... இல்லை இல்லை வருகிறேன் மெடம்.”

“அந்த என்.ஐ.ஐ.வினால் தூப்பட்ட நிவாரணப் பொருட்கள் உள்ளேதானே இருக்கிறது?”

“மகத்தயா அறைக்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடந்தாரே தவிர வெளியில் வரவேயில்ல மெடம்.”

“நான் மகத்தயாவைப் பற்றிக் கேட்கல்ல. நிவாரணப் பொருட்களைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன். அந்தப் பொருட்கள் எல்லாம் அறையில்தானே இருக்குது? அந்த அறையைத் திறந்து பால்மா, தகரத்தில் அடைச் சுணவுப் பொருட்கள், துவாய், சால்வை, பெட்சீ எல்லாம் எடுத்து வந்து சாரதிக்குக் கொடு. வேனுக்கு ஏற்றட்டும். காலையிலே புறப்பட வேணும். வேறு வேலை செய்ய நேரம் கிடையாது.”

“நல்லது மெடம்.”

சுபி, சாரதியின் உதவியுடன் அதிகமான பொருட்களை வாகனத்தில் ஏற்றியதன் பின்னர் அனுலா அந்த கிடத்துக்கு வந்தாள். இலோசான பேராசை அவளது மனதை வருடியது. “சும்மா ஆங்கேயும், இங்கேயும் அலைஞ்சி திரியிற பெடியன் பெட்டைகளுக்கு இவ்வளவு நல்ல மிருதுவான, பெறுமதியான படுக்கை விரிப்புக்கள் எல்லாம் தேவையில்ல. அவன் கள் இதை விற்றுத் தூள் குடிப்பானுகள். அது பெரிய அநியாயம் உண்மையிலேயே அலைஞ்சி, திரிஞ்சு கண்டப்படுறது நாங்கதான்.”

“சுபி, என்ன என்ன பொருட்கள் எல்லாத்தையும் வாகனத்தில் ஏத்தினே?”

“பால்மா, உணவுச் சாமான்க, பெட்டு சீட்டு, ஆடைங்க எல்லாம் ஏத்திட்டேன் மெடம்.”

“இதை எல்லாம் பங்கிட்டு முடிக்க ஒரே நாளில் முடியாதுப்பா.காலாவதியாகும் திகதி குறிக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்கள், பானங்களை வச்சிட்டு மத்த எல்லாப் பொருட்களையும் கொண்டு போய் இருந்த இடத்திலேயே வைத்துவிடு.”

“ஏன் மொடம் ஒரு நூல் பட்டுக்காவது ஆசைப்பாத நீங்கள், இன்னைக்கு ஏன் இப்படிச் சொல்லுவார்ந்க? இதனைக் கொண்டுபோய் கொடுக்கிறவாங்களுக்கு கொடுத்து முடித்துவிட்டால் சரிதானே!”

சுபீ சொன்னது உண்மைதான். அவள் சொன்னதில் முதல் பகுதி சந்தோஷத்தையும், பிற்பகுதி அனுலாவை அதிருப்திக்கும் ஆளாக்கியது. அவற்றைத் தனது தேவைக்கு அவள் பயன்படுத்திக்கொள்ள நினைத்தாலும் உடனே உள்ளத்தில் இருந்த அந்த என்னைத்தை விலக்கிக்கொண்டு விட்டாள். என்றாலும் சுபீ சொன்ன யோசனையை அவள் ஏற்றுக்கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“அதிகப் பிரசாங்கித் தனத்தை விடுத்து நீநான் சொன்ன வேலையைச் செய்.” சுபீ ஒன்றும் பேசவில்லை. அனுலாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றிவதில் ஈடுபட்டாள்.

அனுலாவின் அம்பாந்தோட்டை வெள்ள நிவாரண வேலைகள் வெற்றிகரமாக முடிந்ததும் அங்கு நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்திலும் கலந்து கொண்டாள். அவளது சேவையைப் பாராட்டிப் பேசும் போது சிலர் அவரை அனுலா அரசிக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசினார்கள். எப்படியோ அவள் வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது வண்ணத்துப் பூச்சியைப் போல இலேசாகக் காணப்பட்டாள்.

“மகத்தயாவுக்கு என்ன, எப்படியிருக்கிறார்?” அவள் வீட்டுக்குள் நுழையும் போதே எதிர்ப்பட்ட ஈபியைக் கேட்டாள்.

“மகத்தயாவுக்கு இப்ப நல்லம் மொடம்.” அவள் தனது திறமையைக் காட்டுவது போல பெருமையாகக் கூறினாள்.

“நல்ல வேளை அவர் டாக்டரிடம் வரமுடியாது என்று பிடிவாதமாக இருந்தப் பான் கவட்டிச்சென்று மருந்து வாங்கிக் கொடுத்திருக்காவிட்டால் அந்த நோய் அவரை எங்கே கொண்டு போய் விட்டிருக்குமோ தெரியாது.”

“இல்லை மெடம். அப்படியல்ல, நீங்கள் கொண்டு வந்த மருந்தில எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. மகத்தயா நேற்று தூம்பியபடி தலைப்பாரம், தலைவளி, மூச்சவிட ஏலாது என்று கட்டிலே கதி என்று இருந்தாரு. அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க ஏலாம் தெருவில் இருந்த ஓர் எலுமிச்சை மரம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து அதன் இலைகளைப் பறித்து வந்து நன்றாக அவித்து ஆவி பிடிக்கச் சொல்லி பெட்சீட்டைப் போர்த்தி விட்டேன். அவர் சின்னப் பிள்ளை போல ஆவியினால் வியர்க்கும் போது அதைத் தூக்கி ஏறிந்து விடுகிறார். பின்னர் நான் என்ன பண்ணினேன் தெரியுமா? அவரது முதுகில் ஏறி யானை முதுகில் பிரயாணம் செய்யிறது போல அவரை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டேன். பெட்சீட்டை இரண்டு பக்கமும் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டதனால் நன்றாக ஆவி படிந்து வியர்வை கொட்டியது. அவர் சுப்தம் போடும்வரை அப்படியே செய்தேன். இப்போ எல்லாம் சரியாகி விட்டதென்றால் பாருங்களேன்.”

அனுஸா என்றும் இல்லாத வகையில் இங்குதான் சுபி மீது எரிந்து விழுந்தாள்.

“இங்கபாரு சுபி, நீ அளவுக்கு அதிகம் போறாய். மகத்தயாவோட அப்படி தேவையில்லாத விளையாட்டுக்கெல்லாம் போகாதே. இது முதல் தடவை என்பதால் உன்ன மன்னிச்ச விடுறேன். மறுபடி மகத்தயாவோட இப்படி நடந்து கொண்டால் நேரே வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான். நினைவில் வச்சிக்கொள் சரிதானே!”

நூல் நிலையம்

அடுஞ்சன் தான் நிர்மாணித்த நூல் நிலையக் கட்டிடத்தின் மேல் மாழியில் வசதியான கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்தவாறு எதிர்ப்புறம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இந்த நூல் நிலையமும் இந்தப் பார்வையும் நிகழ்வதற்கு நீண்டகாலமாக ஒரு யதார்த்த சிந்தனை அவனுள் எழுந்திருந்தது. இப்படி இருக்கையில் சில நேரம் தான் சிறு வயதில் செய்த ஒரே ஒரு களவு அல்லது வாழ்க்கையில் செய்த ஒரே தவறாக அதனை எண்ணுவதுண்டு. அன்று முதல் புத்தகங்கள் வாசிக்கும் பழக்கம் அவனுள் ஆழமாக வேறான்றி இருந்தது. அங்கு கேள்வியின் அளவுக்கு விநியோகம் இடம்பெறவில்லை. அன்று அப்பகுதி, நூல்களைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு சிறு பாலை வனமாகவே காட்சி தந்தது. நூல் பரிமாற்றம் செய்யவோ, விளை கொடுத்து வாங்கவோ வசதிகள் காணப்படவில்லை. புத்தகம் ஒன்றைக் கொள்வனவு செய்வதாக இருந்தால் சுமார் பன்னிரண்டு மைல்கள் நடந்து வர வேண்டியிருந்ததோடு பஸ் பிடிப்பதென்றால் நான்கு மைல் தொலை நடந்து கம்பஹாவுக்கு வந்தால்தான் சாத்தியமாகும்.

அப்படி அவன் செய்த களவு என்னவென்று பார்த்தால் தனது தந்தையின் பணம் வைக்கும் மேசை லாச்சியினுள்ளே தனது சிறிய கையை நுழைத்து ஜிரண்டு அல்லது மூன்று ஏராவை எடுத்துச் சென்று தபாலாபீஸில் கொடுத்து காசுக்ட்டளை அல்லது தபால் கட்டளை மூலமாக நகரத்தில் உள்ள புத்தகக் கடைக்கு அனுப்பி

தனக்குப் பிழித்த நூலைப் பெற்றுக்கொள்வதுதான். மற்றைய கிராமத்தவர்களைப் போலவே அவனது தந்தைக்கும் இப்படியாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்படும் புத்தகங்கள் அவர் கடையிலிருந்து வாங்கி வரும் கருவாட்டுக் குட்டியின் அளவு கூடப் பெறுமதியாய்த் தெரியவில்லை.

என்றாலும் ஆனந்தன் தனது நண்பர்களுடன் இது பற்றிச் சொல்லிப் பெருமைப்படுவான். நண்பர்களுக்கும் இதில் ஆர்வம் உள்ளது என்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். நீண்ட நாட்களாக உள்ளத்தில் உறைந்திருந்த ஆசை காலப்போக்கில் வளர்ச்சியடையத் தொடர்கியது. தன்னிடம் இருந்த பத்துப் பதினெண்ந்து புத்தகங்களை மேசை ஒன்றின் மீது அடுக்கி வைத்து தனது வீட்டில் நூல் நிலையம் ஒன்றினை ஆரம்பித்ததும் தான் அந்த உணர் வகள் வெளிப்பட்டன. என்றாலும் பாடப்படியாக வளர்ச்சி கண்ட நூல் நிலையம் மூன்று நான்கு மாதங்களில் மாயமானது. புத்தகம் இன்றி வெறுமை கண்டதன் மூலம் மரணப்படுக்கையில் அது வீழ்ந்தது.

ஆனந்தனின் நூல் நிலையக் கணவு பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் நனவாகியது. பல தடைகளைத் தாண்டிய பின்னர் நிறைவேறிய போதும் அவன் முன்னரை விடுவும் சிறப்பாக அமைத்துக் கொண்ட நூல் நிலையம் மேல் மாடியில் வசதியான கதிரையில் கால்களை நீட்டி நிபிர்த்தி அமர்ந்த வண்ணம் யதார்த்தவாத உலகத்தில் பார்வையைச் செலுத்தியவனாகக் காணப்பட்டான். அதில் முதலில் நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்த புற்றுரையும், அதற்கு மேலால் அழகிய நெல் வயல் வெளியும் காட்சியளித்தது. கல்லொன்றின் மீது தவழ்ந்து வரும் நீரோடையின் ஒசை காதுக்கு இனிமை சேர்த்தது. நீல வாளத்தில் இடை இடையே வெண்மேகங்கள் நீந்திக்கொண்டிருந்தன. மழைக்காலங்களில் இருண்டாலும் நீநிப்பதில்லை. அதற்குக் கீழ் மிருகங்களினதும், வனஜீவிகளினதும் நடமாடும் சந்தர்ப்பத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அவை எவ்வளவு சமாதானமானவையாகக் காணப்படுகின்றன.

“உங்களைச் சந்திக்க யாரோ வந்திருக்கினம்.” - அது கீழ்மாடியில் அமைந்திருக்கும் நூல் நிலையத்தில் கடமையில் இருக்கும் பெண்ணின் குரல். அக்குரல் அவனது மைய்யுடம் புக்குக் கேட்டாலும் மானசீக செவிகளில் விழுவில்லை. இது அந்தப் பெண்ணுக்குப் புதிய அனுபவமல்ல.

“உங்களைச் சந்திக்க ஒருத்தர் வந்திருக்கிறார். அரிதான நூல் ஒன்றைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.” மீண்டும் அவள் சொன்னாள்.

“அரிதான புத்தகம் ஒன்று” என்ற சொற்கள் செவிகளை ஊடறுத்துச் சென்றதும் தான் தாமதம், கதிரையில் இருந்து அவன் எழுந்து நின்றான்.

ஆனந்தன் கீழே வரும் போது இரண்டு மூன்று பேர் புத்தகத்தைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் ஆனந்தவின் கைகளில் கொடுத்து விட்டு அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். காலத்தின் இயல்பான சேதத்தைத் தவிர வேறு பாதிப்புக்கள் அந்தப் புத்தகத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை.

அது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு புத்தகம். அதாவது “ஆயிரத்து எண்பத்து எண்ணூற்றுறைம் ஆண்டுக்கு உரியது.” ஒருவர் கவுரினார்.

“சிங்கள இலக்கண நூல் ஒன்று! அதிசயமாக இருக்கிறது. எழுதி இருப்பவர் ஒரு வெள்ளைக்காரர். அதுவும் வெள்ளைக்கார மதப் போதகர் ஒருவர்.”

“அனேக இலக்கண அமைப்புக்கள் இன்றைக்கும் பொருந்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. என்ன கருத்தில் எழுதினாரோ எனக்குத் தெரியாது.”

“இதுவும் அக்காலத்தில் மார்க்கத்தைப் பரப்புவதற்கு வெள்ளையர் மேற் கொண்ட ஒரு வழிமுறையாகும். சுதேசியர்களுக்கு அவர்களது மொழியிலேயே சொன்னால்தான் அது இலகுவில் மனதில் பதிந்து விடுகிறது. அதற்கு உதவும் விதத்தில் கிறிஸ்தவப் போதகர்கள் சிங்கள இலக்கணத்தைக் கற்பிப்பதற்கு எழுதப்பட்ட புத்தகம்தான் இது. இதோ எழுதியவரின் பெயர்க்கூட்டுக் காணப்படுகிறது. ‘எஸ்.எஸ்.லாடூஸ்’ கடதாசியும் நல்ல தரத்தில் இருக்கிறது. அச்சுப் பதிவும் அபாரம். யார் இதனைக் கொண்டு வந்தது?”

“இதோ இவர்தான்.” ஓரளவு அழுக்கடைந்த ஆடையை அணிந்திருந்த இளைஞர் ஒருவனை அவள் காட்டினாள்.

“உமக்கு எங்கிருந்து இந்தப் புத்தகம் கிடைத்தது?” ஆனந்தன் அந்த இளைஞரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“வளவு ஒன்றின் குப்பைத் தொட்டியில் கிடந்தது ஸார்.”

“இப்பொழுதெல்லாம் வளவுகளின் குப்பைத் தொட்டிகளில்தான் இத்தகைய புத்தகங்கள் இருக்கும். நீர் இதனை விற்பதற்காக கொண்டு வந்தீரா?”

“இல்லை இல்லை ஸார். இதனை நூல் நிலையத்துக்கு அன்பளிப்பாகத் தருத்தான் கொண்டு வந்தேன். இது, இது போன்ற நூல் நிலையத்தில் இருந்தால் தான் யாருக்காவது பிரயோசனப்படும். எங்கள் யாருக்கும் பயன்படாது.”

ஆனந்தன் புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கலானான்.

“இது மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்த புத்தகம் ஒன்று. அழக்குப் பாந்திருப்பதால் அதன் விலை சரியாகத் தெரியவில்லை. எங்களது திருப்திக்காக நீர் எவ்வளவாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” ஆனந்தன் நூறு ரூபா நேரட்டு ஒன்றை அந்த இளைஞனிடம் நீடிய வண்ணம் சொன்னான்.

“இல்லை இல்லை. நான் இதற்கு விலையாக பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டால் அன்பளிப்பு என்ற சொல்லுக்கு அர்த்தம் இல்லாமல் போய்விடும். மனமகிழ்ச்சியும் இருக்காது.”

“ஹா... ஹா... அதுவும் அப்படியா? சரி சரி அப்போ உமக்கு மிகவும் நன்றிகள். நீர் இன்பத்தை அனுபவியும். திருப்தி சந்தோஷம் என்பது பணம் கொடுத்து வாங்க முடியாது.”

அந்த இளைஞன் சென்றதன் பின்னால் பலரும் அந்த நூலைப் பற்றி சிலாகித்துப் பேசத் தொடங்கினர்.

“இது அன்று சதக் கணக்குக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் இன்று அதன் பெறுமதி ஆயிரம் ரூபாவுக்கும் மேல் விலை போகும்.”

“இப்படிப்பட்ட புத்தகங்கள் நூள் செல்லச் செல்ல பெறுமதி கவடிக்கொண்டே போகும். ஜோப்பாவில் சிங்களம் கற்பிக்கின்ற சில பல்கலைக்கழங்களில் இது போன்ற புத்தகங்களை பத்தாயிரம் ரூபா கொடுத்தும் வாங்குவார்கள்.”

சிறிது நேரத்தில் எல்லோரும் கலைந்து சென்றனர். விலை மதிப்பற்ற புத்தகத்தைப் பற்றி பேச்சு அந்தோடு நின்று விட்டது. மறுநூள் மீண்டும் அங்கு கடமை புரியும் பெண்ணுக்குத்தான் அதன் நினைவு வந்தது.

“ஸார், நேற்றுக் கிடைத்த அந்த கிடைப்பதற்கு அரிய நூலை எடுத்தீர்களா?” அவள் வழுமை போன்று மனோலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனிடம் கேட்டாள்.

“இல்லை. நான் எடுக்கேல்ல.”

“அது வைத்த இடத்தில்தான் இருந்தது. நான் இப்போ அதை எடுத்துப் பட்டியல் படுத்துப் பார்க்கைக்க அதைக் காணல்ல. அரிதான புத்தகங்களின் கீழ் அதனைப் புதிவு செய்ய வேணும். எல்லா இடங்களிலேயும் தேடிட்டேன். காணவியே ஸார்.”

“வேறு புத்தகங்களுடன் கலந்து செக்ஷன் மாறியிருக்கலாம். அதுவுமல்லாமே எவரும் அதனைக் களவாடக் கூடிய புத்தகமல்ல அது.”

மீண்டும் நூல் நிலையம் முழுவதும் தேடியும் அந்தப் புத்தகம் கிடைக்கவே யில்லை. அதன் பின்னர் முன்தினம் நடந்த கலந்துறையாடல் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.”

“நேற்று யார் அந்த இடத்தில் நின்றிருந்தார்கள்?”

“அதைப் பற்றியென்றால் சரியாக நினைவில்லை. ஆனாலும் எங்களுக்கு அறிமுகமில்லாத இரண்டு ஒருவர் இருந்தாங்க.”

“அவ்விடத்தில் புத்தகத்தின் பெறுமதி பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டதுதான் காணாமல் போனதற்கு காரணமாகும்.”

மூன்று மாதங்கள் கழியலாயின. இக்காலத்தில் காணப்படாத புத்தகம் கிடைக்கப் பெறாத புத்தகமாகக் கணிக்கப்பட்டது. மனதில் பதியக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு ஒரு பாரமாகத் தெரியவில்லை.

ஒருநாள் காலையில் முன்னர் கண்டிராத ஒரு நபர் ஆனந்தவின் வீட்டு முற்றத்தில் காணப்பட்டான். அவனது கையில் காணப்பட்ட கடுதாசி உறையில் ஏதோ இருப்பது போலத் தோன்றியது.

“ஏன், என்ன?” ஆனந்தன் கேட்டான்.

“இல்லை. ஒன்றும் இல்லை.”

“ஒன்றும் இல்லாம் இங்கு என்ன செய்கிறாய்?” அவன் போலியான தனது நடிப்பை வெளிக்காட்டினான்.

“என்னிடம் மிகவும் பெறுமதி கூடிய பழைய புத்தகம் ஒன்று உள்ளது.”

“அரிதான புத்தகம்...? எங்கே கொடு பார்க்கலாம்.”

அவன் தனது கையில் இருந்த கடதாசி உறையைத் திறந்து அந்த நிறம் மாறிய புத்தகத்தை எடுத்து ஆணந்தனிடம் கொடுத்தான். புத்தகத்தைக் கண்டதும் ஆணந்தன் திடுக்கிட்டுப் போனான். அது உள்ளார்ந்தமாக நிகழ்ந்ததால் வந்திருந்தவனுக்கு விளங்கவில்லை. அந்தப் புத்தகம் வேறு எதுவுமல்ல. சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் இங்கிருந்து காணாமல் போன விலைமதிக்க இயலாத புத்தகம்தான் அது. அப்படியானால் அது அந்த லாடுஸின் இலக்கண நூல்தான்.

“எதற்காக இங்கே கொண்டு வந்தீர்?” ஆணந்தன் எந்தவித பதற்றமும் இன்றிக் கேட்டான்.

“பழையதானாலும் இது மிகப் பெரிய பெறுமதியான புத்தகம். இது போன்ற புத்தகசாலைகளுக்குத்தான் நல்லது.”

“யார் சொன்னது?”

“இதை எனக்குத் தந்தவர்.”

“யார் அந்த ஆள்?”

“எனக்கும் சரியாகத் தெரியாது. அமுனுக்புர பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர். இது அவருக்குக் கிடைத்த அன்பளிப்பாம். இது ஜயாயிரம் ரூபா மதிக்கும். வெள்ளைக் காரர் என்றால் பத்தாயிரத்துக்கு என்றாலும் எடுப்பாராம். ஆனால் அவர் பலிடம் காண்பித்துப் பார்த்தாராம். எவரும் வாங்கவில்லையாம். வெள்ளைக்காரனிடம் கொடுத்தபோது தூக்கி ஏறிந்து விட்டாராம்.”

இது பின்னால் விரட்டக்கூடிய பிரச்சினையைல்ல. அப்புத்தகம் தன்னுடையவோ, நண்பனதோ, தனது நூல் நிலையத்துக்கே சட்டப்படி சொந்தமானதல்ல. வேறு எந்த வகையில் சிந்தித்தாலும் பிரச்சினைக்கு உள்ளாகக் கூடியதல்ல. அதிலிருந்து விலகி விடுவதுதான் அறிவுக்கு நல்லது.

“உமக்கு இந்தப் புத்தகத்துக்கு எவ்வளவு வேண்டும்?”

“குறைந்தது ஆயிரம் ரூபா.”

“ஆயிரம் ரூபா...? இதனை இங்கே கொண்டு வந்ததால் ஜந்து ரூபாய்த் தருகிறேன்.”

“நல்லது ஸார். எனக்கு பத்து ரூபா தாருங்கள்.”

ஆனந்தன் அவனுக்கு இருபது ரூபா கொடுத்துவிட்டு அந்த அரிய புத்தகத்தை விலை கொடுத்து வாங்கினான்.

பெரிய இலாபம் கிடைத்ததைப் போல வந்தவன் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பிச் செல்வதை அதே இடத்தில் நின்றவாறே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் ஆனந்தன்.

**ஞானம்
2014 - பெப்ரவரி**

காட்டு ரோஜா

அலுக்கடையில் சாங்சி ஆரச்சித் தோட்டத்தில் இருந்த சகல வசதிகளும் பொருந்திய வசதியான அறையை விட்டு தெமட்டகொடைப் பகுதியில் உள்ள ஓர் அனைக்கலை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு வந்ததைப் பற்றி பலபேர் என்னிடம் கேள்வி கேட்டு விட்டார்கள். சாங்சி ஆரச்சித் தோட்டம் குடியிருப்பதற்கு ஏற்றதல்ல எனப் பலபேர் சொல்லுகிறார்கள் எனினும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அங்கு எதுவிதப் பிரச்சினையும் இருக்க வில்லை. எவருடைய தலையீடும் இருக்கவில்லை. சொத்து சுகங்களையும், சுற்றியிருக்கும் உலகத்தையும் பற்றிய கவர்மையான உணர்வுகள் எதுவும் இல்லாது இருந்த நான் எதுவித பிரச்சினைகளும் இன்றி காலம் கழித்தேன்.

இருமாடிகளைக் கொண்ட அந்த விசாலமான வீட்டின் கீழ் மாடியில்தான் எனது அறை அமைந்தது இருந்தது. அதன் முன் பக்கம் பெரியதூரு வியாபாரஸ்தாபனத்தின் பொருட் களஞ்சிய மாக இருந்தது. தனியான கதவு, தனியான குளியலறை கழிவறை களுடன் கட்டிடத்தின் பின்பக்கமாக ஒன்றியணைந்ததாகக் காணப்பட்டது. இப்பிரதேசத்தில் இல்லை என்று சொல்லும் அளவுக்கு மலர்கள், பழங்களுடன் பூத்துக் குவங்கும் வீட்டுத் தோட்டமும் அதன் முன் பக்கத்தில் காணப்பட்டது. வீட்டின் மேல் மாடியில் இலங்கை வங்கியின் அதிகாரியும், அவரது மனைவியும்

குடியிருந்தனர். எதிர்பாரத விதமாக எனக்குக் கிடைத்த அறையை நினைத்து அதிகம் சந்தோஷமும், திருப்தியும் அடைந்தேன்.

இந்த வீட்டின் இடதுபுறமாக ஓரளவு வசதியான இன்னொரு வீடு காணப்பட்டது. அந்த வீட்டில் தியாகராஜன், அவர் மனைவி சரஸ்வதி மற்றும் கோபாலன் என்ற அவர்களது மகன் ஆகியேர் குடியிருந்தனர். அவர்கள் ஓரளவு பணம் படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் வேலைக்காரர்கள் எவரையும் வைத்து வேலை வாங்காமல் தமது வேலைகளைத் தாழே செய்துகொள்ளும் பழக்க முடையவர்களாக இருந்தனர். சரஸ்வதி நான்கு அல்லது ஐந்து வயது கொண்ட பிள்ளையின் தாயாக இருந்தாலும் அழகில் எந்தவிதக் குறைபாடும் இருக்கவில்லை. தமிழ்ப் பெண்களிடம் காணப்படும் அமைதியான சுபாவம் அவளிடமும் இருந்ததால் மனதை மிகவும் கவர்ந்தாள். தியாகராஜா சிலநேரம் என்னுடன் பேசுவார். ஆனால் சரஸ்வதி என்றால் என்னுடன் பேசியது நினைவில்லை. அவன் என்னுடன் பேசாவிட்டாலும் அவளைப் பார்ப்பதனால் மனதில் ஏதோ ஒர் இன்ப உணர்வு தோன்றும். ஒருவேளை அவளுடன் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தூய்மையான ஒரு பொருளை தொட்டுப் பார்ப்பதுல் அசிங்கப்பட்டுப் போவதைப் போல அவளைப் பார்ப்பதனால் ஏற்படும் உணர்வுகள் கலங்கப்பட்டுப் போய்விடாதா என்ற சந்தேகம் எனக்குள் ஏற்படும். திருமணமான பெண்ணாயிருந்தாலும் அவள் மீது தூய்மையான பொருளின் மீது ஏற்படும் உணர்வுக்குச் சமமான உணர்வுதான் ஏற்படுகிறது. அவள் வீட்டு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது அல்லது பயணநோக்கில் வளரிக் கிளம்பிச் செல்லும்போது ஜன்னல் கதவுக்கிடையால் வெகுநேரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அதனால்தான் போலும்.

1958ம் ஆண்டு ஜீன் மாதம் 25ஆம் திகதி எனது அறைக்கதவை ஓரளவு தீற்று வைத்துவிட்டு புத்தகம் ஒன்றைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அறையில் மின்குமிழின் ஒளி இருளை விரட்டிக்கொண்டிருந்தது. பாதையில் நின்றிருக்கும் ஒளிக் கம்பத்திலிருந்து சிந்தும் மின்குமிழின் ஒளி வெள்ளம் ஆங்காங்கே காணப்படும் கதவிடுக்குத் துவாரங்களினாடே ஒளிரும் அளவுக்கு அதிகமான சக்தியைப் பெற்றிருந்தது. எனது அறை வெளிச்சம் எனக்குப் போதுமாகக் காணப்பட்டதால் யன்னல் திரைச்சீலையால் அதனை மூடி விட்டேன். இவ்விரண்டு வெளிச்சமும் இருளைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தது. சுற்றிவர அமைதி காணப்பட்டது. ஆனாலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்படுவதைப் போன்ற ஆண்மீக்ததையும், பளத்தீக் உலகத்தையும் ஒன்றினைக்கும் அமைதித் தன்மை

கொண்டதல்ல அது. சுற்றுச் சூழல் எவ்வளவுதான் அமைதியில் மூழ்கிப் போயிருந்தாலும் ஒரு பயங்கரத் தன்மையும் அங்கிருந்தது. அவை ஒன்று கேரும் வகையில் எனது மனமும் மாசுபடவில்லை. அது கடினமானது. நினைவு படுத்துமானாவிக்கு அன்று எனக்கு மனக்குழப்பம் எதுவும் இருக்கவில்லை. எனினும் வீடுகளைக் கொள்ளை அழிப்பது, தீவைத்துக் கொள்ளுத்துவது, வேறு குழப்பங்கள் விளைவிப்பது போன்ற செய்திகளைத்தான் கேள்விப்பத முடிந்தது. அதனால் ஏற்பட்ட மானசீக் சஞ்சலத்தின் எச்சங்கள் இன்னும் மிஞ்சி இருக்கிறது. திடீரென எனது வாசற்கதவு வேகமாகத் திறந்து கொண்டு சுவரில் மோதுண்டு நின்றது. அதே நேரம் கையிலிருந்து நமுவும் மாதிரியான பிள்ளையின் கக்கத்திலிருந்து கைகளை இறுகப் பிடித்தபடி எனது அறைக்குள் அந்தப் பெண் நுழைந்தாள். நான் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றேன்.

சரஸ்வதி கோபாலுடன் நின்றிருந்தாள்.

“ஜேயோ எங்களைக் காப்பாற்றங்கள்... மனிதர்கள்... மனிதர்கள்...” அவளால் அதற்கு மேல் பேச வரவில்லை. அவளது உதடுகளும், கால் கைகளும் ஒரே மாதிரி நடுங்கத் தொடர்ச்சியது. முகம் முழுவதும் பயம் குடிகொண்டிருந்தது. தூக்கத்தி விருந்து விழித்துக் கொண்டதனால் கோபாலனும் பயத்துடன் வாயைப் பிளந்த வண்ணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன? என்ன?... என்ன இது...?”

“மக்கள்... மக்கள்... சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களைக் கொல்லுகிறார்கள்.”

அந்நேரத்தில் எனக்கு என்ன செய்வது என்று ஒன்றும் புரியவில்லை. அப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட எண்ணாங்களையும், உணர்வுகளையும் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவை எவ்வளவு விரைவாக தோன்றி மறைந்து விட்டது. நான் உடனடியாக அவர்களை எனது புத்தக அலுமாரியில் மறைத்து வைத்துவிட்டு கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியில் வந்தேன்.

சனங்கள் கத்தி, கம்பு, இரும்புக் கம்பிகள், மணல் நிரம்பிய போத்தல்கள், கற்களைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் அவர்களது வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். சில வினாக்களில் மழை பெய்வது போல கத்தி, கம்புகளினால் வீட்டின் ஜன்னல், கதவுகள், சுவர், கூரை தகர்த்து நொறுக்கப்பட்டன. அவர்கள் எறிந்த கல், போத்தல்கள் ஒன்றிரண்டு என்னைத் தாண்டி கீஸ் என்ற சப்தத்துடன் பறந்தது.

நினைவின்றி நின்றுகொண்டிந்த என்னை நோக்கி வந்த கூட்டத்தில் ஒருவன் என்னையும் தள்ளிக்கொண்டு எனது அறைக்குள் நுழைந்தான்.

ஜயோ, ஜயோ என நடுங்கும் குரலில் அவர்கள் எனது கதவு மூலையில் ஒளிந்து கொண்டனர். அவர்கள் வெறிநாய்க் கோலம் பூண்டு ஓடிவந்தனர். அவர்களில் அநேகம் பேர் பதினாலுக்கும், இருபது வயதுக்கும் இடைப்பட்ட இளைஞர்களாகக் காணப்பட்டனர். நான் கதவை மறைத்தாற் போல் நின்றுகொண்டேன்.

“எங்கே இங்கே வந்த தமிழன்?” ஒருவன் என்னிடம் கேட்டான். அவனது குரலில் கடுமையும், வெறியும் காணப்பட்டது..

“எனக்குத் தெரியாது” நான் மிகவும் அமைதியாகப் புத்திசாதுரியமாகப் பதிலிறுக்கேன். சரஸ்வதியும் கோபாலனும் எனது சிற்றையை குலைக்கவில்லை.

“பற்ற தமிழன், அவனை இங்காலே இழுத்த எடு தீன்பதற்கு.” முன்போலவே கடுமையான குரலிலும், கோபாவேஷத்திலும் குரல்கள் ஒலித்தன.

இப்பொழுது எனது முன்னிலையில் இருபது முப்பது பேர் குழுமி யிருந்தனர்.

“அவன் அறையிலே இருக்கிறான். அவனை இழுத்து இங்காலே எடு. அவனையும் தமிழர் இருவரையும்.” அர்த்தமற்ற குரல்கள் ஒலித்தன. அதற்குள் எனது ஜன்னல் கதவு தகர்க்கப்பட்டு கண்ணாடி தூளாக்கப்பட்டது.

எனக்கு எப்பொழுதும் வீரச் செயல்களில் ஈடுபட முடியும் என்று நான் நினைத்ததில்லை. அதைப் பற்றிய ஆசையும் எனக்கில்லை. எனக்குத் துரோகம் இழைக்கும் எவருக்கும் அநீதி இழைக்க எனக்கு எண்ணமில்லை. என்றாலும் இந்த மக்களினால் எத்தகைய அநியாயங்களையும் எதிர்த்துப் போராடிச் சாவதற்குரிய தெரியம் அப்பொழுது எனக்கு ஏற்பட்டது. அது மனிதனிடம் மறைந்திருக்கக்கூடிய உயர்ந்த மனித நேயத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளும் கோழுத்தனத்தைப் போக்கும் தெரியம். அப்படியாயினும் அந்த தெரியம் தர்க்க ஞானம் வெளியேற்றப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் மாத்திரம்தான். எனக்கு சரஸ்வதியும், அவனது மகனும் நினைவுக்கு வந்தனர். இப்பொழுது உள்ள நிலையில் சரஸ்வதியையும், பிள்ளையையும் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் அந்த ஆளைப் பலி கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் மனிதனை மிருகங்களுக் எப்படி பலிக்கடாவாக்குவது எத்தகைய உள்ளத்துடன்?

“அவனை ஒருபக்கம் தள்ளி விட்டு தமிழனை வெளியே இழுத்து எடு.” கூட்டத்தில் ஒருவன் சொல்வது எனது காதுகளுக்கு கேட்டது. நான் பாதையில் செல்லும்போது பயந்து ஒழிந்து இடம் விடும் பையன்கள் எனது முன்னால் நின்றுகொண்டு, “வழி விடுகிறாயா... இல்லையா...?” அவன் மிகவும் கர்வமாக என்னிடம் கேட்டான்.

இல்லாமல் இருந்த தைரியம் எங்கிருந்து வந்ததோ “அப்படியே இரு.” நானும் உரத்து அதடினேன்.

என் தலைக்கு நேரே கம்பு ஒன்று பதம் பார்க்க அசைவதைக் கண்டேன். அதற்கும் மேலாக எனது பாதுகாப்பில் உள்ள சரஸ்வதியையும் கோபாலனையும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். அவர்களை ஏந்த வகையிலும் காட்டிக்கொடுக்க இயலாது.

“உன்னை என்றால் என்னால் காப்பாற்ற முடியாது, போய்விடும்.” நான் தமிழ் மனிதனிடம் போய் மிகவும் சோகத்துடன் சொன்னேன். என்னை ஒரு கோழை என அவன் நினைத்திருப்பான் என எனக்குள் ஒரு வெட்கம் தோன்றியது.

அந்த மனிதன் நடுங்கியவாறு இன்னும் சுருண்டு கொண்டான். மேலும் அவனை வற்புறுத்த என்னால் முடியாது.

இப்பொழுது எனது அறைக்குள் அவர்கள் வந்து குவிந்து விட்டார்கள். எனக்கு கோபமும், சரஸ்வதி அகப்பட்டு விடுவானோ என்ற பயமும் ஏற்பட்டது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நடப்பதை அப்படியே விட்டு விடுவதுதான் நல்லது என எனக்குத் தோன்றியது. அவற்றைத் தடுப்பதற்கு முயற்சிப்பதானது நாம் அனைவரும் அந்த நிகழ்வுக்கு அடிப்பட்டு விடுவோம்.

அவர்கள் அந்த தமிழ் மகனைப் பிடிப்பதற்கு முயன்றபோது அவன் வெளியில் பாய்ந்து தப்பித்துக்கொள்ள ஓடினான். ஆனாலும் யாரோ அவனைத் தடி கொண்டு தாக்கியதில் அவ்விடத்தில் சுருண்டு வீழ்ந்து விட்டான். மக்கள் அவனை இழுத்துக் கொண்டு பாதையின் பக்கம் போனார்கள். அவனுக்கு ஏந்த வகையில் உதவலாம் என்று இருந்தபோது அவர்கள் இறைந்து சுப்தமிட்டவாறு வெளியேறிப் போய் விட்டார்கள். அம்மனிதன் அவர்களிடம் இருந்து தப்பிவிட்டானா? இப்பொழுது எங்கும் அமைதியும், நிச்ப்தமும் நிலவியது.

சரளின் வீட்டின் முன்கதவு முன்னர் மூடப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது திறந்து விடப்பட்டிருந்தது. அதனை உடைப்பதற்குப் பயண்படுத்திய இரும்புக் குழாயும் அவ்விடத்தில் கைவிடப்பட்டிருந்தது. வீட்டு ஜன்னல் கதவுகளில் இருந்து சிதறிய கண்ணாடித் துகள்கள் நிலத்தில் சிந்திக் கிடந்தன. வீட்டுக்கு ஒளிபாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த மின்குமிழ்கள் காணப்படவில்லை. வீட்டிலிருந்த பொருட்களைக் களவாடிச் செல்லும் போது அதனையும் எவ்ராவது கழற்றி எடுத்தச் சென்றிருக்கலாம். ஆனாலும் பாதைக் கம்பத்தில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் மின்குமிழின் வெளிச்சம் வீட்டினுள் விழுந்தது. அந்த ஒளியில் ஏற்கனவே அடித்து நொறுக்கப்பட்ட கண்ணாடித் துகள்கள் மின்னின. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் நடந்த சம்பவம் கணவு போலாகிக் காணப்பட்டது. கனவில் சரஸ்வதியும், அவளது மகனும் மாத்திரம்தான் மிகுதியாக இருந்தனர்.

நான் பெருமூச்சு விட்டபடி அறைக்குத் திரும்பினேன். எது நடந்திருந்தாலும் நெஞ்சின் மேல் ஏற்றி வைக்கிறுந்த பாரத்தை நிலத்தில் இறக்கி வைக்க நிம்மதி ஏற்பட்டது. நான் திரும்பும்போது நிலத்தில் இருந்த ஏதோ ஒன்று எனது காலுக்குத் தட்டுப்பட்டு வெளியில் ஏறிப்பட்டது. அது வெவ்வேறாக வெட்டப்பட்ட பாண்துண்டுப் பொதி. அந்தத் தமிழ் மனிதன் சாப்பிடத் தயாரானபோதுதான் அவனைத் துரத்திக் கொண்டு அவர்கள் வந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாவது பாதிள் அரசன்தான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தான். மான் புல் மேய்கையில் அவன் அதன் மீது ஈட்டி எறிவதில்லை. வில்லில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் நூலினை அசைத்து அதனைத் தட்டி எழுப்பி ஓட்ச செய்து வெற்றி கொள்ள பின்தொடர்ந்து ஓடுவோன். சிங்கள இனத்தைப் போவிப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட சிரேஷ்ட செயற்பாடுகள் என்னாவது? கனத்த நெஞ்சத்துடன் இயந்திரம் போல அந்த பாண் அரை ராத்தலை எடுத்து மேசையில் வைத்தேன்.

நான் அந்தத் தமிழ் மகனைக் காட்டிக் கொடுத்தது கோழைத்தனமான செயலா? நான் ஒரு வீரனால்லவே. உண்மையில் எனக்கு செய்வதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. நான் அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் நாம் எல்லோரும் தாக்கப் பட்டிருப்போம். சரஸ்வதியும், பின்னையும் அவர்களுக்கு அகப்பட்டு இருப்பார்கள். ஒருவேளை எல்லோரையும் கொன்று குவித்திருப்பார்கள். இறப்பதாயிருந்தால் அந்தத் தமிழர் ஒருவர்தான் இறந்திருப்பார் அல்லது துப்பிச் சென்றிருக்கவும் கூடும். நான் அவர்களை எதிர்த்து நின்றிருந்தால் நிச்சயமாக என்னையும் சேர்த்து நாலு பேர்கள் பலியாகியிருப்போம்.

பகற்பொழுதில் கொழும்புத் தெருக்களில் நான் சென்றபோது தமிழ் மக்களுக்குச் செய்த அறியாய்களை நேரடியாகவே நான் கண்டேன். சில இடங்களில் அடித்து உதைத்து அவர்களை இம்சைப்படுத்தினார்கள். பாண்ந்துறை, கல்கிள்லை, மொழற்டுவ போன்ற இடங்களில் பெற்றோலை ஊற்றிக் கொளுத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு போன்ற பகுதிகளில் சிங்களவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் பற்றி பரந்துபட்ட வதந்திகள் இதனை விடப் பயங்கரமானதாக இருந்தது.

பகலில் வீரகேசரி பத்திரிகையில் வேலை செய்யும் துறைசாமி என்னைச் சுந்திக்க காரியாலயத்துக்கு அடி எடுத்து வைத்தபாழுது நான் சற்று அதிர்ந்து தான் போனேன். அவரை யார் என இனம் கண்டு தாக்கினால் அறியாயமாக அப்பாவியான நண்பர் வீண் பிரச்சினைக்குள் சிக்கிக் கொள்வார்.

“ஜஸே! இந்த இரண்டு நாளைக்காவது வீட்டில் இருக்கப்படாதா? இப்படித் திரிகிறேரே!” நான் அவரிடம் சொன்னேன். எனக்கு உள்ளாறுப் பயம்தான். இங்கே பயப்பட்ட தேவையில்லை என்றாலும் ஓர் அச்சம் காணப்பட்டது. பதிலாக சரஸ்வதியைக் காப்பாற்றியது எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

நான் மேசையருகில் கதிரையில் அமர்ந்த வண்ணம் வயல் பக்கம் நோக்கியபடி பலதரப்பட்ட சிந்தனையில் மூழ்கிக் கிடந்தேன். ஏதேதோ கற்பனைகள் யாவும் வானத்து மேகம் போல நீந்திக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் ஆங்காங்கே வீட்டு ஜன்னல்களும், கதவுகளும் உடைக்கப்படும் சப்தமும், மக்களின் அவலக்குரல்களும் எழுந்த வண்ணமே இருந்தன. அவர்கள் மீண்டும் இங்கு வருவார்களா? நான் எழுந்து சென்று கதவைத் தாளிட்டேன் என்றாலும் உடைந்த ஜன்னல் திறந்தே கிடந்தது. அதிலிருந்து உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகள் அறையின் ஒரு பக்கமாக சிதறிக் காணப்பட்டது. ஜன்னலையும் மூடி உள்ளே நடப்பது எதுவும் வெளியில் தெரியாது இருக்க ஸ்கிரீன் (மறைப்ப) திரை கொண்டு மூடி விட்டேன்.

மீண்டும் வந்து கதிரையில் அமர்ந்த கொண்டேன். எனது உள்ளம் இன்னும் ஒருமைப்பாட்டுக்கு வரவில்லை. சரஸ்வதி இங்கே ஒழிவருவதை எவராவது கண்டிருப்பார்களா? அவர்கள் வந்து எனது அறையை முற்றுகையிட்டு இருப்பார்களா? நான் ஸ்கிரீனை வைத்து மறைத்தது ஒரு மூடத்துணமான வேலை. அப்படி மறைத்து வைத்தது எதையோ மூடி மறைப்பதற்குத்தான் என அவர்கள் எண்ண மாட்டார்களா? அதனாடாக கைக்குண்டு ஒன்றை ஏறிந்தால் நாங்கள்

சாம்பலாகிப் போய்விடுவோம். சே... என்ன இது? நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும். என்றாவது ஒருநாள் சாவு வரத்துானே போகிறது. மரணத்தில் இருந்து யாருக்குத் தான் தப்ப முடியும்? பல சிந்தனைகளுக்கு மத்தியில் எழும் பயத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை.

சரஸ்வதியை இப்பொழுதே திருப்பி அனுப்பிவிட வேண்டும். அவள் இங்கிருந்து செல்வதை எவ்ராவது கண்டால்...? அது என்னை ஒன்றும் செய்து விடாது. ஆனால் ஏதாவது அவருக்கு அபுத்து நேர்ந்து விட்டால் என்ன செய்வது?

நான் கதிரையில் இருந்து எழுந்தேன். நடக்க முடியாதுபடி மேனி நடுங்கியது. எனக்கு எனது பெற்றோர் நினைவுக்கு வந்தனர். தமிழ்ப் பெண் ஒருவரைப் பாது காத்தது பற்றிக் கேள்விப்பட்டால் அவர்கள் என்னைப் பற்றி தவறாக நினைப்பார்கள். ஊரில் உள்ளவர்கள் அதற்கு ஆயிரம் கதைகளைக் கட்டி விடுவார்கள். எனது பெற்றோருக்கும் அது ஒரு அவமரியாதையாகப் போய்விடும். அவமானத்தைத் தாங்கிக் கொண்டேனும் நான் இல்லாத பொழுது யார் அவர்களைக் கவனிக்கப் போகிறார்கள்.

சரஸ் இன்னும் புத்தக அலுமாரிக்கிடையில் ஒளிந்துகொண்டுதான் இருக்கிறாள். குழந்தை எந்த உணர்வுகளும் அறியாமல் தூங்கி விட்டிருந்தது. குழந்தை அழாமல் போனது பெரிய அதிஷ்டமாகிப் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது.

“வெளியே வாருங்கள்” நான் மெதுவாக அவளிடம் சொன்னேன்.

“அவர்கள் போய்விட்டார்களா?” அவளது குரலிலும் பயம் குடி கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“போய் விட்டார்கள்.”

“அதோ வெடிச்சத்தும்.”

“இப்பொழுது வெடிப்பது மாத்திரம்தான் கேட்கிறது. அவற்றில் சில கைக் குண்டுகளாக இருக்கலாம். மனிதக் குரல்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை.”

“ஆம். வெடிச்சத்தும் அவ்வப்போது கேட்கிறது. பொலீஸில் இருந்தோ தெரியாது.”

“இப்பொழுது வந்தால் பரவாயில்லையா?”

“பரவாயில்லை, ஒருவரும் இல்லை. இருந்தாலும் காண முடியாது. எவ்வளவு நேரம்தான் இப்படியே இருப்பது?”

சரஸ் எழுந்து நின்றாள். அவளது கையைப் பிடித்து அப்பால் நிறுத்தினேன். அவளது கையின் மென்மை? இத்தகைய மென்மையான கையை நான் பிடித்ததே கிடையாது. எனது நூற்புகளிலும், உடம்பு முழுக்க ஏதோ ஒடுவதைப் போன்ற ஒரு மானசீக் உணர்வு விளங்கியது.

“அப்படி உட்காருங்கள்.” நான் அவளை படுக்கையருகே அழைத்து வந்து உட்காரச் சொன்னேன். அவளால் உட்கார முடியவில்லை. ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து சரிந்து விழப்ப போனாள். நான் அவளைப் பிடித்து கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

நான் கிளாஸில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து அவளது முகத்தில் தெளித்துவிட்டு பேப்பர் ஓன்றினால் காற்று வீசினேன். சிறிது நேரத்தில் அவள் கண்களைத் திறந்து பார்த்த பொழுது சற்று முன்னர் ஏற்பட்ட பயம் தலை தூக்கியது. நான் கட்டிலின் ஓரத்தில் விழுந்து கிடந்த அவளது கையை எடுத்து எனது மடியில் வைத்தபடி அவளாருகில் அமர்ந்து கொண்டு காற்று வீசினேன். சரஸ் எனது மடியிலிருந்து அவளது கையை எடுக்க எவ்வித முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அப்பொழுது ஏதோ ஓர் உணர்வு என்னை என்னவோ செய்தது; உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி விட்டது. அதற்கு மேலும் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. சுற்றிலும் ஆமைதி நிலவியது.

நான் மெதுவாகக் குனிந்து அவளை முத்தமிட்டேன். முகத்தை எனக்கு எடுக்க மனமில்லா விட்டாலும் கூட அதனை விடவும் பலம் பொருந்திய ஏதோ ஒரு சக்தியினால் எடுக்க வேண்டியேற்பட்டது. சரளின் முகத்தில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. அவள் நினைவு இழந்தவளாக இன்னும் காணப்படாள். நான் முத்தமிட்டால் அவளது முகத்தில் மலர்ச்சியோ, அலர்ச்சியோ காணப்பட வில்லை. அவளது கை இன்னும் எனது மடி மேல்தான் உள்ளது.

“அவரைக் கொன்று இருப்பார்களா?” சரஸ் சிறிது நேரத்துக்கப்புறம் கேட்டாள். ஜஸ் மலை ஒன்று சறுக்கி என் தலை மீது விழுவதைப் போன்று உணர்ந்தேன். அவள் இவ்வளவு நேரமாக தியாகராஜாவைப் பற்றித்தான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து இருக்கிறாள். அதனால்தால் நான் முத்தமிட்ட பொழுதும் அவள் உணர்வற்றுப் போயிருந்தாள் போலிருக்கிறது. எனது மடியில் இருந்த அவளது கையை உடனே எடுத்து விட்டேன்.

“இல்லை. அவர் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பார். அங்கே தமிழ் மக்களுக்குப் பிரச்சினையில்லை. அங்கே சீங்களவர்களுக்குத்தான் இவ்வாறு செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.”

“இங்கே பிரச்சினை தொடங்குகிறது என்றவுடனே அவர் கிளம்பிப் போயிருப்பார். இடைவழியில் ஏதாவது செய்து விட்டார்களோ என்னவோ தெரியாது.”

“இல்லை. அப்படியானாலும் புகைவண்டியில்தான் போக வேணும். புகை வண்டிக்கு பிரச்சினை ஏற்படுத்த மாட்டார்கள்.” நான் இப்படிச் சொன்னாலும் யாழ்ப்பாணப் புகையிரதத்திற்குப் பல இடங்களில் கல் ஏறிந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன்.

அவள் நீண்டதாரு பெருமூச்சை விட்டாள். நிம்மதிப் பெருமூச்சை என நான் நினைத்தேன். அவ்விதத்தில் இருப்பது சற்று குடினமானதாக இருந்ததால் எழுந்து வந்து அருகில் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

“இங்கே இருந்த அந்த மனிதரைக் கொண்றுவிட்டார்களா?”

“இல்லை ஓரடிதான் அடித்தார்கள். அவர் இவர்களைத் தள்ளிக்காண்டு ஓடி விட்டார். இவர்கள் கல்லால் ஏறிந்து அடித்தார்கள். அது அவர் மேல் பட்டிருக்காது.” நான் அவளைச் சமாதானப்படுத்த அப்படிக் கூறினேன்.

“ஏன் அப்பொழுது பயந்திருந்தீர்களா?”

“எப்படி இருந்தேன் என எனக்குத் தெரியாது.”

“கோபாலன் சுத்தமிடவில்லையா?”

“வாயைப் பொத்திக் கொண்டிருந்ததால் சுப்தமிடவில்லை.”

“இந்த நாட்டுக்கு என்ன வரப்போகிறதோ தெரியாது. எல்லோருக்கும் பைத்தியம்.”

தூரத்தே துப்பாக்கி வெடிச்சத்தும் கேட்டது.

“இன்னும் வெடிச் சுப்தம் கேட்கிறதே!” அவள் காது கொடுத்துக் கேட்படி கேட்டாள்.

மீண்டும் நான் உள்மனதுக்குள் நுழைந்தேன். இரு இனங்கள் பிரச்சினைப் பட்டுக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொள்கிறார்கள். சிறிது நேரம் இனவாதச் சுவரை இடித்துக் கொண்டு மனிதாபிமானம் என்ற வரைவுக்குள் நுழைந்தேன். அது எவ்வளவு இனிமையானது. சகல கோப தாபங்களையும் மறந்து, சகல பேதங்களையும் ஒருகணம் தூக்கி ஏறிந்துவிட்டு சுமுகமாக இருக்கும் உயர்நிலை அதுவல்லவா? அங்கு அடிப்பட்டுக் கொள்வதோ, ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொள்வதோ இல்லை. இப்பொழுது அத்தன்மையில் இருந்து கீழ் இறங்கி விட்டேன். கீழ்த்தர உலகத்தின் அணையை என்னால் தகர்க்க முடியாது.

சரஸ் இன்னும் கட்டிலில் படுத்தபடியே இருந்தாள். அவளது முகத்தில் பயத்தின் தன்மை இன்னும் குறையவில்லை. நான் செய்வது அறியாது கதிரையில் சாய்ந்தபடி இருந்தேன்.

“எனது தங்க நடக்ககள்...?” சரஸ் கேட்டாள்.

“அவை அப்படியே இருக்கும்.”

“அவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்திருக்க மாட்டார்களா?”

“வந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் நடக் எதனையும் கொள்ளள அடித்து இருக்க மாட்டார்கள்.”

சரஸ் மீண்டும் மௌனம் சாதித்தாள். பேசுவதற்கு எனக்கு எவ்வளவோ கிருக்கிறது. அவற்றை சொற்களுக்கு மாற்ற முடியாது. செய்வதற்கும் அநேகம் இருக்கிறது. ஆனால் கையைக் காலை அசைக்க முடியாதுள்ளது.

சரஸ் நான் செய்ததற்கு விருப்பமா? அதற்கான அடையாளம் ஏதும் உள்ளதா? அவள் மறுப்புத் தெரிவிக்காததது நான் செய்தது அவளுக்கு விளங்கவில்லையா? அதாயிருக்க முடியாது. அவளது உயிரைக் காப்பாற்றிய என்னை எதிர்த்துப் பேச முடியாமல் போனது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அவள் அதிர்ச்சியில் இருந்து இன்னும் வளரியேறவில்லை. அவளது வாழ்க்கையைவிட பதிப்தி மிகுந்ததா? அவளது வாழ்க்கை எனது சொந்தம். அவள் அலுமாரியிலிருந்து வெளியே வரும்போது அவர்கள் போய்விட்டார்களா என்று கேட்ட பொழுது எனது உயிரைக் கொடுத்தேனும் உன்ன நான்

காப்பாற்றுவேன் என்று சொல்லியிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும். சீ... அப்படிச் சொல்லாமல் விட்டது எத்தகைய மூட்டதனம்?

என்னென்ப பொறுத்தவரையில் நான் அவளுக்குச் செய்தது எவ்வளவு சிறிய உதவி. அதற்கு ஈடாக அவளது மானத்தை நஷ்ட ஈடாகக் கேட்பது எத்தகைய மிருகத்தனம்?

பாதையில் சிலர் பேசுவது கேட்டது. நான் ஸ்கிரீனின் சீலையை சிறிது விளக்கி விட்டுப் பார்த்தேன். ரூவிதன், சாபின், ஜேமா மூவரும் நின்றிருந்தனர். ஜேமா என்பவன் மிகவும் கெட்வன். எவ்ரேனும் இன்னல்களுக்குள்ளாகும் போது அதனால் பயன் பெறாமல் அவன் விடமாட்டான். அடுத்தவர்களை கஷ்டத்தில் ஆழ்த்தி, தான் இன்பம் காண்பான். அவர்கள் சரஸ்வதியைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார்களா? நான் மிகவும் முயன்று அவர்கள் பேசுவதைக் காது கொடுத்துக் கேட்டேன். தெளிவில்லாமல் இருந்தாலும் இரண்டு சொற்களைப் பற முடிந்தது.

“செனவிரத்ன... யாழ்ப்பானத்தில்... கல்லூயா சிங்களப் பெண்ணைக் கொன்று, ஆசிரியை ஒருவருக்கு தீவைத்துவிட்டனர்.”

அவர்கள் வேறு எதையோ பற்றிப் பேசுகிறார்கள்.

“இந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள்?”

எனக்கு கேட்க முடிந்தது அவ்வளவுதான். பொலீஸ் ஜீப் ஒன்று அவர்கள் முன்னால் வந்து நின்றது.

“இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்? போங்கள். ஓடுங்கள்.”

துப்பாக்கியிடன் கீழ் இறங்கிய பொலீஸ் அதிகாரியைக் கண்டதும் அவர்கள் கலைந்து சென்றார்கள்.

“அவர்களைப் பொலீஸார் கைது செய்தார்களா?”

“இல்லை விரட்டி விட்டார்கள். எழுந்திருக்க வேண்டாம். அப்படியே இருங்கள். எவ்ராவது கண்டுவிடப் போகிறார்கள்.

சரஸ் கட்டிலில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள். ஆனாலும் எழுந்து நிற்கவில்லை. அவர்கள் சென்றதன் பின்னால் பொலீஸ் ஜீப் வண்டியும் சென்று

விட்டது. அவன் என்ன சொல்ல முற்பட்டான்? இந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள்...? சரஸ் இங்கிருக்கிறாள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்களா?

பொலீஸ் ஜீப் சென்று மறைந்ததும் அவர்கள் மறுபடியும் வந்தனர். நான் எழுந்து நின்று சுவர் அருகே சென்று அவர்கள் சொல்வதை அறிய முயன்றேன். எனது கால்கள் படபடத்தன.

அவர்கள் அங்கு வந்ததன் பின்னர் மீண்டும் அந்த ஜீப் வண்டி வந்து மறுபடியும் அவர்களைக் கலைந்து போகச் செய்தது.

நள்ளிரவு ஒருமணி இரண்டு மணியாகும் போது அமைதி நிலவியது. இடைக்கிடையே துப்பாக்கி வெடிக்கும் சுப்தம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. கண்டு வெடிக்கும் சுப்தமும் கேட்டது. இப்படியே சென்றால் நாளைக் காலையாகும் பொழுது கொழும்பு நகரில் எதுவும் காணக் கிடைக்காது. அந்தப் பயங்கர வெடிப்புகளுடன் எனது அறையும் வெடித்துச் சிதறும் போலிருந்தது. வெடிப்புகளுக்கு அப்பால் நீண்ட நேரம் ஆகும் பொழுது எனது உள்ளத்திலும் தெளிவற்ற மேகம் போன்ற எண்ணங்கள் நீந்தின.

சரஸ் கட்டிலில், நானோ கதிரையில். எம் இருவருக்கும் இடையில் இடைத்தாரம் இரண்டிதான் என்றாலும் ஏதோ ஓர் தடை எம் இருவரையும் கிட்ட நெருங்காமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தத் தடுப்பை ஒருகணம் இருட்டினால் விடுவிக்க முடியும் என நினைத்தேன்.

“தூக்கம் வருகிறதில்லையா? கைட்டை அணைக்கட்டுமா?”

“ஜயோ வேண்டாம்” என சரஸ் எழுந்து நின்றாள்.

“கைட்ட எரிவுதனால் மக்கள் சந்தேகிப்பார்கள்.”

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.” சரஸின் முகம் சுழிகிறது.

“யாருக்கு?”

சரஸ் ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் கேட்டது அர்த்தமற்ற கேள்வி என உணர்ந்தேன்.

அவள் ஏன் பயப்பட வேண்டும். யாருக்காகப் பயப்பட வேண்டும். கைட்டை அணைக்க நான் எவரிடமும் அனுமதி பெற வேண்டியதில்லை. என்றாலும்

என்னால் அதைச் செய்ய இயலுமா? ஏன் முடியாது? எனது வீட்டில் எனக்கு அந்த உரிமை கிடையாதா? எனக்கு எதிராக எனது பலவறீனமும், அப்பாவித்தனமும் தான் செயல்படுகிறது. இதற்கு எதிராக எனக்கு செயல்பட இயலுமா? இதனைத் தடுப்பதற்கு நான் யார்?

நாம் இருவரும் இரண்டு பக்கமாக இருந்தோம். சுற்றிலும் அமைதி நிலவியது.

எனக்குத் தூக்கம் வழிந்து கொட்டியது. ஏதோ ஒர் இடத்துக்குப் போக முயற்சிக்கும் அட்டையின் நிலையில் நான் இருந்தேன். மனது அடிக்கடி விழித்துக்கொண்டது. அட்டை நெழிந்து நெழிந்து அடி எடுத்து வைப்பது போன்று மனதும் மேலைமுந்து கீழிறங்கிய வண்ணம் இருந்தது. தூக்கக் கலக்கமும், விழிப்பும் என்னைக் கனவுகள் காண வைத்தது. அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று முரணானவை. எதுவும் தெளிவு கிடையாது. ஒருமுறை சரஸ் கனவில் தோன்றினால், மறுமுறை தியாகராஜா வந்து போவார்.

சிறிது நேரத்தில் நான் திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். சரஸ் கண்மூடி நித்திரையில் ஆழந்திருந்தாள். அவளது முகம் எவ்வளவு பிரகாசமாக இருக்கிறது? அவளது முகத்தில் ஓரிடம் மிருதுவாகத் தெரிகிறது. அவ்விடம் எத்தகைய மென்மையாக இருக்கும்? அந்த அழகிய முகத்தைக் கெடுப்பதற்கு நான் எத்தகைய கொடியவனாக இருக்க வேண்டும். அவள் முன்னால் விழுந்து வணங்க என்னைத் தோன்றுகிறது. அவள் விழித்துக் கொண்டாள். இப்பொழுது வெடிச்சத்தங்கள் ஓய்ந்திருந்தன.

வழுமை போல் சேவல் கூவும் சப்தும் கேட்கிறது. ஓரிடத்தில் ஒரு சேவல் கூவ மறு தொலைவில் இன்னொரு சேவல் அதற்குப் பதில் கூறுவது போல் தொடர்ச்சியான கூவல்கள். உலகத்தவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்சினைகள் அவற்றுக்குத் தெரியாது. நாங்கள் அடிக்கடி தூங்குவதும் விழிப்பதும்தான். விழிக்கும் தோறும் என்ன என்னவோ நினைவுகள். சரஸ்வதியின் பக்கத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாப்பாக இருப்பது எத்தனை பெருமை.

“அப்போ நாங்கள் புறப்படுகிறோம்.” வெளிச்சம் நிலத்தைத் தொடும் நேரம் சரஸ்வதி சொன்னாள். அது எனக்குத் தாங்க முடியாத வலியைத் தந்தது. ஆனாலும் சரஸ் போகத்தானே வேண்டும். அவனை வைத்துக்கொள்ள எத்தனை தேவையாயிருந்தாலும், வழி அனுப்பி வைப்பதற்கு அத்தனை அவசியமும்

இருந்தது. குருவிகளின் இரைச்சல் கலவரத்தைப் போன்றது. ஜந்தரை ஆறுமணி வரையில் சுருண்டு படுக்கும் எனக்கு இதற்கு முன்னர் இந்தக் குருவிகளின் சப்தத்தை நான் கேட்டதில்லை. வீடுகளில் நிறைந்து காணப்படும் கொழும்பு வாழ் குருவிகள் இவ்வளவும் எங்கே இருக்கின்றன?

நல்லது. வேதனை உள்ளத்தைப் பிழிய சரி என்றேன்.

சரஸ் பிள்ளையைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக்கொண்டாள். கோபாலன் கண் விழித்துப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் சரளின் தோளில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

“எமது உயிரைக் காப்பாற்றிய உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.” அவளது நன்றியுணர்ச்சி கண்களின் மூலம் வெளிப்பட்டது. அது எத்தகைய வேதனை நிரம்பிய பார்வை?

“காலைச் சாப்பாடு ஒன்றும் இல்லைதானே! இதோ இந்த பாண் அரை இறாத்தலை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” நான் பாண் அரை இறாத்தலை அவளிடம் கொடுத்தேன். சிறிது தயங்கிவிட்டு பின்னர் வாங்கிக் கொண்டாள்.

சரஸ் இல்லாத அறை வெறிச்சோடிக் காணப்பட்டது. நான் இதற்கு முன்னர் அறையில் தனிமையில்தான் இருந்திருக்கிறேன். ஆனாலும் சரஸ் வதி போனதன் பின்னர் இப்படியான ஒரு தனிமையை நான் அனுபவித்ததில்லை.

எனக்கு எனது அறையை இடித்துத் தரைமட்டமாக்க வேண்டும் போலிருந்தது. கிரவு உடைந்து சிதறிய கண்ணாடித் துண்டுகள் நிலத்தில் விழுந்து யின்னின. அது போல எனது மனமும் உடைந்து போய்விட்டது.

நான் வாசித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகம் விரித்துபடி இன்னும் டப்போவின் மேல் காணப்பட்டது. இவ்வளவு நேரமும் அது என் கண்களில் படவில்லை. எமக்குத் தெரியாமல் எம்மைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு இப்பொழுது முன்வந்து ஒரு தாள் காற்றில் ஆடியபடி என்னைக் கேளி செய்தது. ஆம் உண்மையில் அது கேலிதான். நான் புத்தகத்தை மூடி புத்தக அலுமாரியில் வைத்தேன்.

சரஸ்வதி சென்று பதினெந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு பொலீஸ் வாகனம் ஒன்று வந்து நின்றது. உள்ளே தியாகராஜன் அமர்ந்திருந்தார். அவர்

வாகனத்தில் இருந்து இறங்கி உடைக்கப்பட்டிருந்த கதவினூடாக உள்ளே சென்றார். முன்னர் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனவர் போல் அவரிடம் மாற்றம் எதுவும் காணப்படவில்லை. அதனை அவர் எதிர்பார்த்ததனாலா அல்லது முன்னர் வந்து அனைத்தையும் கண்டுவிட்டு இருந்ததனாலா?

யாழிப்பாணம் போகிறேன் என்று சொல்வது எனக்குக் கேட்டது. அவர் இரண்டு பொதிகளை மாத்திரம் எடுத்து வந்து ஜீப் வண்டியில் ஏறியதும் ஜீப் வண்டி ஓடி மறைந்து விட்டது.

யாரோ ஒருவர் என்றை வெகுதூரம் அழைத்துச் சென்று கைவிட்டதைப் போன்றதொரு உணர்வு ஏற்பட்டது. கண்ணுக்குத் தெரியாத உலகத்தில் இருந்து வந்து முட்கம்பிகளால் குத்துவதைப் போன்ற உணர்வுகள் பல வேதனை தந்தன.

சரஸ்வதி காப்பாற்றப்பட்ட விதம் பற்றி தியாகராஜா கேள்விப்பட்டிருப்பார். சரஸ்வதி எனது அறையில் இருந்து பற்றியும், நான் அவனை முத்தமிட்டதைப் பற்றியும் தியாகராஜன் அறிந்திருப்பார். அவர்கள் யாழிப்பாணம் சென்றாலும் திரும்பி இங்கே வருவார்கள். நான் அவர்களுக்கு எப்படி முகம் கொடுப்பது? எதையும் ஆராயாமல் நான் நடந்துகொண்ட விதம் எவ்வளவு கேவலமானது.

தியாகராஜனும் சரஸ்வதியும் யாழிப்பாணம் போய்விட்டார்கள்.

தோட்டத்தில் உள்ளவர்கள் என்னைப் பார்க்கும்போது பெரியதொரு சந்தேகம் எழுகிறது. சந்தேகத்தினாலும் குழப்பத்தினாலும் எழும் அசௌகரியங்கள் மனதைப் பாதித்தது. சரஸ்வதியினதும் எனதும் அறையை நோக்கும் பொழுது பெரும் பொறுக்க முடியாத தன்மை ஒன்று ஏற்படுகிறது. நான் இரண்டு மூன்று நாட்களில் அந்த அறையை விட்டு தெமட்டகொடைக்கு வந்து விட்டேன். இந்த நிகழ்வை நான் நினைத்துப் பார்க்கும் பொழுது மனதுக்குள் பெரும் கவலை ஏற்பட்டாலும் அந்த வேதனையினூடே ஓர் இன்பமான இனிய சுகம் ஒன்றும் ஏற்படுகிறது.

செவிட்டு எஜமானன்

செவிட்டு எஜமானன் அமைதியான மனிதர். அவர் அப்பாவித் தனம் கொண்டவராக இருப்பதால் எவருக்கும் அவரால் எவ்விதத் தீமையும் கிடையாது. அவர் அப்பாவித்தனம் கொண்டவராக இருந்தாலும் அவர் அப்பாவியல்ல எனச் சிலரும், மூடத்தனம் கொண்டவராகக் காணப்படுவதால் மூடரல்ல எனச் சிலரும் சொல்கின்றனர்.

சனிக்கிழமை காலை வேளையில் அவர் தனது தோட்டத்து வேலியை கவனிப்பதற்கென தோட்டத்தின் பக்கமாக மெதுவாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். காலைக் கதிரவனின் பொற் கிரணங்கள் மரக்கிளைகளினுடே தெறித்துச் சிதறியதில் அவரது மேனியிலும் கதிர்கள் பட்டுச் சிதறின. அவற்றின் எழிலோ, சுகமோ அவருக்குத் தெரியவில்லை. தோட்டத்து வேலி நெடுகிலும் நடப்பட்டிருந்த மூள் அன்னாசிச் செடிகளின் கூர்மையான முட்கள் ஆயுதமேந்தி காவலுக்கு நிற்கும் படைவீரர்களைப் போன்று காணப்பட்டதால் தோட்டத்துப் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டதைப் போன்றிருந்தது. கொக்கைப் போன்று தனது கழுத்தை நீட்டி நீட்டி மரம் மட்டைகளைப் பார்வையிட்ட வண்ணம் அழமேல் அடி எடுத்தவரின் கண்களில் தனது தோட்டத்தின் பக்கம் தலை நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் அன்னாசிப் பிஞ்சைக் கண்டதும் ஒடிச் சென்று தனது விறகுக் குடிசையில் ஏற்கனவே தயாரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த

கொழுக்கியைக் கொண்டு வந்து அந்த அன்னாசிப் பிஞ்சின் தலையைச் சீவிடுவார். அந்த அன்னாசிப் பிஞ்ச அடுத்தவரின் தோட்டத்துப் பக்கமாக தலையை நீட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டால் மிகவும் சந்தோஷப்படுவார். அடிக்கடி அதனைக் கவனித்து வரும்போது அதனைத் தனிமைப்படுத்தி விட்டு அந்தச் செழியை வேறோடு பிடுங்கி எடுத்து தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் போட்டு எரித்து விடுவார். பல வருடங்கள் இவ்வாறு செய்து வந்தாலும் தனது தோட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவே விசாலித்து இருப்பது கண்டு அவரது மனம் வேதனைப்படும்.

மேய் நோனாவின் வீடு இந்த வேலி ஓரமாக அடுத்த பக்கத்தில் அமைந்திருந்தது. தென்னோலையால் வேயப்பட்ட சிறு குடிசையாக அது காணப்பட்டதோடு மூன் அன்னாசியின் இலைகள் அதன் உயர்த்துக்கே வளர்ந்து காணப்பட்டது. இன்னும் சிறிது காலத்தில் இந்த அன்னாசி இலைகள் அந்தக் குடிசையை மூடிக்கொள்ளும் எனக் காணப்பவர்கள் என்னிக்கொள்வார்கள்.

அந்தக் குடிசையின் ஜன்னல் அந்த எஜமானின் தோட்டத்துப் பக்கமாகக் காணப்பட்டதோடல்லாமல் திறந்தும் விடப்பட்டிருந்தது.

குடிசையினுள்ளே மேய் நோனாவின் மகள் மாகாவும், அவளது கணவர் ரபியலும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரு மாதத்துக்கு முன்னர்தான் திருமணம் நடந்தது. அப்படியானால் செவிட்டு எஜமானது திருமணத்துக்கு இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு. சனிக்கிழமை மேய் நோனா வாரச் சந்தைக்குச் செல்லும் நாள். அப்பொழுது அங்கு மாகாவும் ரபியலும்தான் இருந்தனர். வீட்டுக்கு மத்தியில் போடப்பட்டிருந்த கயிற்றுக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த ரபியலின் மடியில் மாகா உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். உடல் இரண்டாகப் பிளாந்து போகும் அளவுக்கு அவள் இடுப்புக்கு மேலால் சீத்தையினால் ஆன புடவைத் துண்டு ஒன்றையும், மார்பகங்களை இறுக்கிப் பிடிக்கும் சட்டை ஒன்றினையும் அணிந்திருந்தாள். ரபியலும் சாரம் ஒன்றினை மாத்திரம் தான் அணிந்திருந்தான். ரபியல் மாகாவை மடியில் இருந்து வைத்துக் கொண்டு மெதுவாக அவளது உடம்பில் கையை ஓட்டி வெறி பிடித்தவன் போல அவளது தலையைத் தடவத் தொடங்கினான். மாகாவும் தனது ஒரு கையால் அவனது கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டிப்பிடித்தபடி அவனது சதைப் பிடிப்பான இடங்களை அழுத்தி அழுக்கிப் பிடித்து விட்டாள். அடிக்கடி அவர்கள் தமது முகத்தை நேருக்கு நேர் கொண்டு சென்று உராயும் வண்ணம் மெதுவாக நெருங்கினார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் ஏதோ ஒருவருக்கு ஒருவர் முணகிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பது செவிட்டு எஜமானுக்குக் கேட்கவில்லை. முள் அன்னாசியின் இலைகளை விலக்கிவிட்டு தனது காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு வேலி அருகே நெருங்கியபொழுது கையில் மூன் தைத்தது. அதனைத் தடவியபடி அவர்களைப் பார்த்த வண்ணம் இருந்தார். அவரது உடம்பில் ஏதோ செய்தது. இனிய சுகம் ஒன்று உடம்பு எங்கிலும் ஒடுவைதைப் போன்று இருந்தது. உடம்பின் அவயங்களும் அதற்கு ஏற்றபடி துடிக்கத் தொடர்களை. மனமும் தடுமாறியது. உடனே அவ்விடத்தை விட்டு வீட்டுக்கு ஓடிவிட வேண்டும் போல் இருந்தது. என்றாலும் அங்கு நடப்பதை பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்ற ஆசை வலுத்தது.

சிறிது நேரத்தில் ரயியலும் மாகாவும் கட்டிலில் இருந்து விலகி ஒருவரை விட்டு ஒருவர் தூரமாகி நின்றனர். எஜமானனும் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினார். அவர் தூரத்தில் இருந்தவாறு அவ்விருவரும் மீண்டும் ஏதாவது செய்கிறார்களா எனக் கவனித்தார். ஆணாலும் ரயியல் முன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் வந்து மண்வெட்டியை எடுத்து முன் முற்றத்தில் குழி ஒன்றினைத் தோண்டத் தொடர்களைனான். மாகா திண்ணையில் அமர்ந்தவாறு அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“அதோ அம்மாவும் சந்தையில் இருந்து வந்துட்டாங்க. நேரம் போனதே தெரியல்ல. அம்மா தேங்காயைத் துருவி, மிளகாயும் அரைச்சி வைக்கச் சொன்னீங்க. எங்கே இந்த மனிஷன் செய்ய விட்பாத்தானே!” தூரத்தே தெரியும் வயல்வெளியைப் பார்த்துக்கொண்டு கூறியவள் அவ்விடத்தில் இருந்து எழுந்து நின்றாள்.

“அம்மா போனதிலிருந்து மாகாவுக்கு நேரம் போனதே தெரியல்ல” ரயியல் சிரித்தவாறே சொன்னான்.

“ஓம்... ஓம், யாருக்கோ தெரியாது. அம்மா வீட்டை விட்டு எப்போது வெளியில் போவார் என்று காத்துக்கொண்டு கிடப்பது!” மாகா சொல்லிக் கொண்டே ரயியலின் மீது இடித்துக்கொண்டு வீட்டினுள்ளே நுழைந்தாள்.

செவிட்டு மன்மதன் மாகா சொல்வதைக் கவனித்தான். அப்பொழுது பச்சைச் பக்கேலனக் காட்சி தரும் வயல்வெளியின் தூரத்து மூலையில் நீந்தும் சிறியதொரு பிராணியைப் போல மேய் நோனா காட்சியளித்தாள். அவ்விடத்தில்

மனமகிழ்ச்சி தரக்கவடிய வேறு ஏதும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவது சாத்தியமில்லை என்பதால் மனதில் ஏதோ ஒன்று அமுத்துவதை உணரக்கவடியதாக இருந்ததால் வளரிக்காட்டிக் கொள்ள முடியாத கோபம் ஏற்பட்டது. அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

“எனக்கும் சுஜாத்தாவுக்கும் திருமணம் நடந்து எத்தனை காலமாகி விட்டது? ஒரு நாளிலேனும் இப்படி சந்தோஷமாக இருப்பதற்கு முடியாமல் போனதே! எல்லாம் சுஜாதாவின் தவறுதான்.”

தனக்குக் கிடைக்காத சுகமும், சந்தோஷமும் ரபியலுக்குக் கிடைப்பதை என்னி செவிட்டு எஜமானின் கோபம் அதிகரித்தது. வாழ்க்கையின் உண்மையான இன்புத்தை பணக்காரர்களை விட ஏழைகள்தான் அதிகமாக அனுபவிக்கிறார்கள் என அவர் நினைத்தார்.

ஒருமுறை தனக்கு ஒரு பெண்ணைப் பார்க்க தியவாலைக்குச் சென்றதை அவர் ஒருதரம் நினைத்துப் பார்த்தார். அவர் அப்பெண்ணை அடங்காத ஆசைகொண்டு பார்த்தார். அந்தப் பெண் அழகாகக் காட்சி தந்ததோடு செல்லம் மிக்கவளாகவும் காணப்பட்டாள். என்றாலும் போதிய சீதனம் தர அவளது பெற்றோரிடம் வசதிகள் இல்லை. ஏற்ற சீதனம் இன்றி திருமணம் முடிப்பது தனது அந்தல்துக்கு குறைபாட்டைக் கொண்டுதாரும் என்பதால் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அந்த திருமணத்தை நிராகரிக்க வேண்டியேற்பட்டது.

கிதற்கு முன்னரும் பல வரண்கள் வந்தன. அவை யாவற்றிலும் ஒரு குறைபாடு இருக்கத்தான் செய்தது. அவர்களில் அநேகம் பேருக்கு சொத்து சுகங்கள் காணப்படவில்லை. சிலர் நல்ல அழகு உள்ளவர்களாக இருந்தனர், பணம் இருக்கவில்லை. சில பெண்கள் அழகில் குறைந்தவர்களாக இருந்தனர். சிலர் வயதில் கவடியவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அவருக்குப் பொருத்தமான ஒரு பெண்ணைத் தேடிப் பிடிப்பதில் தரகர்களுக்கும் முடியாமல் போகவே பெண் தேடும் பலத்தைக் கைவிட்டனர்.

வயது நாற்பதை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோதும் எப்படியும் திருமணம் முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணை அவரது மனதில் ஆழப்பதிந்து விட்டதால் அவர் எதிர்பார்த்த சீதனத்துடன் முன்வந்த முதலாவது மணமகளான சுஜாத்தாவைத் திருமணம் செய்ய இணங்கினார். அவள் அழகியாகவும் இருந்தாள்.

வராண்டாவில் போடப்பட்டிருந்த நிறம் மாறி இருந்த தளபாடங்களைத் தாண்டி தனது அறைக்குள் நுழைந்தார். அவ்கிருந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் ஒருதரம் தனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டார். முகத்தில் முன்னர் காணப்பட்ட இளமை மாறி சுருக்கங்கள் விழுந்திருப்பதை அவதானித்தார். பின் அவர் சிரித்துக்கொண்டார். அப்பொழுது முகத்தில் இருந்த குறைபாடுகள் பளிச்சென்த தெரிந்தது.

“நான் இன்னும் கிழவனாகவில்லை. எனது தலைமுடிகள் இன்னும் கருமைதான்.” அவர் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். “ஆம், என்னால் முடியும். திருமண வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் அனுபவிக்க முடியும்.”

அதன் பின்னர் சுஜாத்தாவின் புகைப்படத்தைக் கையில் எடுத்தார். அவருக்கும் அவ்வளவு பெரிய வயதாகவில்லை. “இன்று இரவு நான் ரயியலைத் தோற்கடிப்பேன். இரவு என்ன இரவு? இரவில் எதனையும் பார்க்க முடியாது. உடலுக்கு மாத்திரமல்ல, கண்ணுக்கும் விருந்து வேண்டும்.”

புகைப்படத்தை மேசையின் மீது வைத்த எஜமானன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். சுஜாத்தா சமையல் கட்டில் இருக்கிறாளா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ள பின் பக்கமாகச் சென்று சமையலறை ஜன்னலினாடாக எட்டிப் பார்த்தார். சுஜாதா சிசிலியாவுடன் சேர்ந்து பலாக்காய் ஒன்றை வெட்டித் துப்பரவு செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவள் அரிவாளில் அமர்ந்து பலாக்காயைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி சிசிலியாவிடம் கொடுக்க சிசிலியா பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வட்டி ஒன்றில் பலாச் சுளைகளை ஒவ்வான்றாகக் கழற்றி அதில் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஏய்... கேட்டுதோ, நான்தான் கதைக்கிறன், இங்கே கொஞ்சம் வந்துட்டுப் போகணும்.” அவர் அவளைப் பார்த்துப் பேசினார்.

“நீர் இதனை வெட்டி சளகுக்குள் போடும். அவர் கவப்பிடுகிறார். நான் என்னென்று போய் பார்த்து வாரான்” என்று சொன்ன வண்ணம் எழுந்து நின்றாள் சுஜாத்தா, அரிவாளை ஒருபுறம் சாய்த்து வைத்த வண்ணம்.

சுஜாத்தா நெருங்கியவுடனே செவிட்டு எஜமான் அவளது கையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டார். அவள் வெட்கம் தாளாமல் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு பாய்ந்து சென்று சுவருக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டாள்.

“என்ன இது இன்னும் கொஞ்சம் தவறியிருந்தால் சிசிலியாவும் பார்த்திருப்பாள்” என நடுங்கிய வண்ணம் அவள் சொன்னாள்.

“கண்டால் என்னவாம் நீர் எனது பொண்டாட்டிதானே!”

“இருந்தாலும் வெட்கமில்லாமே இந்தப் பட்டப் பகல் வேலையில் இப்படியா நடந்து கொள்ளுறது?”

“பரவாயில்லை. இப்படி உட்காரும்” என்று சொன்னவாறு அவளது கைகளில் பிழத்து இழுத்து தான் அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் செட்டியில் இருத்த முயன்றார்.

“சீ... என்ன பைத்தியம் இது? நாங்க உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதை யாராவது பார்த்து விட்டால்?”

“இனி என்னவாம்? எனக்கும் தேவை நாலுபேர் பார்க்க வேணும் என்கிறதுதான்.”

சஜாதா பயத்தால் நடுங்கினாள். அவள் அவனது முகத்தை ஒரேதடவையில் பார்த்தாள். அவளால் நம்ப முடியவில்லை. வேறு நாட்களைப் போலல்லாமல் இன்று முகம் சற்று வித்தியாசமாகக் காணப்பட்டது. வேறு நாட்களில் எஜமானன் யாராவது இருப்பது கண்டால் நேருக்கு நேர் முகத்தை ஏறிறுத்தும் பார்க்க மாட்டார். திருமணமானதில் இருந்து ஒரு நாளேனும் இப்படிப் பகலில் அருகருகே அமர்ந்து இருந்தது கிடையாது. இன்று அதிகாலையில் எழுந்து தோட்டதில் அலைந்து திரிந்து விட்டு வந்ததில் இருந்து என்ன பேய் பிழித்துக் கொண்டதோ?”

“சீ... சீ... என்னால் முடியாது. எனது கை வலிக்கிறது விடுங்கள்” என்று அவள் சப்தமிட்டுக் கவினாள்.

“பரவாயில்லை சஜா, நான் இன்றைக்குத் தோட்டத்துக்கு சென்றபோது ரயியல் மாகாவை மடியில் அமர்த்திக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தேன். அதேபோல் நீரும் கொஞ்ச நேரம் என்னுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருமன்.”

“சீயா... அவங்களுக்குப் பைத்தியம்... இல்லை உங்களுக்குப் பட்டப்பகலில் பேய் ஒன்னு தெரிஞ்சிருக்கும்.”

“இல்லை... இல்லை. பேயல்ல, நான் அவங்களை நன்றாகக் கண்டேன்.”

எஜமானன் சுஜாதாவை கட்டிப்பிடித்து தனது இரண்டு கால் தொடைகளிலும் இருந்திக் கொண்டார். அவருக்கு பைத்தியம் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறதோ என சுஜாதா பயந்தாள். அவள் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள முயன்றாள். ஆனால் எஜமானன் அவளை இன்னும் இன்னும் இறுக அணைத்துக்கொண்டார். என்ன செய்யலாம் என அவளால் ஒன்றும் முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை.

“அம்மா... ஜயோ! ஜயோ! என்னக் கொல்லப் பார்க்கிறார்” என சப்தம் போடத் தொடங்கி விட்டாள்.

“ஏய்... சப்தம் போடாதே, சப்தம் போடாதே!” எஜமானன் சொன்னார்.

எஜமானனின் உணர்ச்சிகள் தடைப்பட்டது, பதிலாக அவரும் திகிலடைந்தார். மனைவியின் சப்தத்தைத் தணிப்பதற்கு அவளை இன்னும் இன்னும் இறுகக் கட்டி அணைப்பதில் போராடிக்கொண்டிருந்தார். இந்த சப்தத்தைக் கேட்டு சிசிலியாவும் ஓடிக்கொண்டு வந்தாள். எஜமானன் செய்கின்ற வேலைகளை அவளால் விளாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. சுஜாதாவை அடிக்கிறார் என்றான் அவள் நினைத்தாள். அதனால் அவளும் சுஜாத்தாவுடன் சேர்ந்து கத்தத் தொடங்கினார். இதனால் எஜமானனுக்கு கோபம் தலைக்கு ஏறியது. நடப்பது என்னவென்று எதனையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சுஜாதாவை மடக்க முடியாமல் போனதால் வௌக்கமும், பயமும், பதற்றமும் எஜமானனைப் பிடிப்பித் தின்றது. மறுகணம் எஜமானன் சுஜாத்தாவை நன்றாக அடிக்கத் தொடங்கினார். பிறகு பெண்கள் இருவரும் உரத்து சப்தமிடத் தொடங்கினர். இது கேட்டு அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள ஆண், பெண் அத்தனை பேரும் அங்கு ஓடி வந்தனர். அவர்களில் இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்து எஜமானனின் பிடியைத் தளர்த்தி தூக்கி ஏறிந்துவிட்டு சுஜாத்தாவை காப்பாற்றினர். அதுவரையில் சுஜாத்தாவைப் பிடித்த பிடியை தளர்த்த முடியவில்லை. பிடி தளர்ந்த எஜமான் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுத்தொடங்கி விட்டார்.

“என்ன நடந்தது. என்ன காரணம்?” என அங்கு குழுமி இருந்தவர்கள் வினைத் தொடங்கி விட்டனர். சுஜாத்தாவும் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் ஓ...வென அழுத் தொடங்கினாள். சிறிது நேரத்தில் அவள் மயக்கமுற்றுச் சாய்ந்தாள். இரண்டு மூன்று பெண்கள் அவளைத் தூக்கிச் சென்று சமையலைறப் பக்கம் வைத்து மயக்கத்தைத் தெளிவிப்பதில் ஈடுபட்டனர்.

“அவருக்குப் பைத்தியம், அவருக்குப் பைத்தியம். சம்மா விடாதீர்கள்” என சிசிலியா கத்தினாள். கோபமடைந்த எஜமான் அவனை அடிப்பதற்காக பாய்ந்த பொழுது ஆட்கள் பிடித்து எஜமானை அறைக்குள் போட்டு பூட்டி விட்டனர்.

“நோனாவும் நானும் குசினியில் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தோம். திடீரென அவர் வந்து நோனாவை அழைத்தார். நோனா சென்று சிறிது நேரத்தில் அவரைக் கட்டிப் பிடித்தபடி அடிக்கத் தொடங்கினார். நான் நினைக்கிறேன் அவர் தனியாக தோட்டத்துப் பக்கம் போனதால் பேய் பிடித்து இருக்கும் என்று.” சிசிலியா பதற்றத்தோடு சொன்னாள்.

செவிட்டு எஜமான் அறையில் இருந்தவண்ணம் முகத்தை மூடி மறைத்துக் கொண்டார். “எனக்குப் பைத்தியம் இல்லை, என்னை நம்புங்கள்” என உரக்கக் கத்த எண்ணினார். ஆனாலும் அதற்கு வாய் திறந்து கொள்ளவில்லை.

தேன் மாம்பழம்

கணேசும் நானும் இணைபிரியா நண்பர்களானதே ஒரு பெரிய கதை. நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னர் நாம் சிறு வயதா யிருக்கும் போது ஏற்பட்ட ஒரு சிறிய சம்பவத்தை மையமாகக் கொண்டுதான் அந்த நட்பு கட்டியமுப்பப்பட்டது. அந்திகழ் விண்ணும் என் மனதை விட்டும் நீங்காமல் இருக்கிறது.

எனது தந்தை நாவலைப் பகுதிக்கு வீடு ஒன்றை வாங்கி குடியிருக்க வந்தது இலேசாக மனதில் பதிந்திருக்கிறது. அதே காலப் பகுதியில்தான் கணேசின் அப்பாவும் வீடு ஒன்றை வாங்கி அங்கு குடி வந்தார். இது நன்றாக மனதில் பதிந்து இருக்கிறது.

நாம் எமது வீட்டுக்குக் குடி வந்தபோது வீட்டுக்குத் தேவையான தளபாடப் பொருட்களைக் கொண்டு வருவது, வீட்டை சுத்தம் செய்வது, ஒழுங்குபடுத்துவது போன்ற வேலைகளில் நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபோல் ஈடுபட்டு இருந்தது நன்றாக நினை விருந்தாலும், அதனோடு தொடர்படைய சிற்சில சம்பவங்கள் யாவும் மறந்து போய்விட்டது. ஆனால் கணேஷ் வீட்டார் குடிவந்த நாள் அப்படிப்பட்டதல்ல. இன்று நான் எமது மேல் மாடியில் இருந்த வண்ணம் அவர்களது வருகையை அவதானித்தபடி இருந்தேன். அவர்கள் தமிழில்தான் பேசிக்கொண்டார்கள். இடையிடையே ஆங்கிலச் சொற்களையும் கலந்து பேசினார்கள். ஆனாலும் பொருட்களை ஏற்றி வந்த வாகனங்களின் சேவையாக்கள் சிங்கள மொழியிலேயே உரையாடனார்கள். அவர்களது சிங்களப் பேச்சு

உடைந்து உடைந்து வெளிப்பட்டதேயன்றி தெளிவான பேச்சாக அல்லாமல் தடுக்கி தடுக்கி வெளிவழ்த்து.

பக்கத்து வீட்டுக்கு தமிழ்க் குடும்பம் ஒன்று குடி வந்தது எனது பெற்றோருக்கு அவ்வளவு திருப்தி அளிக்கவில்லை. மாறாக சிங்களக் குடும்பம் ஒன்று குடி வந்திருந்தால் அந்நியோன்னியத்தைக் கட்டி ஏழுப்பிக்கொள்ள வாய்ப்பாக அமைந்திருக்கும் என்பதுதான் அதற்குக் காரணமாகும். ஆனாலும் அடிக்கடி கீழ்வரும் கருத்துக்கள் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டன.

“ஓருவகையில் இவர்கள் வந்ததும் நல்லதுதான். எமது ஆட்கள் வந்திருந்தால் அடிக்கடி அவர்களது தேவைக்கும், தேவையில்லாத விடயங்களிலும் ஈடுபடவேண்டி வரும்.”

“எங்கட மக்களாப் போலல்ல, தமிழ் மக்களிடம் போலியான புரவாராங்கள் இல்லை.”

“ஒரே ஒரு குறை என்னவென்றால், அவர்கள் எல்லோரும் குடிபதியாகி சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு சிறிது நாட்களில் சின்ன யாழ்ப்பாணம் ஒன்றாக அது மாறி விடுவதுதான்.”

நாங்கள் எதிர்பார்த்தது போல அவ்வீடு ஒரு சின்ன யாழ்ப்பாணமாக மாறவில்லை. அதற்குக் காரணமும் இல்லாமல் இல்லை. அங்கு கூட்டாளி, நண்பர்கள் என அதிகம் பேர் வரவில்லை. அத்தோடு அங்கு வந்து போனவர் களும் முக்கிய நபர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதனாலோ என்னவோ என்னை விடவும் ஒரு வருடம் குறைந்தவராக மதிப்பிடப்படக்கூடிய கணேசுடன் நட்பு ஏற்படவில்லை.

மாம்பழுக் காலம் தொடங்கியது. அது பற்றி எமது அருகில் திருந்த நபர் மூலமாகத்தான் தெரியவந்தது. மாதக்கணக்காக அவர் எமது அருகில் திருந்த போதும் எங்கள் எவருக்கும் அவரைப் பற்றிய நினைவு வரவில்லை. அவர் வேறு யாருமல்ல. அங்கு நின்றிருந்த தேன் மாம்பழு மரந்தான். அதன் மாம்பழும் தேன் போல் இனிப்பதால் அப்பெயர் வந்தது. அம்மாமரம் எமது இரு வீடுகளையும் பிரித்துக் காட்டும் மதிலின் முன்னால் அமைந்திருந்தது. பொதுவான பாதை ஓரத்தில் அம்மரம் நின்றிருந்ததால் அது எங்களில் எவருக்கும் சொந்தமானதல்ல. பாதை அகலமாக்கப்படும் போது இந்த மரம் மிகவும் பெறுமதியானதாகக்

காணப்பட்டதால் வெட்டாமல் அப்படியே வைத்து விட்டார்கள். இந்த மரத்தை வெட்டாமல் விட்டது என்கு நன்மையை விட அதனால் ஏற்படும் தீமைகள்தான் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. காரணம் பெரிய கிளைவிட்டு குடை போன்று எமது வீடுகளை மாத்திரமன்றி அப்பகுதியை மூடிக் கொண்டிருந்தது. நிழலோடு மாம்பு பூக்கும் காலங்களில் அனேகரினதும் கண் அதன் மீதுதான் விழுந்தது. அப்பகுதி மூழுவதிலும் பூப்பூக்கும் வாசம் எங்கும் பரவியது. அதனால் தேன் பூச்சிகள் படையெடுத்து மரத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்ட வண்ணம் ரீங்காரம் இசைக்கத் தொடங்கியதால் தொல்லைகள் அதிகரித்தன.

அது காய்ப்பதற்கு முன்னர் தனது வெண்மலர்களை நிலத்தில் கொட்டி, இலைகளையும் உதிர்த்து விடுவதால்தான் தொல்லைகள் அதிகம். எமது வீடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள சதுப்பு நிலக்கரைகளில் குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவர்களின் பையன்கள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து வர்த்த மாங்களி பொறுக்கி எடுப்பதோடு நின்றுவிடாமல் கூட்டமாக வந்து கல்லும், கம்பும் கொண்டு மாமரத்துக்கு ஏற்றிந்து அந்தப் பக்கத்தையே அல்லோல கல்லோலப்படுத்தத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஆரம்பத்தில் சிறு சப்தம் போட்டு அவர்களை விரட்டினாலும் கூப்பாழுதெல்லாம் ஏசித் தூரத்தினாலும் அசைய மாட்டார்கள். பெரியவர்கள் ஏதாவது சொல்லித் தூரத்தினாலும் ஒன்றுக்கு இரண்டு பேசி ஏசிவிட்டு ஓடுவார்கள். அவர்கள் அடிக்கும் கல், வீட்டு ஜன்னல்களையும், கூரை ஓடுகளையும் தாக்கி உடைந்து போனால்தான் ஓடிவிடுவார்கள். அதுவும் சிறிது நேரத்தில் மறுபடியும் கூட்டம் கூடிவிடும்.

எமது மதிலின் ஆருகே வளைந்திருக்கும் சிறிய மரக்கிளையில் உள்ள மாம் பிஞ்சுகளைக் காப்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். பையன்களின் கண்களில் பட்டால் பிஞ்ச என்றுகூட விட்டு விடாமல் பறித்துச் சாப்பிட்டு விடுவார்கள். ஏதோ அவர்களின் கண்களுக்குத் தப்பி இரண்டு மாம்பிஞ்சுகள் தலைதூக்கி இருந்தன. நான் பூப்பந்தலால் அதனை மறைத்து வைத்திருந்தேன். ஒவ்வொருநாள் காலையிலும் பூப்பந்தலை அகற்றிவிட்டு பார்த்துக் களிப்பதில் மகிழ்ச்சி கண்டேன். ஒவ்வொரு நாளும் அவதானித்து வருவதால் அவ்விரண்டு மாங்காய்களையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடிந்தது. இவ்விரண்டு காய்களும் அளவில் பெரிதாகக் காணப்பட்டது.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு மாங்காய் முற்றி மஞ்சள் நிறம் கண்டிப்பதைப் பார்த்து எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சிதான். அந்த மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து

கொள்ளக்கூடியவர்கள் எவரும் இருக்கவில்லை. அக்கம் பக்கம் பார்த்த பொழுது மாமரத்தைப் பார்த்தபடி கணேஷ் நின்றிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவனும் என்னைப் பார்த்தான்.

“மாங்காய்” என மாங்குலையை அவனுக்கு உயர்த்திக் காட்டியபடி சிங்களத்தில் சொன்னேன்.

“மாங்காய்” என்று அவனும் வெற்று மரத்தில் மாங்காயைப் பார்த்தவன் போல புதுமையாகத் தமிழில் சொன்னான்.

“யெஸ், மென்கோஸ்” (ஆமாம் மாங்காய்) என ஆங்கிலத்தில் பதில் சொன்னேன்.

நான் இரண்டு மாங்காய்களையும் பிடிஓங்கி அதில் சிறியதை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டு பெரிய காயை நான் வைத்துக்கொண்டேன். “மிச்சம் நன்றி” பொலஹாம ஸ்தாத்தி சொல்லிப் பெற்றுக்கொண்டான். அதன் பின்னர் சில ஆங்கிலச் சொற்களைப் பரிமாறிக்கொண்டோம்.

மறுநாள் தனது வீட்டுக்கு முன்னால் அவன் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

“எப்படி சுகம்?” (ஸெப் ஸௌப்ப கொலஹாமது) என நான் தமிழில் வினவினேன்.

“பிழை இல்லை.” அவன் தனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் பதில் தந்தான்.

அதன் பிறகு நாம் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொள்ளும்போது தெரிந்த சிங்களத்தில் அவனும், தெரிந்த தமிழில் நானும் உரையாடிக்கொள்வோம். தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் கருத்துப் பரிமாறிக்கொள்வோம்.

“இந்த வருடம் முதல் எமது பாடசாலையில் தமிழ் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். நான் இப்பொழுது தமிழ் படிக்கிறேன்.” அடுத்து வந்த ஜனவரியில் ஒருநாள் நான் கணேசைஷ் சுந்தித்தபோது சொன்னேன்.

“நானும் இப்பொழுது சிங்களம் படிக்கிறேன்” அதற்குப் பதிலாக கணேஷ் ம் சொன்னான்.

“அப்பொழுது எனக்கு உம்முடன் தமிழில் பேசலாம் இல்லையா?”

“எனக்கும் உம்முடன் சிங்களத்தில் கதைக்கலாம்.”

நான் எனது பாடசாலையில் எட்டாம் ஆண்டில் பழுத்தேன். கணேஷ் அவனது பாடசாலையில் ஏழாவது பாடத்துக்கொண்டிருந்தான். தமிழில் ஏதாவது கவித்மான சொற்கள் இருந்தால் அதனை கணேஷிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வேன். அதேபோல சிங்களத்தில் ஏதாவது கவித்மான வார்த்தைகள் கண்டால் அதனை கணேஷ் என்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வான். அடிக்கடி நாம் இருவரும் மாறிமாறி இருவரது வீடுகளுக்கும் போய் வந்ததால் இருவரும் சுமுகமாக அறிவுப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டோம். எப்படியோ நான் அவனிடம் இருந்து பெற்றுக்கொண்ட அறிவை விட என்னிடம் இருந்து கணேஷ் பெற்றுக்கொண்ட அறிவு அதிகமாகும்.

அந்த வருட இறுதி ஆண்டுப் பரீட்சை எமது அறிவை எடை போட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளச் சுந்தரப்பமாக அமைந்தது.

நான் தமிழ்ப் பாடத்தைத் தவிர ஏனைய பாடங்களில் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்துக்கும் எண்பத்து ஜந்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்தேன். கணேஷ் சிங்களத்தைத் தவிர ஏனைய பாடங்களில் அறுபத்தி ஜந்துக்கும், எழுபத்தி ஜந்துக்கும் இடைப்பட்ட புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்தான். கணேஷ் சிங்கள மொழிக்கு எண்பது புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன. ஆனால் எனக்கு தமிழ் மொழிக்கு ஜம்பது புள்ளிகளே கிடைத்தன.

எனக்கு கணேஷை விடவும் அறிவும், உணர்வகளும் கூடுதல் என எண் ணியிருந்தேன். அப்படியானால் நடந்திருப்பது என்ன? எதுவும் நினைவின்றி இருந்த எனக்கு கணேஷ் அறிவாளியைப் போன்று காரணத்தை விளக்கலாணான்.

“இது ஒரு சிங்களப் பிரதேசம். வீட்டில் இருந்து வெளியில் இறங்கியது முதல் சிங்களத்தில்தான் பேச வேண்டியிருக்கிறது. பார்க்கிற பக்கம் எல்லாம் கண்ணில் படுவது சிங்கள எழுத்துக்கள்தான். தமிழில் மாத்திரமல்லாமல் ஆங்கிலத்தில் உரையாட வேண்டுமென்றாலும் அதற்கு சந்தர்ப்பம் குறைவு. அம்மா, அப்பா, சகோதர, சகோதரிகளுடன்தான் தமிழில் பேச சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை செய்பவர்கள்கூட சிங்களம்தான் பேசகிறார்கள். நான் இதனை விடவும் சிங்களப் பாடத்தில் குறைந்த மார்க்கு வாங்காமல் இருந்ததுதான் அதிசயம்.

உங்களுக்கு அப்படியானால் என்னுடனும், தமிழ் ஆசிரியர்களையும் தவிர்த்து வேறு யாருடன்தான் தமிழில் ஒருசொல்லேனும் பேசமுடியும்? வகுப்புகளுக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்மார் கதைப்பது ஆங்கிலத்தில்தானே! வாசிப்பதற்கு தமிழ்ப் புத்தகம் எதுவும் பெற்றுக்கொள்ள வழியில்லை. இனி இதற்கு மேல் எவ்வாறு புள்ளிகளைப் பெறுவது?

இது உமக்கு மாத்திரமல்ல நாட்டில் உள்ள அத்தனை பேரும் எதிர்நோக்கும் உண்மை நிலை.”

நான் எதுவுமே பேசமுடியாமல் அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பயணங்கள் முழுவதுணர்டு

சிரேஷ்ட ஆங்கில தரப் பரீட்சையில் தேறிய நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு நடத்தப்பட்ட நடுத்தர லிகிதர் சேவைப் பரீட்சையில் எம்முடன் பரீட்சை எழுதியவர்களில் பந்தகவும், நானும் தான் தகுதி பெற்றிருந்தோம். பந்தகவுக்கு வன பரிபாலன தினைக்களத்திலும், எனக்கு கல்வி அமைச்சிலும் நியமனங்கள் கிடைத்தன. கொழும்புக்கு வந்ததன் பின்னர் நானும், பந்தக்கவும் ஒரே அறையில் தாங்கிக் கொள்வது என முடிவு செய்து கொண்டோம். என்றாலும், பந்தக்கவின் உறவுமுறை மாமா ஒருவர் தெஹிவளையில் வசித்து வந்ததால் அங்கேயே தங்கும்படி பந்தகவை வேண்டிக்கொண்டனர். செலவுகளைச் சமாளிக்கவும், பாதுகாப்பையும் கருதி அது ஒரு நல்ல யோசனையாக அவனுக்குப் பட்டது. அவ்வீடில் தங்குமிட வசதிகள் இல்லாததனாலும், இன்னொருவரைத் தங்கவைத்துக் கொள்ளப் போதிய வசதிகள் இல்லாமையினாலும் நான் கொழும்பிலேயே தங்கி விட்டேன். இதனால் நாம் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்கள் அரிதாகவே காணப்பட்டது.

மூன்று, நான்கு மாதங்கள்தான் கழிந்திருக்கும் பந்தக்க தொழில் செய்வதில் அக்கறை அற்றவனாகக் காணப்பட்டான். நேரடியாக அவன் அதனை என்னிடம் சொல்லாவிட்டாலும் கூட, அவனது நடவடிக்கைகள் அதனைப் புலப்படுத்தின.

“எனக்கென்றால் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பது அலுத்து விட்டது.” அவன் இவ்வாறு என்னிடம் பல சந்தர்ப்பங்களில் சொல்லியிருக்கிறான். “என்றாலும் தனியார் துறையினரிடம் வேலை பார்ப்பது என்பது ரொம்பவும் இலேசான காரியமல்ல. அவர்கள் எவ்வித சவு இரக்கமும் இன்றி வேலை வாங்குவதில் கெட்டிக்காரர்கள்.” அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் நான் பந்தகவக்குக் கூறுவேன்.

‘இது அரசாங்க உத்தியோகம் அல்ல. அரசாங்க திணைக்கள் அதிகாரியின் கீழ் உள்ள ஓர் உத்தியோகம். அவர் திரும்புகிற பக்கம் சொல்லுகிற வேலையைச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் கூடாதது. சுயாதீனமும், அந்தியோன்யமும் அற்ற மனிதன் ஓர் இயந்திரத்தைப் போன்றவன். அதை இயக்குபவனின் இஷ்டப்படி இயங்க வேண்டும். இல்லாதவிடத்து சும்மா இருப்பவன், பழுதடைந்த யந்திரமாக ஒரு பக்கம் ஒதுங்கியிருக்கிறான். ஏதோ முடிந்த அளவுக்கு கையில் கொஞ்சம் பண்ததைச் சேர்த்துக்கொண்டு சொந்தமாக ஏதாவது ஒரு வியாபாரத்தைத் தொடங்குவதுதான் நல்லது.’

பன்தக இன்னொருவரின் கையின் கீழ் வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பதால் தான் அரசாங்க உத்தியோகத்தையும் வெறுக்கிறான். பாடசாலை நாட்களில் வகுப்பிலோ, பர்ட்சையிலோ இரண்டாவதாக வர விரும்புவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் முனுமுனுத்துக் கொண்டே வெறுப்பைக் காட்டிக்கொண்டே இருப்பான். வியாபாரம் ஒன்றைத் தொடங்குவதற்குத் தேவையான பணவசதி யில்லாததுதான் அவன் இவ்வாறு புலம்புவதற்குக் காரணமாகும். ஆப்சில் உள்ள விகிதர்ப் பதவி தலைமைப் பியோனுக்கு மாத்திரம்தான். இந்த நிலையில் அவனது தராதரம் என்ன? கசப்புக் கசாயத்தைப் பருகுவதைப் போல மேலிடத்து உத்தரவுகளை நடைமுறைப் படுத்துவதைத் தவிர வேறு என்ன வேலை? அவன் மீண்டும் அலுத்துக்கொள்வது அந்தக் கருத்தை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக இருந்தது.

பன்தக என்னதான் சொன்னாலும், எனது நிலைமை என்றால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் நன்றாகத்தான் உள்ளது. உலகத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் எனக்கில்லை. விகிதர் வேலை கொழும்புக்கு எப்படியாயினும் கிராமத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தரமான உத்தியோகம்தான். பன்தக நகரத்தின் நிலையில் வைத்து தனது உத்தியோகத்தை மதிப்பிட்டுக் கொண்டாலும், கிராம மட்டத்தில் அதன் மதிப்பை எண்ணி சுந்தோழப்பட்டேன் நான்.

பன்தகவுடன் வேலை பார்த்த லிகிதர்களில் ஒருவர் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பார்சையில் தெரிவாகி பல்கலைக்கழகம் சென்றது. இன்னொருவர் சட்க் கல்லூரிக்குத் தெரிவானதுடன், இதற்குப் பிறகு தனக்கும் சட்க் கல்லூரியில் சேர்ந்து கொள்ளலாம் என அடிக்கடி சொல்லலானான். எனினும் கையில் உள்ளதைச் செலவு செய்து கொண்டு நான்கு வருடங்கள் கற்பது என்பது அவனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது.

இக்காலத்தில்தான் வண்டன் பல்கலைக்கழகம், பொதுக் கல்வித்தராதரப் பத்திர உயர்தரப் பார்சையை நடத்த அறிவித்தல் விட்டிருந்தது. பதவி உயர்வு பெற்ற துடிக்கும் பன்தகவுக்கு இது ஓர் அரிய சந்தர்ப்பமாகும்.

“பொதுக் கல்வித் தராதரப் பத்திரப் பார்சை எடுப்போமா?” பன்தக என்னிடம் கேட்டான்.

“நான் படித்தது போதும்.” நான் சொன்னேன்.

அதற்கு அவன் என்னைத் திட்டினான். “உங்களைப் போன்றவர்கள் இருப்பதனால்தான் எமது நாடு சீரமிந்து கிடக்கிறது. மனிதனாகப் பட்டவனுக்கு தெரியும், பலமும் வேண்டும். அவற்றைச் சரியான முறையில் பிரயோகிப்ப தனால்தான் ஒரு நாடு முன்னே முடியும்.” அவன் சொன்னான்.

எனது நண்பர்கள் எல்லோரும் குளத்தில் நீந்தி வாழும் மீன்களைப் போன்றவர்கள். மீன் இருந்தோர் தடவை மேலே வந்து மீன்டும் நீருக்குள் மூழ்கி விடுகிறது. எனக்கு உலகத்தைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற எந்த ஆசையும் கிடையாது.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு பன்தக என்னைச் சந்திக்க வந்தான்.

“பார்சையில் மூன்று பகுதிகள் இருக்கின்றன. அதில் ஒன்று அர்த்த சாஸ்திரம். அதைப் பற்றிய அறிவோ, எண்ணமோ எனக்குக் கிடையாது. விஞ்ஞானம் கற்க பாடசாலை ஒன்றுக்குப் போக வேண்டும். எனக்கு விருப்பம் என்றால் கலைப்பிரிவு தான், என்றாலும் அதைச் செய்ய மொழியறிவு வேண்டுமே!” அவன் மிகவும் வெறுப்போடு அலுத்துக்கொண்டான்.

“ஏன் பாலி?”

“உண்மைதான் எனக்குப் பாலி பாலை தெரியாதே!”

பாலிப் பாலையைப் பற்றிய அறிவு ஓரளவு எனக்கு இருந்தது. நன்றாகச் சிங்களம் கற்ற ஒருவருக்கு அது அவ்வளவு அருமை கிடையாது. பன்தகவுக்குத் தான் நன்றாகச் சிங்களம் தெரியுமே!

“ஜயோ, அது ஒரு பெரிய காரியமே அல்ல. நன்றாக சிங்களம் தெரிந்த ஒருவருக்கு பிக்கு ஒருவரைப் பிழித்துக்கொண்டால் ஜந்தே மாதங்களில் பாலியைப் படித்துக்கொள்ள முடியும். ஏன்னா அநேகமான சிங்களச் சொற்கள் பாலியில் இருந்து பிரிந்து வந்தவைதான்.”

அவன் எனது குருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், ஏதோ ஒருவகைத் திருப்தியைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளான் என்பது தெரிந்தது.

அதன் பின்னர் ஒருநாள் காலி ரோட்டில் ஓடும் பஸ்ஸில் அவனைச் சுந்தித்தேன். அவன் சுவடிக் கூடத்துக்குச் செல்வதாகக் கூறினான்.

“சுவடிக் கூடத்துக்கா?”

“ஆம், அங்குள்ள நூலாகத்திற்கு பாலி வாசிக்க. திலக் சொன்னது போல பாலி மிகவும் இலேசானது. வாசிக்கவும் ஆசையாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் அங்கு நான் போய் வருகிறேன். பரீட்சைக்கு அல்லா விட்டாலும்கூட பாலியைத் தொடர்ந்து படிக்கிறேன்.”

பன்தக பரீட்சைக்குத் தோற்றினால் நிச்சயம் தேர்ச்சி பெறுவான். அப்பொழுது அவனுக்கு பதவி உயர்வும் கிடைக்கும். எனினும் நான், இருந்த இடத்திலேயே இருக்கிறேன். பரீட்சைக்குத் தோற்றினால் நல்லதுதான் எனத் தோன்றியது. ஏனைய விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துதனால் அந்த முயற்சி எடுப்பவில்லை.

அதன் பின்னர் இரண்டு மூன்று மாதங்களாக நான் ஓரளவுக்கு பன்தகவுடன் பேசவில்லை. அதற்குக் காரணம் மேற்கூறிய காரணங்களாக இருக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

அகிம்சையை நேசிக்கும் ஒருவர் எமது காரியாலயத்தில் இருந்தார். “அகில கிலங்கை அகிம்சைவாதிகள் சங்கம்” என்று ஒரு சங்கத்தை அமைத்து அவரே அதற்குத் தலைவராகவும் இருந்து வந்தார். என்னைப் பலவந்தமாக அந்தச்

சங்கத்தில் அங்கத்தவராக இணைத்துக்கொண்டு, மேலும் அங்கத்தவர்களைச் சேர்த்துக் கருமாறு என்னை வற்புறுத்தி வந்தார். ஆயினும் பன்தகவை மாத்திரம் தான் என்னால் அங்கத்தவராக்க முடிந்தது.

இந்தியாவில் நடத்தப்பட்ட அகிம்சைவாதிகள் மாநாட்டுக்கு இச்சங்கத்திலும் இருந்து பிரதிநிதி ஒருவரை அனுப்பி வைக்கும்படி அழைப்பு விடுக்கப் பட்டிருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் மாநாட்டுக்கு அனுப்ப பிரதிநிதி ஒருவரைத் தெரிவ செய்வதில் தலைவர் பக்கச் சார்பாக நடந்து கொண்டதால் அதற்கு நாம் போர்க்கொடி தூக்கினோம்.

நியாயவாதியாகப் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்த பன்தக இச்சந்தர்ப்பத்தில் எதுவும் பேசாதது எனது பொறுமையை இழுக்கச் செய்தது.

“பன்தக நீர் ஏன் எதுவும் பேசாமல் இருந்தாய்?”

“ஏன், எதற்காகப் பேசவேண்டும்?”

“இந்த அநியாயத்தைத் தட்டிக்கேட்க பொறுக்க முடியாததால்.”

“எனக்கு நியாயத்தைப் போலவே அநியாயத்தையும் பொறுக்க முடியும். இங்கு நியாயம் பேசப் போனால் எமக்கு எதையும் செய்ய நேரமிருக்காது. எமது நாடு அவ்வளவு அந்தியாயத்தில் மூழ்கி இருக்கிறது. இங்கு நியாயமாக எதுகான் நடக்கிறது என்று திலக்கினால் சொல்ல முடியுமா?” அவன் கணக்கின்றிச் சொல்லிக்கொண்டு போனான். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

சாதாரணமாக இரு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை அவனைச் சந்திக்கச் செல்லும் நான், பல மாதங்களாகியும் சந்திக்க முடியாமல் போனது. நான் செல்லாவிட்டால் என்னைத் தேடிக்கொண்டு அவன் வருவான்; வந்து என்னுடன் பேச முயல்வான். இதனால் அவன் மீது எனக்கு இருந்த கோபம் மறைந்தாலும், எமது சந்திப்பு படிப்படியாகத் தூரமாகியது.

பொதுத் தராதரப் பத்திரிகையில் பார்டிஸ்டாக தொடர்பு நாளில் பன்தகவைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவன் அறையில் கதிரை ஒன்றில் சாய்ந்த வண்ணம் நெற்றியில் கை வைத்து, பாதிக் கண் திறந்தபடி பலத்த சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

அவனது அனுமதி பெறாமலேயே கதிரை ஒன்றை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்து கொண்டேன்.

“சுவர்க்கத்திலும் உயர்வு, தாழ்வு பேதும் இருக்கிறதா?” நான் அமரும் போதே அவன் கேட்டான். இவ்வாறு அவன் கேட்டது முதல் தடவையல்ல. அதனால் அக்கேள்வி எனக்குப் புதினமும் அல்ல.

“சுவர்க்கத்திலா...?” என இழுத்தவாரே, “அப்படி இருக்க முடியாதல்லவா?” என்ற கேள்வித் தோரணையில் பதில் அளித்தேன்.

அவன் ஏதேதோ சுவரினான். “சரி சரி பரிசைகள் எல்லாம் எப்படி?”

“எந்தப் பரிசை?”

“ஐ.எஸ்.”

“நான் பரிசைக்குத் தோற்றவில்லை.”

“ஏன்?”

“எதற்காகப் பரிசை?” அவன் தலையைக் குனிந்தவண்ணம் கேட்டான்.

“அது நல்ல கதைதான். சித்தியடைந்தால் எவ்வளவு நல்லது.”

“என்ன நல்லது?”

“பதவி உயர்வு பெறுவது?”

“பதவி உயர்வு எதற்கு?”

“உயர்வு பெறும்போது சம்பளம் கூடும், சலுகைகள் அதிகரிக்கும், செல்வ பலம் கிடைக்கும்..”

“இனி அவை எல்லாம் கிடைத்து என்ன பயன்?”

“இது சிறுபிள்ளைத்தனமான கேள்வியாக இல்லையா?”

“அப்படியானால் ஏன் வாழ வேண்டும் என்று கேட்டாலும் கேட்பாய்.”

“உண்மைதான், நான் என்னையே கேட்டுக் கொள்ளும் கேள்வியும் அதுதான்.”

“இனி, அதைப் பெற்றுக்கொண்டாலும் உள்ள பயன் என்ன? அதற்கப்பறும் வாழாமல் இருப்பதற்காகவா?”

“அதுவும் சரிதான். ஆனாலும் நாம் தேவையற்ற வேலைகளைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

“நான் தெண்டிப்பது, அநேகம் பேர் செய்யாத வேலையில்லாத வேலையைச் செய்யத்தான்.”

“அப்படிச் செய்வதனால் என்ன பயன்?” அவன் அதற்கு ஏதாவது பதில் தருவான் என்பது எனக்குத் தெரியும். அப்பொழுது எமது இருவருக்கும் இடையில் இடைவளி நீண்டுகொண்டே போகுமே தவிர அதிலிருந்து வெளியேறுவது கஷ்டமாகி விடும். அதனால் நான் ஒன்றும் பேசாமல் அறை எங்கும் சிதறிக் கிடந்த புத்தகங்களின் மீது கவனத்தைத் திருப்பினேன். யாரேனும் அவற்றைப் புரட்டி ஏதோ தேழியிருப்பது தெரிந்தது.

“நான் இப்பொழுது கலாச்சாரத்தைப் பற்றிப் படிக்கிறேன்” எனக் கவுறி ஆரம்பப் பாடநால்களைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் காட்டனான். எனினும் எனது கவனம் மேசையின் மீது இருந்த ஏனைய புத்தகங்களின் மீது விழுந்தது.

விவேகானந்தரின் முழுமையான நூல், மக்ஸ் முலரின் புத்தகங்கள், பகவத் கீதை போன்ற வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் அறிவு நூல்களும், கலாச்சாரம் பற்றிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் காணப்பட்டன.

“என்ன காரணத்துக்காக இந்த நூல்களைப் படிக்க வேண்டும்?” நான் கேட்டேன்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். மேலார்த்தமாகப் பார்த்தால் அவற்றில் எவ்விதப் பயனும் இல்லாதது போல்தான் தெரியும். ஆனால் உள் நுழைந்து பார்த்தால் வாழ்க்கையின் தத்துவங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும். மனிதனுக்கு ஜன்மம் ஒன்று இல்லை என பொத்த மதும் கறுகிறது. ஜன்மம் இல்லா விட்டால் இவ்வுலகம் வெறும் பொருட் களஞ்சியம்தானே?”

“ஜன்மம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ அதைப் பற்றிப் பேசக்கூடிய அறிவு எனக்கில்லை. என்றாலும் நாம் வாழ்ந்துதானே ஆகவேண்டும். அதற்குத் தேவையானவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளவே நாம் பாடுபட வேண்டும். நான் வேறு எதையும் பற்றிப் பேசவில்லை.” வேறு விடயம் பற்றிப் பேச அவனுக்குத் தேவை இருக்கவில்லை.

“பொருட் களஞ்சியமல்ல மிருகக்காட்சிச்சாலை. அதில் நான் மட்டுமா இருக்கிறேன்? இல்லை. அப்படியானால் நாம் ஒவ்வொருவரும் இப்படி உண்டு, உடுத்து, களிப்பது? நாம் ஒவ்வொருவராய்ப் பிரிந்திருந்தாலும் ஏதோ ஓர் ஒற்றுமை இருக்கிறது இல்லையா?” எனக் கேட்டான். இதுவரை ஒன்றாய்ப் பழகி வந்த நாம், திட்டான் இருபக்கமாகப் பிரிந்து போவது போல் உணர முடிந்தது.

அன்று நான் திரும்பி வரும்போது பன்தகவின் மாமி இடைவழியில் என்னைச் சந்தித்தாள்.

“ஏன் பிள்ளை, பன்தகவின் போக்கைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் சொல்வ தில்லை? அவனது தூய் வந்து ஏந்த நாளும் அமுது புலம்புவாள். இவன் இப்படிப் போனால் கிட்டடியில் அங்கொடைக்குத்தான் கொண்டுபோய் விடவேண்டி ஏற்படும். எவருடனும் பேசுவதில்லை. யாருடனும் கதைப்பதில்லை. சதா வாசிப்பதும், யோசனை செய்வதுமாகத்தான் காணப்படுகிறான். காலையில் பார்த்தால் தலைக்கீழாக நின்று கொண்டிருக்கிறான். நாம் எது சொன்னாலும் கணக்கில் எடுக்கிறானில்லை. அவன் எமது பிள்ளையல்லாத மாதிரிதான் நடந்து கொள்கிறான்.” அவள் கவலையுடன் தெரிவித்தாள்.

“நானும் அதைத்தான் சொல்லுகிறேன், என்றாலும் அவன் கேட்க மாட்டேன் என்கிறான்.”

அதற்குப் பிறகு அவனைச் சந்தித்த பல சந்தர்ப்பங்களில் பைத்தியக்காரத் தனத்தை விட்டு விடும்படி கேட்டிருக்கிறேன். அவன் கோாத மாதிரி நடந்து கொள்கிறான்.

ஒருநாள் அவனது பதிலை எதிர்பார்த்து எச்சரிக்கையாகவும் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

“திலக், நீசொல்வது எனக்குப் புரிகிறது. என்றாலும் ஒரு புதம் என் முன்னே வந்து ஏன் மனிதனே! நீ என்ன செய்கின்றாய்? உனக்கும் சோறு சாப்பிடும் ஏனையவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? என்று கேட்கிறது. எனக்குப் பதில் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.”

அந்நேரம் அவன் மீது எனக்கு அனுதாபம்தான் ஏற்பட்டது. இதற்கிடையில் ஒருநாள் அவனைப் பார்க்க நேர்ந்த வேளை அவனது அறையில் ஒரு வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருப்பதை அவதானித்தேன். மேசையில் இருந்த புத்தகக்

குவியல் அகற்றப்பட்டு ஓரிரு புத்தகங்களே காணப்பட்டது. அறையும் ஏனைய நாட்களைவிட சுத்தமாகவும், ஒழுங்காகவும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. எமது எச்சரிக்கையின் பிரதிபலிப்போ என எண்ணத் தோன்றியது. அவன் வழிமை போல் வெள்ளை வேட்டியும், பனியனும் அணிந்து காணப்பட்டான். முகத்தில் தெளிவு இருந்தது.

“எங்கே இந்த அறையில் இருந்த புத்தகங்கள்?” நான் உள்ளுழையும் போதே கேட்டேன்.

“எரித்து விட்டேன்.” எந்தச் சலனமும் இன்றி அமைதியாகச் சொன்னான்.

“என்னால் நம்ப முடியவில்லையே! உண்மையில் சுட்டெரித்து விட்டாயா?” நான் கேட்டேன்.

“ஆம்” அவன் அமைதியான தூணியில்தான் பதிலளித்தான்.

“ஐயோ ஏன்?”

“புத்தகத்தினால் என்றும் உண்மையைத் தேட முடியாது. அவை அதற்குத் தடையாக இருப்பதைத் தவிர உதவ முடியாது.”

“ஹாம்...” சிறிது நேரம் அசையாது இருந்துவிட்டுக் கேட்டேன். “எரித்துப் போட்டு அநியாயமல்லவா? வேறு யாருக்காவது கொடுத்திருக்கலாம்.”

“நல்லதுதான். என்னை முள்ளாய்க் குத்துவது, அடுத்தவருக்கு எவ்வாறு மறைக முடியும்? முட்கொடியை வேறு எவருக்காவது கொடுத்தால் அவர்கள் முள்ளைக் குத்திக்கொள்ள வேண்டி வரும்.”

நான் அவனது மேசையில் மீதமிருந்த இரண்டு மூன்று புத்தகங்களையும் புரட்டிப் பார்த்தேன். அவை கிருஷ்ணஸுரத்தியினால் எழுதப்பட்ட அல்லது அவர் சொன்னது, அன்றேல் எழுதியவற்றிலிருந்து தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட நால்கள். கிருஷ்ணஸுரத்தியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அனுபவம் எனக்கு இருந்தது. பன்தகவைப் பீடித்துள்ள நோய் என்னவென்று எனக்கு விளாங்கியது.

“அப்பழியானால் இவைகள் புத்தகமில்லையா?” நான் கேட்டேன்.

பன்றக யோசித்தானே தவிர பதில் எதுவும் தரவில்லை. அப்பொழுது அறைக்கு வந்த அவன் மாமி, வழிமையான குற்றப் பத்திரிகையை வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

நான் அவனை அமைதிப்படுத்தும் விதமாக அண்மையில் எனக்குத் தெரிய வந்த இத்தகைய ஒருவனைப் பற்றி அவளுக்குச் சொன்னேன். சௌல்வந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, அரச சேவையில் உயர்ப்பதவி வகித்த ஒருவர், இப்பொழுது அதிலிருந்து விலகி வேஷ்டியை மாத்திரம் கட்டிக்கொண்டு சமூக சேவையில் ஈடுபட்டு வருகிறார். அவரது உறவினர்கள் இப்பொழுது மனவேதனைப்படு கிறார்கள். ஆனாலும் அவர் சொல்வதைப் பார்த்தால் அவர் இப்பொழுது விடுதலை அடைந்து முடிந்து விட்டார்.

அதற்குப் பிறகு பன்றகவின் போக்கைத் தடுக்க முயன்றேன். “சுயாதீனைக் கல்வியை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் தனக்கு வேண்டிய ஒரே தேவை” என்று ஒருமுறை அவன் சொன்னான். என்றாலும் அவனது முயற்சியைத் தடுக்கும் விதத்தில் நாலாபுறத்திலும் இருந்து அழுத்தங்கள் வந்தன. அம்மா, அப்பா, மாமா, மாமி உட்பட அறிந்தவர்கள், பெரியவர்கள் எல்லோரும் அவன் இருக்கும் பாழும் குகையில் இருந்து வெளியில் எடுக்கத் தம்மாலான அத்தனை முயற்சிகளையும் செய்த போதும், கொழுத்த சீதனத்தில் திருமண யோசனை ஒன்றைக் கொண்டுவந்த போது அவனை மடக்க முடியவில்லை. “நாம் வாழும் சமூகத்தில் நிலவும் பழக்க வழக்கங்களில் இருந்து விலகி வாழ எம்மால் முடியுமா?” நான் கேட்டேன். “அந்த தெரிந்த, அறிந்த சமூகத்துக்குள்ளே இன்னொரு சமூகம் இருக்கிறது. அது சுவர்க்கலோகத்துக்கு உரிய சமூகம். இலகுவில் நுழைய முடியாத சமூகம். அதனை அடைந்து கொள்வதற்கு நாம் தெண்டிக்க வேண்டும்” அவன் சொன்னான். அது அறிவு நிரம்பிய அத்தகைய சக்தியை வெளிச் சக்திகளின் மூலம் ஏதிர்க்க முயற்சிப்பது பற்றி அவன் கவலை கொண்டான்.

“அபுர்வமாக மின்னுகின்ற தீக்கோளம் ஒன்று தூரத்தே ஒளிர்கிறது. அங்கே நான் போக வேண்டும். எனது நண்பர்களும், என்னை அங்கே போக விடாமல் தடுக்கிறார்கள்.”

இதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு பன்றக வீட்டிலிருந்து காணாமல் போன செய்தியைக் கேள்விப்பட்டேன். அவனைத் தேடுவதற்கு உறவினர்களும், நண்பர்களும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்காமல் போய்விட்டது.

இந்நிகழ்வுகள் நடந்து ஜந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு நானும், நண்பர்கள் சிலரும் அநுராதபுரம் சென்றோம். அங்கிருந்த பூங்காவனத்தில் அமர்ந்து கொண்டு நாம் கொண்டு சென்ற சோற்றுப் பார்சல்களைப் பிரித்து வைத்துத் தனித்தனியே ஒவ்வோர் இடத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட்டோம். பின்னர் நண்பர்கள் உண்ட களைப்பதுத் தீர் ஆங்காங்கே சாய்ந்த வண்ணம் ஓய்வெடுக்கத் தொடங்கினார். நான் நண்பர்களிடம் இருந்து விலகிச் சற்றுத் தூரம் காணப்பட்ட மரங்கள் அடர்ந்த பூங்காவன நடுப்பகுதிக்கு வந்தேன். அப்பொழுது மனித உலகத்தை விட்டு வேறோர் உலகத்துக்குள் நுழைந்ததைப் போன்ற ஓர் உணர்வு பெற்றேன். பலத்த யோசனையில் ஆழந்திருந்த என்னை மிகவும் ஆர்வத்துடன் பார்த்த வண்ணம் நடந்துகொண்டு இருக்கும் ஒரு துறவியைக் கண்டேன். பழக்கப்பட்டது போன்ற அந்தத் துறவியை நானும் மிகவும் உணர்வுடன் பார்த்தேன். நான் அவரை அவரை அடையாளம் கண்டுகொள்ளும் முன்னர் என்னை அவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டார். அவர் வேறு யாருமல்ல. எனது நண்பன் பன்தகதான் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

“ஆ... திலக் உங்களை இங்கு சந்திக்க நேர்ந்தது எவ்வளவு நல்லது. நான் உம்பிடம் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லாமல் போன ஒரு விடயத்தைச் சொல்ல வழியின்றிக் கவலை கொண்டிருந்தேன். கிருஷ்ணமூர்த்தி தவறானவர். எல்லா சாஸ்திரியவாதிகளைப் போலவே கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பிழையானவர் தான்.”

“இவர்கள் அத்தனை பேரும் தாம் கண்டெடுத்த கண்ணாடியினுடாக மக்களை ஈடுபடுத்தி உலகத்தைப் பார்ப்பதுதான் அவர்களது ஞானம். பெளத்து களுக்கு சகலதும் கர்மம், கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஆண்டவன், மார்க்ஸீய வாதிகளுக்கு வர்க்கப் போராட்டம், கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு சலனமற்ற மனது. சலன மற்ற மனது வெறுமையாக இருக்கும் அளவுக்கு எதுவும் செல்வதில்லை. மனிதனின் சிக்கல்கள் கவட்டுக்குள் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பறவையைப் போன்றது. கம்பிக் கவட்டுக்குள் இருக்கும் பறவையைப் பார்த்து தலையசைப்பதில் எந்தப் பயனும் கிடையாது. பறவையைத் தீர்ந்து விடுவதானால் கவட்டை உடைத்து பறவையை வெளியில் விட வேண்டும். காண்பதனால் மாத்திரம் எதுவும் நடப்பதில்லை. செயலாற்றுவதும் முக்கியம்.”

“உலகத்தில் சகலதும் ஏதோ ஒரு பொருளாடன் இணைந்து ஒரு சக்தியாகக் காணப்படுகிறது. பொருட்களால்தான் சக்தி உருவாகி இருக்கிறது எனப் பலபேர்

நம்புகின்றனர். அதனை எந்த விதத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மரம், கொடி, செடி, மலை, மிருகங்கள், மனிதர்கள் சகலதுக்கும் ஏதோ ஓர் அபார சக்தி இருக்கிறது. மனிதனுக்குப் பேராசை, பொறாமை, குரோதும் என்பன இருக்கின்றன. மரம், கொடி, செடி என்பனவற்றுக்கு அவை கிடையாது. மிருகங்களிடம் ஆவேசம், குரோதும் உள்ளது. மிகவும் முன்னேறியவன் மனிதன் என்று சொல்லும் மனிதனிட்டில் அத்தனை தூர்க்குணாங்களும் உள்ளன. சில மரங்கள் மற்ற மரங்களை அழித்து விடுகிறது என்பது உண்மை. ஆனால் மனிதன் அழியாமல் இருப்பதற்கு பொறாமை, குரோதுங்களில் இருந்து விடுபட்டு மரச் சமூகத்துக்கு மீண்டும் சென்று புதிய பாதையில் முன்னேற வேண்டும்.”

அவர் நீர்வீழ்ச்சி போன்று தத்துவங்களைக் கொட்டுக்கொண்டே போனார். என்னால் ஒரு சொல் கூடப் பேச்சு சந்தர்ப்பம் இன்றிப் போனது. அவர் சொன்னது எனக்கு எதுவும் விளாங்கவில்லை. தனது போதனையை முடித்துக்கொண்ட பன்தக மரங்களுக்கடாக பூங்காவுக்குள் நுழைந்தார். ஒன்றுக்கு ஒன்றாக சூறுக்கே விழுந்து கிடந்த மரங்களைத் தாண்டி அந்த உருவம் சென்றது. அந்த உருவம் அடர்ந்த காட்டுக்குள் சென்று மறையும் வரை குழும்பிய மனதுடன் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

மாவனல்லை எம்.எம்.மன்சூர்

- மேமன்கவி

70கள் தொடக்கம் ஈழத்து கலை இலக்கியத்துறையில் ஈழத்து பணியாற்றி வரும் மாவனல்லை எம்.எம்.மன்சூர் அவர்கள், இலங்கை மாவனல்லை மண்ணிலிருந்து ஆர்ப்பாட்டமின்றி ஈழத்துப் பணியாற்றி வருபவர். செய்தித்துறையுடன் தன் ஈழத்துப் பணியை ஆரம்பித்த எம்.எம்.மன்சூர் சிறுவர் இலக்கியம், சிறுகதை, இலக்கியக் கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்பு என பல்வேறு வடிவங்களின் வழியாக தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருகிறார். குறிப்பாக சிங்களத்திலிருந்து தமிழில் படைப்புக்களை மொழி பெயர்க்கும் பணியில் இன்று கவனிக்கதக்கவராக திகழ்கிறார்.

1950ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 16ம் திகதி மாவனல்லையில் பிறந்து தனது ஆரம்பக்கல்வியை மாவனல்லை ஸஹிரா கல்லூரியில் (தற்போது தேசிய பாடசாலை) கற்றார். உயர்தரம் வரை கற்றதோடு மாவனல்லை மயுரபாத மகா வித்தியாலயத்தில் சிங்களத்தையும் கற்றுக் கொண்டார்.

கல்லூரியில் கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே இலக்கியத்தில் அதிக ஈடுபாடுகாட்டி வந்ததால் கல்லூரி அதிபர் காலனுச் சென்ற பிரபல ஈழத்தாளர் ஏ.பி.வி.கோமஸ் அவர்களின் வழி காட்டுதலின் பேரில் இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வந்தார். அதன் பயனாக கல்லூரியில் 'சௌங்கரும்பு' என்ற பெயரில் ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை அந்நாட்களில் நடத்தி வந்திருக்கிறார்.

1970 ம் ஆண்டு தவஸ நிறுவனத்தின் தினபதி - சிந்தாமணி பத்திரிகைகளின் செய்தியாளராக எழுத்துலகில் நுழைந்து மேற்படி பத்திரிகைகள் உட்பட தினகரன் - வீரகேசரி பத்திரிகைகளிலும் பல தேசிய பத்திரிகைகளிலும், அப்போதைய பல சஞ்சிகைகளிலும் பல்வேறு வகையான இலக்கியக் கட்டுரைகளையும், சிறுகதை, கவிதைகளையும், அநேக மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளையும் எழுதி இலக்கியப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். தற்போது தினக்குரல், விடிவெள்ளி, நவமணி, தினகரன், வீரகேசரி பத்திரிகைகளிலும், ஞானம், படிகள், ஜீவநுதி போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வருகிறார். இவர் மல்லிகையின் நீண்ட நாள் எழுத்தாளர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

1970ம் ஆண்டு உள்ளுராட்சி மன்றங்களுக்கு இடையில் ஆணையாளர் மூலமாக நடாத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற இவரது கவிதைக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது என்பது மாத்திரமின்றி பிரதேச, மாவட்ட, மாகாண, அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தப்படுகின்ற அரசு சாகித்திய விழாக்களில் தொடர்ந்து வருடாந்தம் பங்குபற்றி பரிசில்கள், பாராட்டுக்கள், சான்றிதழ்கள் பெற்று வருகிறார்.

2013ம் ஆண்டு குளியாப்பிடியில் நடைபெற்ற அகில இலங்கை ரீதியில் நடைபெற்ற அரசு சாகித்திய விழாவின் போது இவர் எழுதிய இலக்கிய விமர்சனம் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றமைக்காக பணப்பரிசிலும், சான்றிதழும் வழங்கி கொரவிக்கப்பட்டார்.

இவர் எம்.எம்.மன்ஸீர், மாவன்லாலை எம்.எம்.மன்ஸீர், 'தமிழ்வண்ணன்' என்ற புனைப்பெயர்களிலும் எழுதி வந்திருக்கிறார். அக்காலத்து இலங்கை வானோவி நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றுக்கு

பிரதி மூலம் தனது பங்களிப்பைச் செலுத்தி வந்திருக்கிறார். கவிதை நாடகம் என்பவற்றோடு அப்போதைய முஸ்லிம் நிகழ்ச்சி இவரது அநேக கவிதைகளை ஒலிபரப்புச் செய்திருக்கிறது. அந்நிகழ்ச்சி யின் தலைப்புக் கவிதை இவருடையதாகத்தான் இருக்கும். ‘வரலாற்றில் ஓர் ஏடு’ நிகழ்ச்சிக்கும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறார்.

2010ம் ஆண்டு கலாபுஷணம் அரசு விருது, 2011ம் ஆண்டு இனாங்களுக்கு இடையிலான நல்லிணக்க ஒன்றியம் மூலமாக சாமஹீ தேசக்கீர்த்தி, 2013ம் ஆண்டு சமாதான நீதிவான் ஆகிய பட்டங்கள் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

2011ம் ஆண்டு ‘ஞன்னன்’ என்ற இவரது சிறுவர் இலக்கிய நூல் கல்வி அமைச்சின் நூலகப் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது.

இந்த நூலின் மூலம் சமூகத்தில் கவனிக்கப்படாத உருவத்தில் குள்ளார்களான ஒரு பிரிவினரைப் பற்றிய ஒரு கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்.

பல புத்தக வெளியீடு செய்யும் அளவுக்கு சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் உட்பட ஏனைய கதைகளும், கட்டுரைகளும் இலக்கியக் கட்டுரைகளும் இவர் கைவசம் உள்ளன. இவை யாவும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவை என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது

இத்தொகுதி மூலம் சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்து தந்திருக்கும் கே.ஜயதிலக அவர்களின் சிறுகதைகளை தமிழுக்கு கொண்டு வருவதில் மன்கூர் முன்னணியில் நிற்கிறார்.

ஞறிப்புகள்

கலோநிதி கே. ஜயதிலக நவீன் சிங்கள இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராவார்.

1926 ம் ஆண்டு ஜைல் மாதம் 27ம் திங்கி இலங்கையின் தென் மாகாணத்தில் சியனா கோரஸெயில் ரதாவான் என்ற சிராமத்தில் பிறந்து தனது ஆரம்பக் கல்வியை ரதாவான் கலவன் பாசாலையில் கற்று பின்னர் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக உயர்ந்து தனது கல்விப் பணியை மேற்கொண்டார். வண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றார். அதே வேளை ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர பல்கலைக்கழகத்தால் பேராசிரியர் பட்டமும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார். இவருக்கு தமிழ், சிங்கள், முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மத்தியில் தனியானதோர் மதிப்பும் மரியாதையும் கிருந்து வருகிறது. இவரது பல நால்களை வெளி வந்திருப்பதுடன் பல விருதுகளையும் பெற்றுவள்ளார்.

70கள் தொடக்கம் ஈழத்து கலை இலக்கியத்துறையில் எழுத்து பணியாற்றி வரும் மாவனங்களை எ.ம.எ.ம.மன்கூர் அவர்கள், இலங்கை மாவனங்களை மண்ணிலிருந்து ஆர்பாட்டமின்றி எழுத்துப் பணியாற்றி வருபவர். செய்தித்துறையுடன் தன் எழுத்துப் பணியை ஆரம்பித்த மன்கூர் அவர்கள், இலக்கியக் கட்டுரைகள், சிறுவர் இலக்கியம், சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு என பல்வேறு வாழ்வாங்களின் வழியாக தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருகிறார். குறிப்பாக சிங்களத்திலிருந்து தமிழில் படைப்புக்களை மொழிபெயர்க்கும் பணியில் இன்று கவனிக்கத்தகவராக திகழ்கிறார். இத்தொகுதி மூலம் சிங்களத்திலிருந்து தமிழகு மொழிபெயர்த்து தந்திருக்கும் கே. ஜயதிலக அவர்களின் சிறுகதைகளை தமிழகத்து கொண்டு வருவதில் மன்கூர் அவர்கள் முன்னணியில் நிற்கிறார்.

300/-

எஸ். கொடைகே சுல்காதர்கள் பிரைவு லிமிட்ட்

661, 665, 675, மருதானை வீதி, கொழும்பு 10.

தொலைபேசி: (011) 2685369, 2686925, 4-614904

godgeem@slt.lk www.godge.com

ISBN 978-955-30-6466-0

9 789553 064660

அட்டைப்படம்: மேமன்கவி

Batti